Numele autoarei: Janet Dailey

Titlu original: A LAND CALLED DESERET

Titlu românesc: UN TĂRÂM NUMIT DESERET

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data traducerii: 5-11 septembrie 2000

Coperta a IV-a:

LaRaine fusese întotdeauna răsfăţată, capricioasă şi egoistă - şi putuse juca pe degete toţi bărbaţii! Dar de astă dată, cumva, lucrurile n-aveau să mai meargă atât de simplu. Cariera ei de actriţă nu ducea nicăieri şi, cine ştie de ce, bărbaţii nu mai păreau atât de dispuşi ca altă dată să-i facă toate chefurile. Aşa că LaRaine se hotărâse să se aşeze la casa ei - cu un soţ bogat. Filmând în deşertul din Utah, l-a cunoscut pe fermierul Travis McCrea, care ar fi fost ideal pentru ea - cu excepţia unui singur amănunt: nu avea nici un ban. Şi nici timp pentru LaRaine, după câte se părea. Şi ca şi cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, LaRaine a reuşit şi să se îndrăgostească de el...

Capitolul 1

Vântul fierbinte sufla prin ferestrele deschise ale Scout-ului cu dublă tracţiune, învăluind totul într-o peliculă cafeniu-roşiatică. Praful mărunt intra în porii pielii lui LaRaine, particulele lipindu-i-se în rujul de buze, astfel încât le simţea gustul. Nu putea respira nici măcar o dată fără ca praful să-i ajungă în plămâni. Mirosul lui uscat îl acoperea pe cel al parfumului scump pe care-l folosea LaRaine.

Dincolo de lentilele fumurii ale ochelarilor, ochii negri o usturau – şi nu se anunţa nici o ameliorare a situaţiei. Întinderea aridă şi aspră din jurul ei era marcată cu platouri înalte şi pârâiaşe înguste. Iarba gălbuie îşi înfigea rădăcinile tenace în pământul nefertil, iar copăceii noduroşi şi piperniciţi răspândeau o umbră îndoielnică.

Maşina sălta peste denivelările aşa-zisului drum. Duduitul motorului nu reuşea să acopere zăngănelile metalice. LaRaine se ţinea strâns de braţul portierei, pentru a nu fi aruncată de colo-colo pe banchetă, lacul stacojiu al unghiilor ei lungi contrastând puternic cu tapiţeria bej.

– Mă mir că nimeni nu le-a dat statul

Utah înapoi indienilor, mormăi ea.
Omul de la volan îşi privi însoţitoarea cu păr negru ca pana corbului. Nu-i putea da atenţie mai mult de o secundă, întrucât hopurile tindeau să-i smulgă volanul din mâini. Sam Hardesty o văzu pe LaRaine cum îşi ştergea cu batista gâtul şi ceafa, strâmbându-se la adresa prafului amestecat cu transpiraţie. Lentilele-oglindă ale ochelarilor lui îi ascunseră licărirea amuzată din ochi.
O rafală de vânt umplu cabina maşinii cu praf înecăcios. LaRaine ruşi, acoperindu-şi gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi agita batista prin aer.
– Cât mai avem de mers? întrebă ea, ajunsă la capătul răbdării.
– Nu mai e mult până la ferma lui McCrea, răspunse Sam Hardesty, stăpânindu-şi zâmbetul provocat de vizibila stânjeneală a lui LaRaine.
– La fel ai spus şi acum douăzeci de minute.
Tuşi din nou, fluturând zadarnic batista prin faţă.
– Până ajungem acolo, am să mor înecată cu praful ăsta!
– Închide geamul, dacă nu mai suporţi, îi propuse el, cu indiferenţă.
– Excelentă idee, Sam, replică sarcastic LaRaine. Cu geamul închis, rabla asta o să se transforme-ntr-o etuvă!

– Tu ai vrut să vii cu mine, îi aminti el. Nu te-a silit nimeni.
– Nici în vis n-am crezut că avea să fie aşa. Credeam că iei o limuzină sau, cel puţin, una dintre maşinile cu aer condiţionat. Şi când colo...
Aruncându-i o privire piezişă omului de la volan, văzu că buzele îi tresăreau de veselie.
– Şi nu te mai hlizi! Nu-i deloc de râs!
– Îţi imaginezi tu vreuna dintre maşinile de la studiou mergând pe-aici? întrebă el, gesticulând scurt spre drumul desfundat, înainte de a apuca din nou volanul cu ambele mâini. Arcurile, suspensiile – praful s-ar alege de tot şasiul, după nici o milă. Şi-n plus, ai fi putut să te răzgândeşti când ai văzut că luam Scout-ul.
– Bine-aş fi făcut!
– Aiurea! Când ai auzit despre McCrea, erai în stare s-o iei şi pe jos, numai să ajungi la el. În clip-n care ai auzit cuvintele "fermier local", ţi s-au şi lungit antenele. E burlac? E bogat? E arătos? Iar când toate răspunsurile au fost pozitive, ai hotărât pe loc să fii prima din distribuţie care-l cunoaşte. Ai de gând să-l iei în posesia ta înainte de a mai afla şi altele de existenţa lui.
Lui LaRaine îi stătea pe limbă să nege afirmaţia, dar Sam o cunoştea prea

bine. În veci nu l-ar fi putut convinge că o interesa doar plimbarea cu maşina. Totuşi, cuvintele lui o răneau. O făceau să pară o femeie interesantă – dar, într-un sens, probabil că aşa şi era.
– Puţin mi-ar păsa dacă McCrea ar fi gras, chel şi octogenar, replică ea, încercând să-şi nege sentimentul de vinovăţie. Orice distracţie e binevenită, în văgăuna asta uitată de Dumnezeu!
– Cred că ai atâta minte, răspunse Sam. Vorbesc serios. Trebuie să-ţi găseşti un soţ bogat, fiindcă nu ai nici un viitor ca actriţă. Singurele personaje pe care le poţi primi sunt cele în care îţi joci propria persoană. Şi nu se găsesc chiar atât de multe roluri de femei lacome, acaparatoare şi fără scrupule.
Gluma lui usturătoare o făcu pe LaRaine să pălească, deşi se îndoia că acest lucru se vedea prin praful de pe faţă. Devenise expertă în a-şi ascunde realele sentimente, atât de pricepută încât uneori se întreba dacă mai simţea cu adevărat ceva.
– Ţi se vede înverşunarea, Sam, replică ea rece, privind în gol pe fereastră. Nu-mi dădusem seama că încă te mai deranjează refuzul cererii tale în căsătorie. Ca tânăr asistent de producător în ascensiune, nu-ţi poţi permite o femeie ca mine.

– Am şi fost un nătărău s-o cred, nu? răspunse sardonic Sam, dându-şi la o parte o şuviţă de păr şaten de pe frunte. Dar, la fel ca pe mulţi alţii, mă orbise frumuseţea ta. Mult prea târziu am înţeles că nu făceai decât să te foloseşti de mine ca să fii sigură că primeai rolul.
– Aveam nevoie de el.
Şi pe plan financiar, şi pe toate celelalte. Cariera ei intrase într-un declin rapid.
– Şi-ţi sunt recunoscătoare pentru cât m-ai ajutat.
– Recunoştinţa ta nu face două parale.
– Ce voiai, să te plătesc? Credeai, poate, c-aveam să mă culc cu tine? continuă LaRaine, cu temperamentul ei volatil inflamându-se. Oi fi eu vinovată de multe, dar nu folosesc canapeua de distribuţie!
– Nu, amăgeşti doar ageamiii ca mine până obţii ceea ce vrei, după care îi laşi cu buzele umflate, mormăi Sam. Umblă vorba, LaRaine. N-ai să mai găseşti mulţi fraieri pe care să-i duci de nas. Ai fost o proastă că l-ai lăsat pe Montgomery să-ţi scape printre degete.
– Eu l-am părăsit, minţi ea.
– Şi-a căzut drept în mâinile verişoarei tale, nu-i aşa?
– Să şi-l ţină sănătoasă, insistă LaRaine, cu o undă de trufie.
Maşina se hurducă peste un hop, iar

LaRaine fu cât pe ce să se lovească de tavan cu capul.
– Sper să merite tot chinul ăsta, când ajungem la ranch, murmură ea.
– Va merita, crede-mă, sosi răspunsul, destul de înfumurat.
Gândurile ei, însă, revenau deja asupra comentariului dinainte al lui Sam. Rian Montgomery avusese toate calităţile pe care le dorea ea de la un soţ – un bărbat puternic, bogat, cu aspect chipeş şi neîndurător. Simplul fapt că LaRaine îi atrăsese atenţia şi-i purtase inelul de logodnă era motivul pentru care primise primul rol secundar într-un film.
Se repezise ca o proastă să nu-l scape, încrezătoare în talentul ei de a-l manevra pe Rian Montgomery. LaRaine nu crezuse nici o clipă că o iubea, nici că ea însăşi l-ar fi iubit. Fiecare fusese convenabil pentru scopurile celuilalt. Rian îşi dorise o soţie ornamentală care să întreţină o casă frumoasă şi să-i primească pe asociaţii lui de afaceri, fără pretenţii şi mulţumită cu cadouri în loc de afecţiune.
Un asemenea aranjament o satisfăcuse pe LaRaine până când primise primul rol. Întrezărind şansa de a cuceri gloria şi faima prin forţe proprii, profitase imediat. Avea înfăţişarea şi silueta necesare. La vremea când îşi descoperise lipsa de talent, Rian

aflase că primise primul rol, fără ştirea lui. Rupsese logodna şi se însurase cu verişoara ei, Laurie.
Mama lui LaRaine, care le crescuse şi pe ea şi pe Laurie, o acuzase pe aceasta că i-l suflase pe Rian fiicei sale, dar LaRaine n-o condamna. De multe ori, în copilărie, îşi invidiase verişoara. Nici unul dintre părinţii ei nu se aşteptase ca Laurie să aibă vreo calitate deosebită, dar lui LaRaine îi pretinseseră să fie cea mai bună la toate. Cele mai mari note, cele mai elegante haine, cea mai drăguţă fată, cea mai căutată de băieţi, cea mai populară din clasă.
După acel prim film şi desfacerea logodnei cu Rian, LaRaine reuşise să obţină alte câteva roluri, din ce în ce mai neînsemnate. I se făcuseră vreo şase cereri în căsătorie, dar toate din partea unor bărbaţi fără perspective de viitor mai strălucite decât ale ei. Educaţia primită o condiţionase să fie convinsă că merita tot ce putea fi mai bun. I se întipărise prea adânc în suflet pentru a se mulţumi cu mai puţin.
Unii, printre care şi Sam Hardesty, o acuzaseră că era prea îndrăgostită de sine însăşi ca să iubească pe altcineva. Nu era deloc adevărat. Dacă acuzaţiile n-ar fi durut-o atât de mult, ar fi fost amuzante. Fusese calificată ca o femeie calculată şi

rece şi începuse să joace acest rol... cu mai mult rafinament decât reuşise vreodată pe ecran.
Actualul film, turnat în decor natural, în Utah, avea să fie probabil ultimul din cariera ei cinematografică. Presa îi crucifica prestaţia alături de Jim Corbett, din cea mai recentă producţie. Nici nu se gândea că ar mai fi angajat-o cineva.
Amintirea lui James Corbett îi aduse pe buze un zâmbet amar, autocritic. Crezuse, ca o proastă, că avea şanse să pună mâna pe el. Îşi imaginase până şi cum ar fi declara lumii întregi că renunţa la cariera actoricească pentru el - când, de fapt, nici nu avea la ce carieră să renunţe.
LaRaine era disperată. Părinţii, în special mama ei, erau supăraţi pe ea fiindcă nu se luptase să i-l ia înapoi verişoarei sale pe Rian Montgomery şi nemulţumiţi că nu avea succes în meserie. Nici prieteni nu avea. Căsnicia părea singura soluţie ca să-şi salveze faţa. Dar trebuia s-o facă în afara Hollywood-ului, cu un bărbat care să nu-i cunoască reputaţia, nici umilitoarele eşecuri cu Rian Montgomery şi Jim Corbett. Şi pe cine l-ar fi putut orbi mai sigur ca actriţă, dacă nu pe un fermier bogat din Utah? Cel puţin, aceasta era speranţa ei fierbinte.
Maşina cu dublă tracţiune sări peste

un dâmb şi se opri. LaRaine privi în jur, căutând vreun semn că ajunseseră la destinaţie. Nu se zărea nici o clădire, doar întinderi nesfârşite şi pustii. Nu se aşteptase la un ţinut atât de mohorât, cum i se părea ei acum.
– Carl a avut dreptate, meditä Sam cu voce tare. E un fundal excelent pentru secvenţele alea de la ranch.
– Aici?
LaRaine privi iar în jur, incapabilă să vadă peisajul din punctul lui de vedere.
– Dar aici nu e nimic.
– Tocmai, confirmă Sam, pornind mai departe.
O roată se învârti scurt în praf, făcând să intre pe fereastră un nor dens. LaRaine tuşi.
– Mai avem mult?
– Dincolo de ridicătura aia. Se văd acoperişurile, i le arătă el, cu un zâmbet vag pe buze.
– Slavă Domnului, murmură LaRaine, deschizându-şi poşeta, în căutarea unei oglinjoare. În ce hal arăt...!
Vântul îşi făcuse de cap în părul ei buclat şi des, lung ca o cortină neagră, răvăşindu-i-l provocator. LaRaine îşi tamponă dârele de transpiraţie, cu grijă să nu-şi distrugă machiajul care îi evidenţia structura osoasă frapantă a feţei.
– Eu nu mi-aş face griji, LaRaine,

comentă Sam. Eşti singura femeie capabilă să arate trăsnet când e nearanjată.
LaRaine nu era sigură că vorbea serios.
– Mulţumesc, replică ea, cu vocea uscată.
Îşi mai adăugă o tuşă de ruj viu, conchizând că, în situaţia dată, era tot ce putea face.
În timp ce maşina urca pe movilă, la fel se înălţa şi nerăbdarea lui LaRaine. Se aşteptase să vadă un ranch modern, întins, cu grajduri, hambare şi ţarcuri albe imaculate, iar ochii ei căprui se dilatară şocaţi la vederea clădirilor din faţa lor.
Casa, masivă şi veche, avea un singur etaj. Soarele coşcovise demult vopseaua de pe scânduri. Griul anost rămas îmbătrânea construcţia cu ani şi ani de zile. Atât hambarul, cât şi un mic grajd, păreau pe punctul să se dărâme, cu pereţii la fel de decoloraţi. Lângă hambar era parcată o camionetă destul de modernă, cu culoarea ascunsă sub un strat gros de praf.
Fusese construit un singur ocol, din pari vechi, scânduri şi buşteni, un amestec de materiale ce părea mai puţin substanţial decât era. În vântul capricios scârţâia zgomotos o moară, sporind senzaţia de degradare cruntă.
– Eşti surprinsă? întrebă ironic Sam,

oprind maşina în faţa casei.
LaRaine îşi scoase ochelarii de soare, pentru a-l privi cu reproş.
– Ştiai că aşa arată, nu?
– Carl mi-a descris-o destul de exact, recunoscu el.
– Şi mi-ai dat de înţeles că fermierul ăsta ar avea bani!
Vocea îi vibra de frustrare amestecată cu furie.
– N-am spus nici un moment că are bani, replică Sam, deschizând portiera să coboare. Am spus că o duce bine. La fel ca majoritatea fermierilor, McCrea e bogat în materie de pământuri şi vite, dar stă prost cu banii. Altfel, de ce ne-ar închiria proprietatea pentru filmări? Are nevoie de onorariu.
LaRaine coborî şi ea din maşină. Îşi şterse de praf bluza din mătase ivorie, împrăştiind norişori în jur. O privire mai atentă aruncată spre clădiri nu le făcu să arate cu nimic mai bine.
– Sper că plănuiţi să-i daţi destui bani ca să cumpere şi nişte vopsea, declară ea, simţind în gură gustul amar al dezamăgirii.
– Nu mă îndoiesc că vor fi de ajuns, răspunse Sam, deşi era cu gândurile în altă parte; îşi îngustă ochii, studiind incinta prin ochelarii de soare. Trebuie să-i cer să nu vopsească nimic, până nu ne hotărâm ce

secvenţă filmăm aici.
– Aroganţa asta e tipică pentru voi, producătorii. Îi daţi omului bani, şi pe urmă îi spuneţi când are voie să-i cheltuiască, i-o întoarse LaRaine, cu o voce suav-acidă.
Sam nu făcu decât să zâmbească, pornind spre verandă.
LaRaine nu-l urmă; se îndoia că podelele verandei ar fi susţinut mai mult de doi oameni. Aşteptă lângă Scout, ştergându-şi praful de pe fusta de călărie, despicată, din piele. Sam bătu în uşa cu plasă contra ţânţarilor, făcând-o să se zgâlţâie în balamale. O rafală de vânt îi umflă hanoracul bleu de pe trupul zvelt. Ciocăni din nou.
– Se pare că nu-i nimeni acasă, spuse el, coborând de pe verandă.
O găină care scurma în ţărână cotcodăci revoltată când fu silită să se dea la o parte din drum.
– Nu i-ai spus că urma să vii în dimineaţa asta? întrebă LaRaine. Sau te aşteptai să fie aici oricând aveai de gând să apari?
– Nu, aşa ceva e tipic pentru tine, ripostă Sam. Mereu le pretinzi oamenilor să-ţi stea la dispoziţie când ai tu chef. L-am sunat aseară pe McCrea, ca să-i spun că trecem azi pe-aici.
Îşi trase manşeta cu elastic a hanoracului, uitându-se la ceas.

– Carl m-a prevenit cum e drumul, aşa că i-am spus lui McCrea să nu mă aştepte înainte de unsprezece. Mai sunt vreo două minute.
Remarca sa aruncată în treacăt, cum că aştepta ca toţi să fie la discreţia ei, era dureroasă, iar LaRaine încercă să contraatace:
– Ce-aş mai râde să se fi răzgândit în legătură cu permisiunea de a filma pe pământurile lui!
– N-ai râde multă vreme. Orice amânare înseamnă reduceri la buget. Rolul tău nu e foarte important. Poate-ar fi bine să ţii minte asta, LaRaine.
– Mă ameninţi, Sam?
Cu tot tonul ei vesel-provocator, LaRaine se simţea în sinea sa intimidată de declaraţie.
– Nu ştiam că eşti un păgubos atât de orgolios încât să te gândeşti la răzbunare.
– Răzbunarea ar putea fi foarte dulce, fu singurul lui răspuns, în timp ce vâra mâna prin fereastra deschisă a maşinii, ca să claxoneze.
Sunetul strident făcu găinile s-o tulească spre spatele casei, dând din aripi. LaRaine se simţea scârbită şi speriată, dar nu lăsa să se vadă. Coborând privirea, îşi văzu praful de pe cizmele înalte până la genunchi. Îşi folosise batista ca să se şteargă prin toate celelalte locuri; nu mai conta dacă-şi ştergea cu ea şi

încălţămintea.
Rezemându-şi un picior de bara cromată a maşinii, se aplecă să-şi şteargă cizma. Prima mişcare a pânzei albe scoase la iveală luciul pielii fine, într-o nuanţă de maro mai închisă, asortată cu cafeniul fustei. După ce termină, trecu la cealaltă cizmă.
– Cred că vine McCrea, anunţă Sam.
Ridicând privirea, LaRaine văzu un călăreţ apropiindu-se de ranch. Rămase în aceeaşi poziţie, cu un picior pe bara din faţă a maşinii şi cotul rezemat dezinvolt pe genunchi. Într-o atitudine de interes indiferent simulat, începu să studieze calul şi omul care se apropiau.
Conformaţia musculară a murgului de culoare acaju era impecabilă. În materie de ferme şi animale, LaRaine era o novice, dar ştia să recunoască un cal de calitate, iar acesta nu era o mârţoagă. Pe măsură ce se apropiau, îşi dădu seama că nu era doar musculos, ci şi înalt, cu picioare lungi, galopând fără nici cel mai mic efort.
Când se uită mai bine la călăreţ, înţelese de ce avea nevoie de un cal atât de mare. Orice altă combinaţie ar fi arătat la fel de grotesc ca un adult pe un pony Shetland.
Bărbatul era masiv, înalt, cu piept şi umeri laţi. În pofida proporţiilor, călărea cu o graţie lipsită de efort,

relaxat şi la largul lui, ca şi cum s-ar fi născut în şa. Faţa i se vedea foarte puţin, sub borul pălăriei de cowboy cu pete de sudoare. Cel mai bine i se distingeau bărbia şi fălcile puternice.
Într-un scârţâit de pielărie, calul şi călăreţul intrară în curte. Pe greabănul calului era petrecut un viţel roşcat. Atârna inert, fără a da nici un semn de viaţă.
Calul fu strunit să se oprească în faţa hambarului. Luând viţelul în braţe, călăreţul descălecă. Până acum, nu-i învrednicise decât cu o singură privire. Sam porni spre el, dar LaRaine rămase în aşteptare.
– Salut, eu sunt Sam Hardesty de la studioul cinematografic, se prezentă el, fără a se deranja să întindă mâna, din moment ce fermierul avea braţele ocupate. Am vorbit la telefon aseară.
Viţelul nu era atât de mic pe cât păruse la început. LaRaine presupuse că avea peste cincizeci de kilograme, dar fermierul îi ducea cu uşurinţă trupul moleşit.
– Îmi pare rău că nu am fost aici când aţi sosit, domnule Hardesty.
Glasul îi era scăzut, vorbind pe un ton tărăgănat, deşi discutau afaceri.
– Dacă nu vă supăraţi, putem amâna cu câteva minute discuţia. Viţelul ăsta se simte foarte rău. Vreau să mă ocup mai întâi de el.

– Nu-am nimic împotrivă, răspunse Sam, cu o undă de nerăbdare.
LaRaine îşi coborî piciorul de pe bară şi făcu câţiva paşi, în direcţia pe unde urma să treacă fermierul. Înclină provocator capul, lăsându-şi pletele negre să cadă într-o parte.
– Mi s-a părut mie, sau am simţit în glasul dumneavoastră o urmă de accent texan? întrebă ea, pe un ton provocator-jucăuş deliberat.
Omul se opri. Ochii lui căprui o inspectară cu o indiferenţă aproape jignitoare faţă de frumuseţea ei feminină. De aproape, LaRaine îi distinse firele albe din părul altminteri brunet. Deşi ţinea viţelul în braţe, se observa că, sub umerii laţi, trupul i se îngusta spre talie şi şolduri, dând o impresie de supleţe. O impresie înşelătoare. Statura lui masivă o domina total pe mignona LaRaine.
– Da, de origine sunt din Texas, recunosvcu el, întorcându-se spre Sam. Privirea sa întrebătoare impunea să se facă prezentările.
– Domnule McCrea, dumneaei este o actriţă secundară din filmul nostru. Miss LaRaine Evans. A venit să-şi facă o idee despre topografia locurilor.
LaRaine îi înţelese imediat aluzia răutăcioasă. Voia să spună că venise să-l evalueze pe fermier.
Şi bănuia că acesta înţelesese şi el

perfect sensul cuvintelor - impresie care o irita. Se aşteptase la un ţăran nepriceput la subtilităţile vieţii, uşor de păcălit. Dar, cu toată forţa lui brută, în ochii aceia căprui sclipitori se zărea o undă de sofisticare urbană.
- LaRaine, domnului este Travis McCrea, încheie Sam prezentările.
- Îmi face plăcere, domnişoară Evans, o salută McCrea.
- Vă rog, numiţi-mă LaRaine, îi ceru ea, cu un zâmbet larg.
- Mulţumesc.
Travis McCrea aplecă un moment capul, ascunzându-şi sub borul pălărie lucirea ironică din ochi.
- Mă scuzaţi, trebuie să am grijă de viţel.
Şi trecu pe lângă ea, spre verandă, care în mod susprinzător rezistă sub greutatea lui şi a viţelului. LaRaine nu era deloc încântată că flirtul ei subtil îl amuza. Nu fusese impresionat nici de înfăţişarea ei, nici de faptul că era actriţă, două elemente pe care contase. Nimerise în gol, iar pe Sam îl umfla râsul.
În timp ce pornea după cei doi bărbaţi, spre casă, privirea lui LaRaine se abătu asupra scândurilor tocite. Aspectul casei nu se potrivea cu al proprietarului. Dezamăgirea iniţială i se risipise la vederea lui Travis McCrea. Nu i se părea genul de

om încântată să trăiască într-o asemenea magherniţă. Atunci, de ce o făcea?
Era un mister pe care nu putea să-l rezolve înainte de a primi mai multe răspunsuri la întrebările ce-i forfoteau prin cap. Sam ţinea uşa deschisă, aşteptând-o să intre. Nesigură, LaRaine puse piciorul pe scândurile verandei. Erau mai solide decât păreau, şi înaintă. Pe dinăuntru, casa putea să arate cu totul altfel decât pe dinafară. Dar, imediat, îi veni ideea: cât de diferit putea arăta, dacă Travis McCrea ducea un viţel în casă?

Capitolul 2

Uşa de pe verandă dădea în living. După părerea lui LaRaine, casa era mobilată cu obiecte refuzate de Armata Salvării. O canapea şi un scaun erau acoperite cu huse hidoase maro cu dungi aurii subţiri. În faţa şemineului înnegrit de fum stătea un fotoliu tapiţat cu vinilin ieftin. LaRaine presupuse că, probabil, covorul avusese model oriental, dar era atât de ros, încât culorile şi desenele se şterseseră în combinaţii fără nici o noimă.
Pe tavanul camerei şi cel al holului

dinspre bucătărie se vedeau pete de umezeală. În ambele încăperi era aplicat acelaşi tapet, la fel de îngălbenit de vreme, cu marginile îndoite. Puţinele tablouri de pe pereţi păreau a fi foi de calendar înrămate. LaRaine privi în jur cu dispreţ. Dacă era posibil, interiorul casei arăta şi mai rău decât exteriorul.
O scară cu lemnul înnegrit pornea din hol spre etaj. Cu gândul la ceea ce putea fi în camerele de sus, LaRaine se cutremură. Luându-se după glasurile bărbaţilor, ajunse în bucătărie. Acolo, linoleumul era crăpat în mai multe locuri, lăsând să se vadă cusăturile negre, prin modelul cu pete galbene. Dulapurile de lemn erau băiţuite cu lac de cireş.
Pereţii erau acoperiţi cu dale de faianţă verde până la jumătate, unde o fâşie de tapet imitând cărămizile despărţea faianţa de jumătatea superioară a peretelui, zugrăvită într-un verzui bolnăvicios. Masa de lemn din mijlocul camerei părea să aibă aşternute pe ea mai multe straturi de vopsea cafenie. În jur, scaunele erau de mai multe stiluri, de la unul cazon până la un scaun cu spătar drept, sever.
Toate cele din casă o făceau pe LaRaine să se crispeze. Singurul lucru pozitiv care se putea spune era că

domnea curăţenia. Însă nici chiar asta nu putea compensa deplorabila lipsă de gust a decoraţiunilor.
Viţelul roşcat fusese întins pe o carpetă, într-o parte mai degajată a încăperii. Travis McCrea stătea îngenuncheat la capul lui, în timp ce Sam aştepta în apropiere. LaRaine ocoli masa maro urâtă, până lângă ei.
– Ce-a păţit? întrebă ea, ca să lege o conversaţie.
– Şi-a umplut nasul şi faţa de spini, răspunse Travis, în timp ce lucra. S-a încurcat în nişte cactuşi sau mărăcini.
LaRaine observă penseta din mâna lui, precum şi ulceraţiile purulente de lângă nările şi ochii viţelului. Era o imagine respingătoare, dar îşi impuse să rămână indiferentă.
– Cum s-a întâmplat?
Îi era greu să creadă că aşa ceva i se putea întâmpla până şi unui animal atât de nărod.
– Prefer să nu mă gândesc, spuse Travis, ridicând din umeri. S-o fi speriat de ceva şi s-a repezit într-acolo.
Deşi nu vedea bine, LaRaine îşi dădea seama că Travis smulgea unii spini, iar pe cei înfipţi prea adânc îi tăia. În ciuda durerii, viţelul nu scotea nici un sunet, nici nu se mişca.
– Mai trăieşte?
LaRaine începea să se îndoiască. Îi

privi toracele, ca să vadă dacă respira sau nu. Mişcările erau abia perceptibile.
– Trăieşte – la limită. Cred că a păţit-o acum cel puţin două zile, îi explică Travis. De-atunci, n-a mai putut să mănânce, cred că nici măcar să bea. E foarte slăbit.
– Va scăpa? se interesă şi Sam.
– Nu ştiu, răspunse Travis, cu o scurtă tresărire a gurii sale aspre. Aş putea spune în câteva zile.
Ridicând capul, aruncă o privire piezişă spre LaRaine.
– În dulapul de lângă uşă sunt dezinfectante şi nişte pansamente. Poţi să mi le dai?
LaRaine ezită o secundă, apoi deschise dulapul indicat. Sticla cu antiseptic şi pansamentele erau la locul lor. I le aduse lui Travis, care stătea în genunchi lângă viţel.
– Merită să fie salvat? se interesă Sam.
– Merită, fie şi doar pentru măcelar, ca să folosesc carnea.
Glasul altminteri răbdător al lui Travis devenise cam sec. Dând din cap, îi indică lui LaRaine să îngenuncheze lângă el. Cu acel prilej, tânăra îşi dădu seama din nou cât de puternică îi era musculatura umerilor şi a braţelor. Printre mirosurile pe care le emana se simţea şi un iz de aftershave.

– Ai mâinile mai curate decât ale mele. Aplică dumneata antisepticul, iar eu voi ţine capul viţelului nemişcat.
Stupefiată de cererea lui Travis, LaRaine privi faţa umflată şi plină de sânge a animalului. Majoritatea rănilor se aflau în apropierea ochilor, a nasului şi a gurii. Auzise că dezinfectantul putea fi mortal, dacă era ingerat. Niciodată în viaţa ei nu tratase o fiinţă bolnavă şi o obseda gândul că, din neştiinţă, putea ucide involuntar viţelul.
– Nu... nu pot... se bâlbâi ea, întinzând sticla spre el.
– E foarte simplu, începu să-i explice Travis, cu o răbdare cam încordată. Ajunge doar să...
– Lasă, îl întrerupse Sam, plin de dispreţ. Sunt sigur că LaRaine nu vrea să-şi păteze cu doctorie fusta de piele. E decorativă, frumoasa noastră domnişoară, dar în rest, de nici un folos.
În privirea pe care i-o aruncă Travis se simţea o undă de dispreţ.
– Îmi prezint scuzele. Trebuia să-mi dau seama că dumneata n-ai risca să-ţi murdăreşti hainele, continuă el, accentuând uşor pronumele "dumneata". Dă-te la o parte.
Totul se întâmplase atât de repede, încât LaRaine nu avu timp să contrazică afirmaţia lui Sam.

– Vrei să ţii dumneata capul viţelului, domnule Hardesty? Până acum, a stat destul de cuminte, dar nu vreau să risc.
– Cu plăcere. Ce trebuie să fac?
Sam se apropie, în timp ce LaRaine se dădea la o parte, ridicându-se în picioare.
Îl privi pe Travis cum îi dădea indicaţii lui Sam. Ar fi putut face şi ea acelaşi lucru, dar nu i-l ceruse nimeni. Rămase tăcută. De ce Dumnezeu regreta că nu era în stare să trateze un animal? Era o prostie. Ar fi trebuit să se bucure că nu trebuia să atingă jivina aia infectată şi urât mirositoare.
– În acelaşi dulap e o cutie neagră cu o seringă, îi spuse Travis. Vrei să mi-o aduci, şi fiola cu antibiotic din frigider?
LaRaine găsi imediat siringa, dar fiola trebui s-o caute un timp. I le aduse pe amândouă lui Travis, care tocmai termina de dezinfectat rănile. Când Travis înfipse acul în trupul viţelului, Sam întoarse capul. LaRaine nu avusese niciodată asemenea sensibilităţi. Urmărise tot tratamentul cu o fascinaţie curioasă.
– Îi poţi da drumul, îi spuse Travis lui Sam.
În timp ce Sam îi elibera capul şi se ridica, viţelul lovi slab cu un picior dinapoi. Acum părea să respire mai

uşor. LaRaine se întrebă dacă nu cumva umflăturile îi obstrucţionaseră căile nazale. Bietul de el, arăta atât de neajutorat. Îşi înfrână impulsul de a îngenunchea alături, ca să-i mângâie blana roşcovană. Sam s-ar fi amuzat pe seama ei, acuzând-o în sinea lui că voia să-l impresioneze pe Travis McCrea. În schimb, LaRaine îşi agăţă degetele în betelia fustei de călărie, prefăcându-se indiferentă.
– Şi-acum ce vei face cu viţelul? întrebă ea. Doar nu-i vei da deja drumul...?
– Acum, am să-i amestec nişte lapte cu terci, ca să văd dacă-l pot hrăni cât de cât. Pe urmă, îl pun într-un staul până se poate ţine pe picioare, şi abia apoi îl voi lăsa liver.
LaRaine avea impresia că, pe sub opacitatea aparentă a trăsăturilor lui masculine puternic definite, Travis se întrebă ironic dacă ea îi aproba planurie.
Iar acest gând o irita.
– Înţeleg...
Îşi mută privirea, conştientă că din ochi îi ţâşneau scântei.
– Spune-mi, întotdeauna îţi tratezi în bucătărie animalele bolnave?
Îndrăzneaţa întrebare îi scăpă înainte de a-şi fi putut controla nervii.
– Nu tot timpul. Unele n-ar încăpea pe uşă. În cazul de faţă, mi s-a părut mai uşor să aduc aici viţelul, decât

să duc la el materialele şi medicamentele. Nu ştiam că te deranjează să mă vezi tratându-mi animalele în bucătăria mea, accentuă el provocator pronumele posesiv.
LaRaine întoarse capul, conştientă că iarăşi o încuiase.
– Sigur că nu mă deranjează cu nimic. Eram doar curioasă.
– Iar eu am fost dintotdeauna de părere că pisica a murit din prea multă curiozitate, murmură Sam, trezindu-i lui LaRaine pofta de a se zbârli la el exact ca o pisică.
În schimb, LaRaine preferă să-i răspundă cu răceală:
– Şi nu cumva, în continuare, poezioara spune că satisfacţia a reînviat-o?
Totuşi, nu-şi putu stăpâni încă o împunsătură jucăuşă la adresa fostului ei iubit.
– Nu trebuie să-i dai atenţie lui Sam, domnule McCrea. E supărat fiindcă m-a cerut în căsătorie, iar eu l-am refuzat.
Văzându-l pe Sam cum se înroşea de furie, zâmbi uşor, ca o felină.
Sam o apucă se braţ şi o răsuci pe jumătate, cu spatele spre Travis, care părea să găsească jocul lor nedemn de atenţia lui. Lui LaRaine nu-i plăcea nici să fie neluată în seamă, nici să facă obiectul glumelor secrete.
– Ce naiba, LaRaine, mormăi el printre

dinţi. Treaba asta ne priveşte pe mine şi McCrea. Am spus că poţi veni şi tu, dar nu te voi lăsa să-ncepi discuţii neprincipiale!
– Tu ai început, iubitule! răspunse LaRaine, plimbându-şi uşurel degetele peste obrazul lui bărbierit, chipurile ca şi cum l-ar fi zgâriat, după care li se adresă amândurora, mai tare. Din moment ce aveţi de discutat afaceri, cred că mă duc să iau puţin aer.
Nici unul nu protestă, când LaRaine ieşi din bucătărie. Era atât de prost dispusă, încât până şi tăcerea lor o enerva. Ar fi putut răspunde că era binevenită să rămână, măcar din simplă politeţe.
Într-un acces de nervi, trânti uşa cu plasă. Ieşind pe verandă, dădu cu piciorul într-o piatră. Aceasta se rostogoli pe jos, alungând la adăpost o găină. Calul cel murg stătea în faţa hambarului, cu căpăstrul atârnând la pământ. În alte împrejurări, LaRaine s-ar fi apropiat de el. Dar acum nu era la ea acasă, aşa că de ce i-ar fi păsat că murgul stătea la soare, încă înşeuat?
Nimic nu mersese conform planurilor ei. Drumul fusese insuportabil, zgâlţâind-o din toate încheieturile. Ferma era o dărăpănătură, iar Travis McCrea nu căzuse la picioarele ei, nici la propriu nici la figurat. Îi venea să plângă, ceea ce era ridicol.

Ea nu plângea niciodată. Privi în zare, clipind din ochii umezi.
Uşa cu plasă se deschise, iar pe podelele verandei se auziră paşi. LaRaine nu întoarse capul.
– O discuţie de afaceri scurtă, dar plăcută, comentă ea, pentru a-i înştiinţa că le auzise venirea.
– N-am terminat-o, răspunse Travis. Am ieşit doar ca să culc viţelul în staul.
– Aha, făcu ea cu indiferenţă, prefăcându-se că puţin îi păsa.
Cu coada ochiului, vedea silueta masivă a lui Travis, la câţiva paşi distanţă. Ducea viţelul în braţe. De astă dată, încerca să-i ţină ridicat capul cu pete de dezinfectant violet pe blana albă a feţei.
– Admiri priveliştea?
– Da.
LaRaine prefera să confirme, decât să se uite la el. Se temea ca Travis să nu-i vadă ochii lucind de lacrimi. Acesta părea să mai aştepte ceva, aşa că spuse:
– E o întindere frumoasă...
Minciuna i se opri în gât. Ce era frumos în toată pustietatea aia?
– ...şi pustie, încheie ea, cu o sinceritate rece.
– Da, s-ar putea să ai dreptate, replică Travis, părând să mediteze la răspunsul ei.
LaRaine îi simţi privirea stăruind

asupra sa. Prin vene îi trecu un val de căldură, când îşi dădu seama că Travis îi atribuia ei descrierea: o frumuseţe pustie. Se răsuci să-l privească încruntată şi sfidătoare, punându-şi în acţiune farmecul volatil.
– Pe de altă parte, s-ar putea ca unul dintre noi să nu vadă totul, îşi dezvoltă Travis afirmaţia anterioară.
Pe chipul lui ars de soare nu se citea nimic. Şi nici în ochi. LaRaine era derutată, neştiind dacă remarcile lui aveau sau nu un dublu înţeles. Înainte de a putea trage o concluzie, Travis porni spre hambar.
Îl privi cum se îndepărta, urmat de Sam. Travis îi spuse lui Sam ceva, probabil despre murg, căci producătorul luă frâul şi duse calul în grajd. Cu o oră în urmă, LaRaine ar fi zâmbit, cunoscând groaza de cai a lui Sam. În acest moment, nici nu-i mai trecu prin minte aşa ceva.
Când ieşiră, cei doi discutau despre folosirea fermei lui Travis ca loc de filmare. Vorbea mai mult Sam, explicând care părţi din ranch aveau să fie folosite şi durata aproximativă a filmărilor. Negociară preţurile şi responsabilităţile, rămânând pe verandă, astfel încât LaRaine auzea totul.
Când ajunseră la o învoială, Sam îi strânse mâna lui Travis.

– Deci, ne-am înţeles, McCrea. Voi întocmi toate actele, ca să poţi studia acordul împreună cu avocatul dumitale. Dacă totul merge strună, săptămâna viitoare suntem aici cu echipa.
– Mi se pare corect, răspunse indiferent Travis.
– Mai dau un telefon, şi-am plecat, se scuză Sam, intrând în casă.
În urma lui se lăsă tăcerea. LaRaine porni, aparent într-o doară, spre verandă, unde Travis stătea rezemat cu un umăr de un stâlp al acoperişului. Borul pălăriei îi umbrea partea de jos a feţei, dar LaRaine îi simţi privirea aţintită asupra ei.
– Ai fi putut cere mai mult, îi spuse ea. Ţi-ar fi dat. Toţi cei de la producţie vor să filmeze în ferma dumitale, acum când au văzut-o.
– Îmi convin şi termenii, şi preţul. E cinstit pentru toată lumea.
Din tonul lui reieşea că nu era treaba ei.
– Încerc doar să te ajut, ridică din umeri LaRaine, deşi se simţea iritată şi în defensivă.
– Îţi mulţumesc, dar sunt destul de mare ca să hotărăsc singur, replică el sec.
– Mai exact? întrebă ea, privindu-i o clipă firele albe de la tâmple.
– Patruzeci, luna viitoare. Dumneata? i-o întoarse fără ezitare Travis.

– Nu ţi-a spus nimeni că nu e politicos ca un gentleman s-o întrebe pe o lady ce vârstă are?
LaRaine, care i-ar fi dat cel mult treizeci şi cinci de ani, îşi ascunse surpriza de a afla că era mai vârstnic. Nu părea. Emana atâta vitalitate, atâta putere neconsumată.
– Nu sunt un gentleman.
Răspunsul lui sugera că nici ea nu era o lady.
– Merg pe douăzeci şi şase.
Ar fi preferat să nu se exprime astfel. Îi amintea de obiceiul copiilor de a menţiona anul următor, ca să pară mai mari.
Sam alese tocmai acel moment ca să se întoarcă.
– Maşinăria s-a pus în mişcare, îi spuse el lui Travis. Iau legătura cu dumneata într-o zi, două.
– Perfect.
– Ştiu că ai de lucru, aşa că nu te mai reţinem. În plus, trebuie să pornim înapoi.
Îşi strânseră din nou mâinile.
– Ne vom vedea mult în următoarea lună, aşa că nu-mi iau rămas bun.
– A fost o plăcere să te cunosc, domnule McCrea, declară LaRaine, cu un formalism studiat. În mod ciudat, era la fel de nerăbdătoare să se despartă de fermier pe cât de dornică fusese să-l cunoască. Inconsecvenţa nu-i stătea în fire.

– Şi pentru mine, Miss Evans, răspunse el sec.
Maşina cu dublă tracţiune trecuse de culme, lăsând ferma în urmă, când Sam făcu primul comentariu.
– McCrea nu e tocmai fraierul la care te aşteptaseşi, aşa-i? remarcă el, cu o satisfacţie înfumurată. Îţi va fi cam greu să-l joci pe degete.
– Cine-a zis că vreau să-l joc pe degete?
Mai degrabă ar fi murit, decât să recunoască adevărul.

În timp ce LaRaine mergea pe culoarul hotelului spre camera ei, o uşă din apropiere se deschise. Susan Winters, care juca un rol în film, ieşi pe coridor. Era o fată zveltă şi atrăgătoare, cu părul blond-închis, ca mierea.
– Deci, te-ai întors, constată ea.
LaRaine se mulţumi să dea din cap, introducând cheia în broască. N-avea chef de conversaţie. Nu voia decât să facă un duş, pentru a scăpa de praful adunat pe drum.
– Trebuia să laşi vorbă unde te duci, continuă Susan, urmând-o în cameră. Andy Pandy s-a enervat că nu te găsea. Noroc că te-a văzut cineva plecând cu Sam, altfel o păţeai.
– Şi-aşa, crezi că o duc mult mai bine? replică LaRaine cu cinism; ştia că regisorul avea o părere foarte

proastă despre ea. Oricum, nu-i treaba lui unde-am fost. În timpul liber, fac ce vreau. Am citit programul şi ştiam că azi n-aveam nici o filmare.
– Asta, înainte de a se tăia Chuck la picior. A fost dus la spital, să-l coasă, şi a trebuit să se reorganizeze tot programul de filmare, îi explică Susan.
– Şi de data asta ce acte de eroism a mai făcut? întrebă LaRaine, cu dispreţ la adresa actorului principal, cu tendinţa lui de a-şi dovedi mereu bărbăţia.
– A fost un accident complet dizgraţios. A călcat pe o piatră, şi-a sucit glezna şi a căzut, tăindu-se într-un ciob de pe jos.
– Pariez că nu varianta asta o să apară în presă, comentă LaRaine, aşezându-se pe pat ca să se descalţe.
– Şi ce te-a făcut să mergi azi cu Sam? Parcă ştiam că sunteţi duşmani neîmpăcaţi? se interesă Susan, care avea în mâini o trusă de manichiură şi tocmai începea să-şi pilească unghiile.
– Neîmpăcat e doar el, nu şi eu.
LaRaine aruncă cizmele într-un colţ şi începu să-şi descheie bluza.
– S-a dus la un nou loc de filmare, ca să vadă dacă-i convine, şi l-am întrebat dacă pot veni şi eu. Abia aşteptam să scap din văgăuna asta sordidă, încheie ea, privind cu silă

prin cameră.
– Şi care e verdictul cu privire la noul loc de filmare?
– Se pare că săptămâna viitoare vom filma acolo, răspunse LaRaine, aruncându-şi pe pat bluza, fără să-i pese cât de murdară era. Se obişnuise ca mereu să strângă cineva în urma ei. În copilărie, mama sa o făcuse, iar apoi, verişoara ei Laurie. În ultima vreme, sarcina le revenea cameristelor sau menajerelor.
– Tot filmul ăsta e un haos, de la bun început a fost aşa, declară Susan. Nimeni nu e organizat. Serios, LaRaine, să schimbi locurile în timpul filmărilor, ce dovadă mai clară vrei? Nici nu-i de mirare că toţi vorbesc despre deviz şi amânări.
– Din câte-a spus Sam, înţeleg să schimbarea locurilor de filmare nu va necesita refacerea nici unei secvenţe. După ce luă pe ea un caftan de catifea roşie, LaRaine intră în baie şi dădu drumul la apă.
– Noul loc e la ferma cuiva, nu? strigă Susan, pentru a se face auzită peste zgomotul apei.
– Da.
LaRaine reveni în dormitor şi începu să-şi strângă părul în creştet, prinzându-l cu un pieptene şi câteva agrafe.
– Am auzit că proprietarul e burlac. L-ai cunoscut, sau doar te-ai uitat

prin jur? întrebă Susan, privind-o curioasă.
– Ne-am uitat prin jur şi l-am cunoscut şi pe fermier, răspunse scurt LaRaine.
– Şi? nu se lăsă Susan. Ce impresie ţi-a făcut?
– Trebuie să vezi cu ochii tăi, altfel nu ţi-ar veni să crezi cum arată ferma aia.
– Cui îi pasă de fermă? expedie cealaltă subiectul. Pe mine tipul mă interesează.
– Ai să-l cunoşti săptămâna viitoare.
LaRaine n-avea nici un chef să discute despre Travis McCrea.
– Asta ce vrea să-nsemne – jos labele, eu l-am văzut prima? râse Susan, cu o undă de sarcasm provocator.
– Vrea să însemne, replică LaRaine, pornind spre uşa băii, că am de gând să fac o baie... fără martori!
Intrând în baie, auzi uşa camerei închizându-se, semn că Susan plecase. N-ar fi contat ce-i spunea despre Travis. Oricum s-ar fi răspândit imediat zvonurile că se ţinea după el. Toţi credeau că se repezea la primul burlac dezirabil ce-i ieşea în cale, mai ales dacă se credea că era şi bogat. Şi aşa era, nu? Atunci, de ce o deranja?

Capitolul 3

Echipa de filmare ajunse la ferma lui McCrea după aproape două săptămâni. Între timp, printre oameni circulaseră bârfele pe seama lui LaRaine şi a fermierului, cu toate că din acea primă zi nu-l mai văzuse nici măcar o dată.
LaRaine nu le lua în seamă. Oricât de mult o intrigase, Travis McCrea nu corespundea exigenţelor ei. Doar gândindu-se la casă, o treceau fiorii. În minte, îl şi tăiase de pe listă. Problma era că nici unul dintre bărbaţii rămaşi pe acea listă nu putea fi considerat un potenţial soţ.
Viitorul ei, după încheierea filmărilor, se arăta sumbru. De două ori ajunsese cât pe ce să prindă bărbatul ideal, numai pentru a-l pierde de fiecare dată în favoarea alteia. Se temea să nu eşueze şi a treia oară. Încrederea în sine îi era zguduită, deşi nimeni n-ar fi bănuit.
Dar, în fond, nimeni nu o simpatiza, aşa că nu se osteneau să-i afle adevăratele păreri. Ceea ce era cu atât mai bine. Cine avea nevoie să le cunoască?
Echipa se afla în pauză de masă. Oamenii se amestecau între ei, strânşi în mici grupuri pe platou. Regisorul şi asistentul stăteau împreună cu scenaristul, revăzând schimbările propuse. Pe jos se încolăceau cabluri

electrice, şerpuind de la grupul electrogen până la proiectoare şi echipamentele de sunet.
LaRaine, singură, se aşezase pe un bolovan plat, la oarecare distanţă de ceilalţi. Stătea întoarsă cu spatele spre luxoasele rulote parcate într-o parte, pentru actorii principali. Nu avea nevoie să-şi aducă aminte că niciodată cariera ei nu putea ajunge la un asemenea nivel.
Ţinea în mână un pahar de plastic cu ceai de la gheaţă, dar soarele îl încălzise. Lângă piciorul ei zăceau resturile unui sandviş mâncat doar pe jumătate.
Ropotul sacadat al copitelor unui cal îi atrase atenţie. Se apropia un călăreţ. LaRaine îl recunoscu imediat. Fără voie, se ridică în picioare, aruncând paharul. Ceaiul se vărsă pe pământul uscat. Simţurile i se treziră din amorţeala gândurilor ei pesimiste. Bătăile inimii i se accelerară uşor, când îl văzu pe McCrea cum îşi strunea murgul, la nici zece metri de locul unde stătea ea.
O privi, cu o expresie de salut tacit. LaRaine se simţi atrasă spre el, sub efectul unui imbold pe care nu-l înţelegea. Îi observaseră şi alţii sosirea, dar LaRaine nici nu-i băgă în seamă. Privea cu admiraţie modul graţios al lui McCrea de a descăleca. În pofida staturii şi a constituţiei

musculoasă, mişcările lui aveau o fluiditate felină, sugerând dezinvoltura mlădioasă a unei sălbăticiuni.
– Ia uite ce ne-a adus vântul încoace! comentă ea cu o ironie cinică şi o undă de aroganţă. Texanul nostru cel lungan!
– Miss Evans, îşi ridică McCrea degetele înmănuşate la borul prăfuit al pălăriei, cu un gest respectios, deşi expresia lui îngăduitoare nu-i plăcea deloc lui LaRaine. De ce stai aşa, singură?
Imediat, LaRaine trecu în defensivă.
– Luam masa. Prefer să mănânc de una singură, declară ea, ţinându-şi spinarea ţeapănă.
– Credeam că mă aşteptai pe mine.
Gura lui se arcui cu amuzament, dar zâmbetul vag părea mai degrabă sarcastic.
– Nici nu ştiam că urma să vii, replică LaRaine, păstrându-şi calmul, deşi pe dinăuntru se şi zbârlise.
– Presupusesem că iubitul dumitale ţi-a spus, ridică Travis din umeri, indiferent.
– Iubitul meu?
– Sam Hardesty.
– Nu e iubitul meu, precizează ea, rapid şi cu răceală.
– Exact, dădu din cap Travis, scurt, amintindu-şi. Spuneai că i-ai dat papucii, nu?

Ceea ce era aproape adevărat, după ce se asigurase că avea un rolişor în film. Mai fusese acuzată şi în trecut de aşa ceva, dar acum, provenind de la acest om, reproşul o durea.
– Nu, spuneam că m-a cerut în căsătorie şi l-am refuzat, reformulă ea fraza, pentru a o atenua.
Dar expresia din ochii lui căprui spunea că, probabil, LaRaine îi dăduse de înţeles lui Sam că răspunsul avea să fie afirmativ. Poate că aşa fusese, însă LaRaine nu recunoştea acest lucru decât faţă de ea însăşi. Îşi justifica faptele cu scuza că avea nevoie de roluri. Fusese disperată – şi încă mai era.
– Cred că ai spus asta, încuviinţă Travis, dar fără să-şi schimbe expresia.
– Salut, Travis! se repezi Sam Hardesty să-i strângă mâna. Mă bucur că te văd.
– Mi-ai lăsat acasă un mesaj, spunându-mi că voiai să-mi vorbeşti.
– Da, săptămâna viitoare avem o secvenţă unde e nevoie de vite. Mă întrebam dacă ai vrea să ne închiriezi cam treizeci de capete din turma ta.
Nici unul dintre ei nu-i mai dădea atenţie lui LaRaine. Se aştepta ca Travis să se repeadă, având probabil o nevoie disperată de bani, după cum se prezentau clădirile de la ranch.
Travis, însă, n-o făcu.

– La ce vreţi să folosiţi vitele? se interesă el.
– Avem nevoie doar de o cireadă mică, să pască în fundal, eventual cu vreo doi cowboy alături, îi explică Sam. Nu le punem să alerge în debandadă, nimic de soiul ăsta.
– Atunci, vă pot aduna Travis de capete, acceptă Travis.
– Bine, şi cu cât arată mai răpciugoase, cu atât mai bine.
– Eu n-am decât animale de cea mai bună calitate, replică fermierul. Dacă vrei mârţoage, caută mai bine la alt ranch din zonă.
– Înţeleg...
Sam privi în depărtare, îngândurat.
– Poate vor merge oricum. Am să discut şi cu ceilalţi. Până atunci, ce-ar fi să vii cu mine, să fac prezentările?
Travis ezită, ca şi cum ar fi avut lucruri mai importante de făcut, apoi primi:
– În regulă.
– Vrei o cafea, un sandviş, ceva? îi oferi Sam. Bufetul mobil e acolo.
– Nimic, mulţumesc, refuză el.
LaRaine îi însoţi. Observă cum întorceu capetele cei din echipă şi distribuţie după Travis şi murgul său mare. Nu numai fiindcă era un străin. Era vorba şi de aerul lui de autoritate calmă, prezenţa care i se făcea simţită. Păcat că nu era mai bogat...

– Cum se simte viţelul? căută ea să-i atragă atenţia, simţind că restul femeilor din echipă ar fi dorit acelaşi lucru. A supravieţuit?
Chipul inexpresiv al lui Travis se întoarse spre ea, studiindu-i trăsăturile perfecte.
– Da, a supravieţuit, răspunse el, privind drept înainte. A orbit de un ochi, dar se descurcă.
– Dacă e orb, nu-l mai laşi să umble liber, aşa-i?
Gândul că viţelul neputincios s-ar fi rătăcit în pustiu o neliniştea.
Privirea lui o cercetă din nou, cu amuzament dar şi curiozitate.
– Şi-a pierdut vederea doar la un singur ochi. O să se orienteze uşor.
– Eşti lipsit de inimă! declară LaRaine, cu vocea controlată.
Sam, care ascultase conversaţia, râse:
– Ăsta-i un mare compliment, LaRaine, dacă vine din partea ta.
– Nu ţi-a cerut nimeni părerea, Sam! îi aruncă ea o privire cu atât mai furioasă, cu cât o jignise în faţa lui Travis.
Sam îi conduse spre un loc unde stăteau aşezaţi vreo doi oameni de la producţie, cărora li-l prezentă pe Travis. LaRaine observă cât de dezinvolt se comporta acesta într-o ambianţă străină pentru el. Nu era deloc impresionat. Îşi amintea ce indiferent fusese, când se

cunoscuseră, faţă de profesiunea ei presupus glorioasă. În unele sensuri, era o consolare să descopere că şi pe ceilalţi îi trata la fel.
Calul murg dădu cu copitele spre o muscă ce-i bâzâia printre chişiţe, aplecându-se să-o alunge cu botul.
– Ce e, băiatule? murmură LaRaine, mângâindu-l pe gât. Te supără muştele, mmm?
Capul animalului se întoarse să-şi frece fruntea de umărul ei. Zâmbind, LaRaine făcu un pas înapoi, pentru a-l scărpina între urechi.
– Îţi place, nu-i aşa? gânduri ea. Eşti un animal mare şi frumos, ştiai?
Calul dădu din cap, dar ca să alunge altă muscă, nu în semn de răspuns. LaRaine preferă să creadă că era o afirmaţie, jucând în sinea ei un joc copilăresc.
– Nu te temi că te-ar putea lovi, Miss Evans?
Întrebarea lui Travis o făcu brusc să-şi dea seama că era privită.
– E mai greu cu şapte sute de livre decât dumneata.
– Nu, nu mi-e teamă.
Îi era mai uşor să se uite la cal, decât să-l privească pe Travis.
– Îmi plac caii. Cum îl cheamă?
– Dallas.
– Oraşul de unde îl ai? Dallas, Texas?
De astă dată îl privi, curioasă, dar când îi întâlni ochii o străbătu o

senzaţie nebunească, un fel de furnicături provocate de virilitatea lui aspră.
– Nu, l-am cumpărat de la un fermier mormon. El îi dăduse numele, nu eu.
– E foarte frumos. Mi-ar plăcea să-l călăresc, într-o zi.
LaRaine nu urmărise să obţină o invitaţie, dar îşi dădu seama că aşa păruse.
– Regret, e cal de muncă, nu de plăcere, o refuză Travis, blând dar totuşi ferm.
– Ceea ce înseamnă că nu mă crezi în stare să-l stăpânesc, conchise ea. Nu sunt o novice. Mă rog, cum vrei. Înţeleg de ce nu laşi pe nimeni să-l călărească. Şi eu aş proceda la fel, dacă ar fi al meu.
– Mă bucur că-mi înţelegi motivele, răspunse Travis.
Sam îi întrerupse, pentru a-l include pe Travis în discuţia pe care o purta cu un şef de producţie. LaRaine continuă să mângâie absentă calul, observându-l pe furiş pe Travis. Profilul lui viguros şi accentuat începea s-o fascineze. Avea pielea întinsă peste oase, de o culoare şi asprime aproape ca ale pielii argăsite.
În timp ce-l studia, observă că îngusta ochii. Urmărindu-i privirea, văzu că tocmai trecuse Susan Winters, în rest totul părând neschimbat.

Într-adevăr, Travis se uita după Susan. Expresia i se schimbă, din studiu pătrunzător în neîncredere iritată şi, în sfârşit, recunoaştere prudentă. O cunoştea Travis pe Susan? De unde?
În clipa următoare, Travis porni după ea cu paşi mari. Plecarea sa bruscă îi lăsă pe cei de la producţie uluiţi. La fel ca LaRaine, se uituau după el, surprinşi.
– Natalie? strigă întrebător Travis; când se apropie de Susan, repetă, cu mai multă convingere: Natalie!
Dar Susan îşi vedea de drum, fără să observe că cineva încerca să-i atragă atenţia. Scoase o exclamaţie de surprindere, când Travis o ajunse din urmă şi o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.
– Natalie, eu...
– Ce te-a apucat? îl întrerupse Susan, zbătându-se, cu părul blond-închis lung înfoiat în jurul feţei.
Travis nu-şi termină fraza. LaRaine îl văzu cum rămânea încremenit, examinând faţa lui Susan. Brusc, îi dădu drumul şi se retrase cu un pas, însăprindu-se la chip ca granitul.
– Scuze, spuse el scurt. Te-am confundat cu altcineva.
– Scuze? M-ai speriat de moarte! râse Susan, cam cu sufletul la gură.
Dar vorbea în gol. Travis plecase deja, îndreptându-se spre calul său,

lângă care stătea LaRaine. Expresia lui dură îi împiedica pe toţi să comenteze.
Privirea i se îndreptă spre Sam.
– Trebuie să mă întorc la lucru. Dacă vă hotărâţi să-mi folosiţi vitele, anunţaţi-mă.
– Sigur, Travis, răspunse Sam, intimidat vizibil.
Travis nu mai aşteptă răspunsul, în timp ce trecea frâul peste capul murgului şi se sălta în şa. LaRaine, care continua să ţină căpăstrul, îl împiedică să se îndepărteze. Nu era intimidată. Îi trezise o curioziate prea mare pentru a nu şi-o satisface.
– Cine credeai că e Susan? îl întrebă ea.
– Susan?
O clipă, Travis păru derutat, până înţelese că era fata pe care o confundase cu o persoană numită Natalie. Buzele i se subţiară.
– Nu e destul de clar? întrebă el, aproape ostil. Am luat-o drept altcineva.
De astă dată, atinse coastele murgului cu pintenul. Calul sări, smulgându-şi frâul din mâna lui LaRaine.
LaRaine îl privi pe Travis cum se îndepărta, călărind cu spatele drept. În urma lui începea să se stârnească un murmur de voci. Toţi martorii scenei comentau. Iar răspunsul lui Travis n-o satisfăcuse pe LaRaine,

stârnindu-i doar şi mai mult curiozitatea. Se hotărî să afle, într-o bună zi, despre ce era vorba. Şi cine era acea Natalie.
Când Susan se apropie de ea, LaRaine continua să se uite după cal şi călăreţ, care se tot mişcorau. Abia o învrednici pe Susan cu o privire.
– Cine era ăsta? întrebă Susan. Să nu-mi spui că e proprietarul fermei!
– Ba da, el este.
– Nici nu măr mir că ţi-ai păstrat secretă opinia despre el. Cum îl cheamă?
Nu avea nici un rost să-i ascundă.
– Travis McCrea.
– Travis... repetă Susan numele, parcă pentru a-i testa sonoritatea. Mă întreb cu cine m-a confundat.
– Cu alta, evident, replică LaRaine, pe un ton la fel de sec şi acid ca al lui Travis.
– Da, dar cine o fi? nu se lăsă Susan, gânditoare.
– Poate semeni cu soră-sa.
Dintr-o dată, LaRaine se săturase de întrebări, aceleaşi care o frământau şi pe ea.
– Nu, nu cu sora lui, insistă Susan, cu convingere. Felul cum s-a uitat la mine, înainte de a descoperi că nu eram acea Natalie, ar fi topit oasele oricărei femei. Nu ştiu cine-a fost Natalie, dar sora lui în nici un caz.
– Ei, şi? O fi o fostă iubită, ridică

din umeri LaRaine, ca şi cum relaţia lui Natalie cu Travis n-ar fi interesat-o cu nimic – când de fapt, o devora toată.
– Să-ţi spun ceva – aş vrea să fi fost cu adevărat Natalie! declară Susan.
– Ei bine, nu eşti, aşa că ce rost are să mai continuăm?
– Are, pentru că Travis McCrea e un tip trăsnet. Credeam că ai şi pus mâna pe el.
O măsură cu privirea.
– Totuşi, n-aş crede. S-ar părea că am şanse mai mari decât tine.
– De ce? Numai fiindcă semeni cu o fată pe care a iubit-o cândva?
În sinea ei, tare se mai temea că Susan avea dreptate.
– Sigur, de ce nu? E clar că i-am atras atenţia. Cred c-am să-l invit la petrecerea de săptămâna viitoare. Pun pariu c-o să accepte.
– Prea târziu. L-am invitat eu deja, minţi LaRaine.
– Serios? se încruntă Susan, cu o dezamăgire vizibilă.
– Ce-ţi închipui? i-o întoarse LaRaine, înainte de a se răsuci să plece.
Susan o apucă de braţ.
– Chiar va veni cu tine?
– Dacă nu mă crezi, întreabă-l tu, data viitoare când vă vedeţi.
– Chiar trebuie mereu să te agăţi de orice bărbat apare, nu, LaRaine? o

acuză Susan.
– Râde ciob de oală spartă! replică ironică LaRaine. Adineaori ai recunoscut că i-ai pus gând rău!
– Între noi două e o mare diferenţă. Eu vreau să umblu cu Travis McCrea fiindcă-mi place, pe când tu nu vrei decât să vezi ce poţi obţine de la el. Crezi că o fi având influenţă pe undeva, ca să mai primeşti vreun rol? Că pe Sam e clar că a doua oară nu-l mai duci de nas!
– A, ţi-a plâns pe umăr? comentă LaRaine, ca şi cum remarca n-ar fi durur-to.
– Mi-a vorbit despre tine, da, recunoscu Susan.
– Atunci, sper că ţi-a spus şi că nu eu i-am cerut rolul ăsta.
– Nu i l-oi fi cerut, dar i-ai dat impresia că-l doreai, ca să puteţi rămâne împreună.
– Asta în mintea lui, poate, că mie nici nu mi-a trecut prin cap, negă LaRaine acuzaţia.
– Nici nu mă îndoiesc, răspunse Susan, sarcastică. Şi în legătură cu Travis McCrea ce-ţi trece prin cap?
– Poate că nu vreau decât să rămân în formă până apare altul mai bun.
Cealaltă se înroşi de furie.
– Dacă e atât de prost încât să se lase păcălit de tine, nici nu mai am chef de el.
Şi, răsucindu-se pe călcâie, se

îndepărtă.
LaRaine o urmări cu privirea. Uneori, oamenii se lăsau manevraţi atât de uşor. Doar cu câteva cuvinte bine alese, îşi eliminase concurenta. După ce Susan dorise să-l invite pe Travis la petrecere, acum i-l aruncase în braţe.
Oricum, se angajase să-l convingă să vină cu ea, în săptămâna următoare. Şi poate că nici nu era rea ideea. Era timpul să se mai şi distreze puţin.
Travis McCrea o intriga. Se întrebă din nou cine-o fi fost Natalie. Dacă Travis încă o mai iubea, atunci n-ar fi dorit să lege o relaţie serioasă. Poate reuşeau să se împrietenească.
Şi oare de ce îşi dorea să nu fie numai atât?
LaRaine trase adânc aer în piept, expirându-l cu un oftat prelung.

Capitolul 4

Două nopţi la rând, LaRaine încercase să-l găsească pe Travis la telefon, pentru a-l invita la petrecere. Telefonul suna, suna, dar nu răspundea nimeni. Trebuia să găsească o altă cale.
Numele ei nu figura pe programul de filmare al zilei. Ocolind platoul, se îndreptă spre autovanele unde erau ţinuţi caii actorilor. Grăjdarul şef

stătea pe un balot de paie, la umbra unei maşini.
– Bună, Don.
LaRaine purta aceeaşi bluză şi fusta despicată, de călărie, din ziua când îl cunoscuse pe Travis.
– Azi foloseşte cineva calul palomino?
Don îşi dădu pălăria pe ceafă, privind-o.
– Nnţ.
– Bine. Mă gândeam să-l iau la o partidă de călărie. Are aproape tot atâta nevoie de mişcare ca mine.
– Ştii că n-am nevoie să las pe nimeni să scoată caii, îi aminti Don, cu obrazul umflat de un cocoloş de tutun.
– Cunosc toate regulile cu asigurările, dădu din cap LaRaine. Îţi promit că, dacă păţesc ceva, nu voi da compania în judecată. Oricum, dacă mă aruncă din şa un cal, probabil că numai eu voi fi de vină. Deci, ce zici, Don? Mă laşi să-l iau?
O pălărie cu fund plat îi stătea pe spate, pentru a se apăra de soare în timp ce călărea.
– Altcineva să mă roage în locul tău, aş refuza fără discuţii, răspunse grăjdarul, întorcând capul să scuipe zeama de tutun. Era un fost cascador, care-şi încheiase cariera când se schilodise la un picior, în urma unui accident.
– Adică ai încredere în mine, Don? râse LaRaine. Înseamnă că eşti în

minoritate, pe-aici.
La asta, grăjdarul zâmbi scurt şi se ridică în picioare.
– Nu ştiu câtă încredere aş avea în tine cu banii, dar cu caii am.
– Nu-ţi înţeleg logica. Însă, atâta vreme cât mă laşi să călăresc pe palomino, nu mă interesează dacă are vreun sens sau nu.
– Aşteaptă aici, şi ţi-l aduc, mai spuse Don şi se îndepărtă, şchiopătând.
Peste un sfert de oră, LaRaine era călare pe palomino, pornind în direcţia fermei, aflată la trei kilometri distanţă. Calul era vioi, dornic să alerge, dar răspundea docil la comenzi.
Când LaRaine intră în curte, ferma părea pustie. Descălecă în faţa casei şi legă hăţurile de un stâlp al verandei. Apoi bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns.
Lăsând calul priponit, se îndreptă spre hambar. Uşile duble erau deschise, soarele luminând parţial înăuntru. Când LaRaine intră, cizmele ei foşniră prin paiele de pe jos. Dintr-un staul, un viţel mugi. LaRaine se luă după sunet, până la poarta închisă a staulului.
După un minut, cât i se adaptară ochii la întuneric, văzu viţelul roşcovan încovrigat în fân. Animalul îşi întoarse spre ea faţa cu blană albă,

marcată de petele violete ale dezinfectantului. Avea albeaţă pe un ochi, dar arăta mult mai bine decât data trecută. La vederea ei, scoase un muget subţire.
– Bine măcar că încă nu ţi-a dat drumul, micuţule, zâmbi LaRaine. Unde s-a dus? Ştii cumva?
Viţelul continua s-o privească. Oftând, LaRaine ieşi din hambar. Îşi lăsă pălăria pe spate, legată cu şiretul de piele în jurul gâtului. Se întreba unde era Travis.
Ar fi fost ridicol să-l caute în acel pustiu, fără a şti unde se afla. Se opri, punându-şi mâna streaşină la ochi. Nicăieri nu se zărea nici un semn de viaţă.
Porni spre locul unde aştepta calul şi-i desfăcu frâul. Încălecând, îl întoarse în direcţia opusă casei, apoi ezită. Poate că, dacă descria un cerc larg în jurul fermei, fără a o pierde din vedere, avea să-l zărească pe Travis. Merita măcar să încerce.
Mânându-şi calul în galop uşor, porni, cutreierând peisajul cu privirea, până când observă cu coada ochiului o mişcare şi trase de căpăstru.
Departe, într-un pârâu, se distingeau siluetele unor vite, având culoarea distinctivă a rasei Hereford. Mergeau în josul curentului. LaRaine se pregătea s-o ia într-acolo, când văzu călăreţul care le mâna. Travis. L-ar

fi recunoscut oriunde.
Cu buzele arcuite într-un zâmbet, porni pe pantă, spre aval. Fu nevoită să-şi croiască drum printre tufişuri dese, orientându-se după direcţia generală, şi tocmai ajungea pe mal, când drumul i se intersectă cu al lui Travis. În ochii lui licări scurt surprinderea.
– Bună! îl salută LaRaine, triumfătoare.
– Te-ai rătăcit? întrebă el, cu o privire piezişă, amuzată.
– Dacă m-am rătăcit, a trecut. M-ai găsit tu, replică LaRaine, zâmbind.
– Ce cauţi aici?
– Pe tine te căutam, răspunse ea cu sinceritate.
– Aşa?
Un câine cenuşiu pătat cu blană neagră pe faţă lătră spre o vacă, alungând-o laolaltă cu celelalte. Calul palomino juca pe picioare, neliniştit de prezenţa câinelui.
– Am vrut să-ţi dovedesc că ştiu să călăresc, spuse LaRaine, după ce-şi struni cu uşurinţă calul, încetinindu-l la pas.
– Te crezusem.
– Serios? Când ţi-am spus, păreai destul de sceptic, îl acuză ea, dar fără duşmănie. Pe prietenul tău cum îl cheamă? mai întrebă, arătând spre câine.
– Blue. E ajutorul meu la lucru.

Auzindu-şi numele, câinele lătră, cu urechile ciulite. Când înţelese că nu i se dădea nici un ordon, continuă să ţină vitele grupate.
– Munceşti singur în toată ferma? se interesă LaRaine, arcuindu-şi o sprânceană fină.
– Nu, am şi un angajat. E fiul cel mai mic al unui vecin. Harnic băiat.
– Băiat?
– Are nouăsprezece ani. Din punctul meu de vedere, la vârsta asta e încă un băiat, îi explică sec Travis.
– Uitasem câţi ani ai, replică LaRaine, cu ironie. Ce scârţâit se aude, al oaselor tale, sau al şeii?
– De data asta, al şeii.
O vacă ameninţa să scape de sub supravegherea câinelui, pierzându-se prin desişurile de salvie. Travis trase de căpăstru, ca să pornească după ea, dar Blue o întoarse alături de celelalte.
– Rotatul ăsta nu-i la fel de bun ca murgul, observă LaRaine, încercând involuntar să-şi demonstreze cunoştinţele despre cai.
– Nu arată la fel de grozav, consimţi Travis, dar e puternic şi de nădejde, şi foarte rezistent. Aici, înfăţişarea nu prea contează.
Pe ultimele cuvinte, o privi drept în faţă. LaRaine simţi că remarca i se adresa ei.
– L-ai cumpărat din zonă? rămase ea la

subiectul cailor, neştiind cum să interpreteze comentariul.
– Da, din Utah.
– De la acelaşi om care ţi-a vândut şi murgul?
– Nu, pe rotat îl am doar de un an. Murgul l-am cumpărat acum doi ani, când m-am mutat aici.
– Acum doi ani? îl privi ea, curioasă. Vrei să spui că ai ferma asta numai de doi ani?
– Exact.
Travis nu-şi lăsa niciodată atenţia să se abată mult timp dinspre vite.
– Dar ai avut un ranch şi în Texas?
Lui LaRaine îi era greu să şi-l imagineze lucrând pentru altcineva.
– Nu. Am fost administrator. Până la urmă, am ajuns la concluzia că era timpul să folosesc şi pentru mine însumi toate acele ceasuri lungi de muncă. Aşa că mi-am scos economiile, am venit aici şi am cumpărat ferma asta – aşa cum o vezi, dar e a mea.
În cuvintele lui se simţea o mândrie calmă.
– De ce-ai venit aici? De ce n-ai rămas în Texas?
LaRaine bănuia răspunsul, dar aşteptă să audă ce avea de spus.
– Simţeam că aici aveam mai multe posibilităţi.
Privirea lui o provoca să-l contrazică.
Pentru moment, LaRaine n-o făcu. În

schimb, îl întrebă:
– Unde-ai lucrat, în Texas?
– Vrei să-mi cunoşti povestea vieţii? ripostă el, cu un zâmbet strâmb, dar totuşi îi răspunse. M-am născut în Coada-de-Tigaie a statului Texas, unde am lucrat la un ranch, după de am absolvit liceul. Pe urmă, m-am mutat la o fermă din ţinutul colinelor, lângă San Antonio. Peste câţiva ani, am devenit administratorul ei.
Păru să ezite un moment.
– Un prieten de-al meu s-a rănit într-un accident de avion, aşa că m-am ocupat de ferma lui din vestul statului Texas, până şi-a revenit. De acolo, am venit aici.
– Prietenul tău avea o soţie numită Natalie? se interesă LaRaine, convinsă că scurta pauză dinaintea răspunsului şi tensiunea din glasul lui îl dădură de gol, când spuse, cu un zâmbet vag:
– Pe nevasta lui Cord o cheamă Stacy.
– Şi Natalie cine e? insistă ea.
– O cunoştinţă, se mulţumi Travis să răspundă.
– Şi ai iubit-o?
O privi aspru, iritat, dar glasul îi rămase calm când spuse:
– O iubesc.
LaRaine observă că vorbea la prezent.
– Ce s-a întâmplat?
– Nu te priveşte, domnişoară Evans, replică el sec.
Înţelese că degeaba ar fi încercat să-

l înduplece. Îşi rezemă mâinile pe oblâncul şeii, lăsând căpăstrul să atârne moale peste gâtul calului.
– Cred că ţi-am mai cerut să mă numeşti LaRaine, nu? îl întrebă ea, cu falsă nevinovăţie.
– Cred că da, dădu din cap Travis, privind drept înainte, spre spinările roşcate ale vitelor.
– Şi?
– Voi încerca să ţin minte, data viitoare... LaRaine, îi accentuă el ironic numele.
– Întâmplător, nu ai puţină apă în bidon? întrebă LaRaine. Mi-e sete şi am uitat să-mi aduc.
– Prin zona asta, nu trebuie niciodată să pleci călare fără apă, declară Travis, strunindu-şi calul. Nu ştii când îţi poate salva viaţa.
LaRaine se opri şi ea.
– N-am să uit.
Făcând un semn cu mâna, Travis îi dădu un ordin câinelui, iar LaRaine privi fascinată cum acesta încercuia vitele şi le silea să se oprească, fără a o speria pe nici una. Printre măunchiurile de salvie creştea multă iarbă gălbuie. Vacile Hereford începură să pască mulţumite.
Când îl privi pe Travis, observă că descălecase şi scotea plosca din coburi, după care ocoli până în stânga ei, pentru a o ajuta galant să coboare din şa.

Era o ocazie pe care n-avea de gând s-o scape. Îşi aruncă piciorul drept peste oblâncul şeii, în timp ce mâinile lui mari o prindeau de mijloc. Scoţându-şi cizma din scară, se rezemă de umerii lui. Travis o ridică la fel de uşor pe cât dusese în braţe viţelul.
Când atinse pământul cu picioarele, LaRaine se clătină spre el. Mâinile, în loc să-i alunece spre pieptul lui, îl cuprinseră pe după gât. Cu capul înclinat înapoi şi într-o parte, îi aruncă o privire toridă, aţâţătoare. Toate mişcările erau deliberate, calculate să provoace o îmbrăţişare.
Mâinile lui Travis îi stăteau destinse pe talie. Îi privi faţa ridicată spre el. În expresia lui se citea un soi de amuzament trufaş, fără a schiţa nici un gest de a-i primi invitaţia.
LaRaine se aşteptase la această rezistenţă pasivă iniţială. Îşi strecură degetele în şuviţele dese de la ceafa lui, pentru a-i trage capul cu forţa spre ea. Travis se supuse, dar foarte încet.
Atingerea buzelor lui fu caldă şi binevoitoare. Bătăile inimii lui LaRaine se accelerară, cu emoţie. Travis se dovedea la fel de susceptibil ca şi ceilalţi la farmecele ei îndelung exersate. Gura i se mişcă peste buzele ei, parcă tatonând, dar fără nici o ezitare.

LaRaine se lăsă să se relaxeze. Parcă s-ar fi rezemat de o statuie din piatră încălzită de soare. Avea intenţia să prelungească sărutul, să adauge în îmbrăţişare o pasiune seducătoare. Dar, înainte ca buzele ei să acţioneze mai departe, mâna lui înmănuşată o apucă de bărbie, imobilizându-i-o.
Iniţiativa fusese a lui LaRaine, dar acum o prelua Travis. Îşi continuă explorarea gurii ei, investigându-i abil moliciunea maleabilă. LaRaine nu mai era liberă să reacţioneze, ci numai să simtă. O mulţime de senzaţii începură să i se îmbulzească prin minte. Soarele fierbinte îl făcuse pe Travis să transpire, înteţind mirosurile ce emanau prin cămaşă. Aroma de piele argăsită şi trup de cal se combina cu un parfum stăruitor, masculin, de aftershave, şi cu mirosul lui personal, într-un amestec îmbătător.
LaRaine simţi un gol în stomac. Pentru prima oară în viaţa ei, dorea să răspundă firesc la sărutul unui bărbat. Nu mai făcea parte din planul de a-l manevra ca să obţină de la el ceea ce dorea. Bătăile neregulate ale inimii îi confirmau această constatare.
Neaşteptata stare de dor îi vibră prin toată fiinţa. Era un fior slab, abia perceptibil, dar Travis, cu siguranţă,

îl simţise. O fracţiune de secundă, gura lui rămase nemişcată. Apoi, ridică încet capul, eliberându-i bărbia. Ochii ei cu gene lungi, arcuite, se deschiseră, lăsând să se vadă o dezamăgire confuză, dar în expresia impenetrabilă a lui Travis nu se distingea nimic.
Desprinzându-i braţele din jurul gâtului lui, Travis i le coborî şi făcu un pas înapoi. Zguduită de senzuala experienţă, LaRaine îşi privi mâinile, cu încheieturile înghiţite în mănuşile lui mari.
– Te plictiseşti, LaRaine? întrebă el, cu ironie. Cauţi o distracţie, o aventură cu un cowboy local, ca să-ţi treacă timpul mai uşor?
LaRaine îşi smulse mâinile din strânsoare şi se răsuci în loc, îndepărtându-se. Acesta fusese planul ei. Numai că, acum, totul părea să se răstoarne cu susul în jos. Însă acest atac voalat era tocmai bun pentru a o ajuta să-şi readucă simţurile sub control.
– Nu ştiu, începu ea, cu sinceritate. Poate că da.
Îi aruncă o privire piezişă peste umăr, plină cu aroganţă şireată.
– Dacă aşa ar fi, ce-ai spune?
Colţurile gurii lui se arcuiră cu amuzament, ca şi cum i-ar fi găsit provocarea hazlie.
– Se mai găsesc şi alţi bărbaţi cu

chef de vânătoare.
– Uneori, bărbaţii sunt prea greoi, ridică din umeri LaRaine. O fată se poate plictisi, tot aşteptând s-o ajungă din urmă.
Travis nu-i răspunse. Îşi scoase de pe braţ cureaua bidonului şi reşurubă capacul.
– Mai vrei să bei apă?
Din tonul lui reieşea îndoiala că-i fusese cu adevărat sete.
– Da, te rog.
Lăsându-şi capul pe spate, LaRaine ridică plosca la buze. În timp ce bea, Travis îşi scoase pălăria cafenie prăfuită, agăţând-o pe oblâncul şeii calului palomino. Îşi răsfiră cu degetele părul negru sârmos şi-şi netezi şuviţele argintii de la tâmple. Terminând cu bidonul, LaRaine i-l înapoie.
– Acum e prima oară când te văd fără pălărie, observă ea.
Cu excepţia firelor albe de la tâmple, Travis nu mai încărunţise nicăieri.
– Începeam să mă întreb dacă nu cumva eşti chel.
Gura lui se arcui într-un surâs vag.
– Întotdeauna spui ce-ţi trece prin minte?
– Întotdeauna am înţeles că bărbaţilor le plac femeile sincere, replică LaRaine, privindu-i mâna care ţinea bidonul. Mănuşa de piele nu-i ascundea mărimea. Se întrebă cum ar fi fost să

fie mângâiată de mâinile lui, dacă o puteau excita în acelaşi mod straniu şi inedit ca sărutul.
– Cine ţi-a spus?
LaRaine ridică din umeri.
– O ştiu din observaţie şi experienţă personală.
Apropiindu-se de capul calului palomino, Travis îi luă căpăstrul şi o privi pe LaRaine:
– Eşti gata de plecare?
– Cred că da, răspunse ea, pregătindu-se să încalece.
O apucă de cot, pentru a o ajuta. Apoi, se duse să salte în şaua rotatului său. Îl fluieră pe Blue şi, în câteva secunde, câinele şi călăreţul puseră vitele în mişcare.
– Unde le duci? întrebă LaRaine.
– La ocolul de lângă hambar. Sam a decis că e mai uşor să folosească vitele mele, decât să cheltuiască banii pe ale altui fermier.
Îşi îndreptă privirea, dinspre mica turmă, către ea.
– De ce nu lucrezi? Azi nu se filmează?
– Ba da, dar nu cu mine. Rolul meu nu e foarte mare.
Ceea ce era puţin spus.
– Aştepţi să fii descoperită? se interesă Travis, pe un ton glumeţ.
– Am şi fost descoperită, răspunse LaRaine, surprinsă de propria ei sinceritate. Problema e că,

descoperindu-mă, au constatat şi că nu sunt o a doua Helen Hayes.
– Şi cum ai primit rolul ăsta?
– Cu ajutorul lui Sam. Şi-a folosit influenţa ca să mi-l obţină.
– Fiindcă te iubea, completă sec Travis.
LaRaine îl privi în faţă, eidicându-şi provocator bărbia, cu o expresie mândră.
– Da, fiindcă mă iubea. Pare o şmecherie necistită, aşa-i? Dar aveam nevoie de rol – o nevoie disperată. Totuşi, pe Sam nu l-am minţit. Nici nu i-am declarat că l-aş fi iubit, nici nu i-am făcut vreo promisiune. Întotdeauna am visat să ajung o vedetă celebră. Când mi s-a oferit primul rol, m-am şi repezit. Din cauza asta, logodnicul meu a desfăcut logodna şi, până la urmă, s-a însurat cu verişoara mea. Acum îmi dau seama că nu voi fi niciodată o celebritate. Nu fac decât să mă învârt pe lângă ceilalţi.
– Şi ce-ai să faci când vei termina filmul ăsta?
– Îmi găsesc un bogătaş şi mă mărit cu el, răspunse LaRaine, râzând strengăreşte. Dacă erai bogat, m-aş fi măritat cu tine.
– Şi de ce mi-o spui? Face parte din sinceritatea ta? i-o întoarse el, amuzat.
– Nu... Există unii oameni faţă de care nu te poţi ascunde. Până la urmă,

află adevărul. Cred că şi tu eşti unul dintre ei.
– Înţeleg, murmură el, indiferent.
– Serios? Atunci e bine, fiindcă săptămâna viitoare avem o petrecere. Aş dori să mă însoţeşti.
– Nu.
Refuzul era scurt şi la obiect.
– A...
LaRaine oftă, prelung.
– Atunci, am o problemă.
– Ce problemă? se interesă Travis, cu o privire rece.
– Deja le-am spus tuturor că vei fi partenerul meu, recunoscu ea, fără nici o undă de regret.
Travis chicoti, neîncrezător:
– Şi-acum, ce vrei? Încerci să mă ademeneşti, ca să nu fii prinsă cu minciuna?
– Nu e vorba doar de o singură minciună. Parc-ar fi o adevărată boală cronică, pentru mine. Deci, mă scoţi din încurcătură?
LaRaine ştia că era o tactică îndrăzneaţă, dar simţea că Travis n-ar fi admirat decât curajul.
Clădirile fermei se vedeau în apropiere. Travis îşi struni calul şi fluieră un semnal prelung către câine. Într-un târziu, spuse:
– Se pare că întotdeauna am fost o pradă uşoară pentru femeile care au nevoie de ajutor la necaz, spuse el în cele din urmă.

Cumva, LaRaine avea sentimentul că gândurile nu-i stăteau la ea. Se gândea la fata aceea pe nume Natalie. I se păru că-i zărea în privire o undă de durere.
– Atunci, mă însoţeşti la petrecere? întrebă ea, în şoaptă.
– Da, dar nu încerca să te foloseşti de mine, LaRaine. N-o să-ţi meargă, o preveni Travis.
– Bine.
LaRaine îşi muşcă buza de jos, pentru a-şi stăpâni izbucnirea de triumf.
– Acum, ar fi timpul să mă întorc. Teoretic, n-am voie să folosesc calul ăsta.
Îi mai spuse ziua, ora şi locul unde aveau să se întâlnească. Apoi, făcându-i cu mâna, porni spre drumul desfundat. Înainte ca ferma să dispară în urma ei, mai văzu calul, călăreţul şi câinele mânând vitele în îngrăditură.

Capitolul 5

Întâlnirea cu Travis îi depăşise speranţele cele mai îndrăzneţe. Cu excepţia acelor momente neliniştitoare când o sărutase, LaRaine fusese aproape stăpână pe situaţie. Travis nu se dovedise atât de frmidabil pe cât al crezuse, dar nici nu încercae cu ea un duel al minţilor.

N-ar fi fost înţelept să-l subestimeze. LaRaine îşi trecu degetele peste buze, amintindu-şi senzaţia gurii lui, când i le explorase. Cât de seducător o luase în stăpânire, făcând-o să reacţioneze altfel decât cu oricare alt bărbat. În multe privinţe, Travis era încă un element necunoscut. LaRaine trebuia să înainteze pe dibuite.
Era atât de bine dispusă încât, când îl văzu pe Sam ieşindu-i în întâmpinare, îi făcu cu mâna, zâmbind. Sam, însă, o privea încruntat.
– Trebuia să m-aştept c-ai plecat la călărie, o acuză el.
– Ce-i cu tine, Sam? Îţi făceai griji pentru mine? glumi LaRaine, sărind din şa.
– Nu, replică el, nu mi-aş pierde timpul cu asemenea fleacuri.
LaRaine râse, cu un sunet senzual, îndelung exersat.
– Pari să fii supărat de ceva, Sam. ce s-a întâmplat?
– Am să-ţi spun eu ce s-a întâmplat, începu el, numai pentru a fi întrerupt de un glas bărbătresc strident, care întreba:
– Unde-ai fost, domnişoară Evans?
Întorcându-se, LaRaine îl văzu pe Andy Pandy apropiindu-se, livid de furie. Părea în pragul unui atac de apoplexie.
– M-am dus la o plimbare, domnule

Behr, răspunse ea cu respect.
– Şi cine ţi-a permis să iei calul ăsta?
– Nimeni. M-am uitat să văd care nu era folosit azi.
– Întâmplător, am rescris secvenţa şi aveam nevoie de palomino. Dar îl luaseşi dumneata! Fără să întrebi pe nimeni! Fără să spui nimănui unde te duceai – nici când aveai de gând să te întorci!
Evident, Don, grăjdarul, nu-i spusese că el îi înşeuase calul palomino.
– Da, îmi pare rău, n-am spus, minţi ea, păstrându-şi calmul.
– Îţi pare rău! explodă Andy Pandy. Nu eşti numai o actriţă proastă, ci şi un element negativ. O singură figură ca asta să mai faci, şi-ai să vezi dumneata ce-nseamnă să-ţi pară rău!
Îi aruncă o privire scurtă lui Sam, ordonând răstit:
– Adu calu-ncoace, Hardesty!
Şi, răsucindu-se pe călcâie, plecăgâfâind înapoi spre locul unde erau pregătite aparatele. Sam se uită după el, cu un protest amuţit pe buze. LaRaine zâmbi, ştiind cât se temea Sam de patrupede.
– Poftim, Sam, îi oferi ea căpăstrul.
Închizând gura, Sam se răsuci, privind-o rece.
– Nu glumeşte, LaRaine. O dată să-l mai enervezi, şi-ai să regreţi.
– Dacă se întâmplă asta, nu te alarma.

Voi avea grijă să nu te acuze că am primit rolul, îl tachină LaRaine, cu falsă indiferenţă.
În timp ce Sam fierbea, neputincios, îi îndesă frâul în mână şi se îndepărtă. Ştia că relaţia ei cu regisorul era extrem de delicată. De două ori fusese responsabilă, indirect, de perturbarea programului de filmare – când plecase cu Sam la ferma lui McCrea, şi acum.
Andrew Behr era genul de om care nu tolera nici o scuză, oricât de justificată sau legitimă ar fi fost. De-acum încolo, LaRaine trebuia să fie peste măsură de atentă. Nu putea risca umilinţa de a fi dată afară de pe platou.
O văzu pe Susan într-o parte laterală a decorului, în costum şi cu machiaj. Afişând o expresie nepăsătoare, se apropie de ea.
– Bună, Susan. Îmi împrumuţi şi mie maşina ta? Mă gândeam să mă întorc la motel. Tu poţi veni cu altcineva, când termini, nu?
LaRaine îşi vânduse maşina cu câteva luni în urmă, având mai multă nevoie de bani decât de un mijloc de transport.
– Ce-ai păţit? Ţi-e frică să nu te muşte Andy Pandy dacă mai stai pe-aici? ghici Susan.
– Andy e un motănel, dacă ştii cum să-l iei, minţi LaRaine. Mă plictisesc,

atâta tot.
– Vezi că am cheile în geantă, la machiaj, acceptă Susan.
După ce luă cheile, LaRaine porni spre hotel cu Volkswagen-ul rablagit al colegei sale. Nu era cel mai luxos autovehicul, dar în situaţia creată se mulţumea şi cu atât.
Se opri la recepţie, îşi luă corespundenţa şi se duse în cameră, frunzărind plicurile. Conţineau mai mult note de plată şi o declaraţie bancară, care o informa că îşi depăşise contul.
Oftând, privi mesajul, apoi ridică receptorul telefonului de lângă pat. Fromă numărul centralei şi ceru o legătură cu agentul ei, cu taxă inversă.
– Bună, Peter. LaRaine sunt, se prezentă ea, fără rost, străduindu-se să pară veselă. Cum e vremea?
– Sufocantă. Sper că nu m-ai sunat ca să discutăm despre vreme, LaRaine.
– Afaceri, afaceri, afaceri – numai la asta te gândeşti, Peter, râse LaRaine, deşi fără pic de veselie.
– Te rog, îi ceru el, treci la subiect. Sunt ocupat.
– Evident, nici nu m-am gândit să te sun ca să vorbim despre vreme. Am o mică problemă.
– Dă-mi voie să ghicesc. Ai nevoie de bani, nu-i aşa?
LaRaine înghiţi în sec, cu

nervozitate, dar îşi păstră calmul când recunoscu:
– Nu de prea mulţi.
– Ce-nseamnă "nu prea mulţi"?
– Mi-am depăşit contul din bancă. Dacă mi-ai putea avansa vreo două mii de dolari...
– Două mii!
Peter făcu un efort să-şi păstreze calmul.
– Ţi-am dat bani chiar înainte de a pleca din Los Angeles. Cum i-ai putut cheltui pe toţi? Ce-ai făcut, i-ai dat de pomană?
LaRaine renunţă la orice prefăcătorie de nepăsare veselă.
– Nu te-am sunat ca să-ţi ascult predicile despre bani. Mi-i poţi avansa sau nu?
Dacă răspunul era negativ, LaRaine n-avea nici cea mai vagă idee de unde i-ar fi putut obţine.
– Îţi dai seama că, dacă ţi-i trimit, cu ăştia termin onorariul ce ţi se cuvine pentru actualul film. Nu vei mai primi nimic.
– Da, îmi dau seama, recunoscu ea, scurt.
– Foarte bine, am să-ţi transfer banii în cont, dar să nu-mi mai ceri nici măcar un singur cent, o preveni Peter.
– Dar, iubitule, accentuă ea cuvântul cu o drăgălăşenie dulceagă, eşti agentul meu. La cine altcineva vrei să apelez?

– Nu-mi aminti.
Şi legătura se întrerupse.
Muşcându-şi buzele, LaRaine rămase cu privirea spre receptor, înainte de a-l pune la loc în furcă. Se uită la declaraţia bancară şi la facturile împrăştiate pe pat. Banii n-aveau să-i ajungă multă vreme. Peter avea dreptate: serios, trebuia să fie mai econoamă. Dar ea nu trebuise niciodată să dea atenţie preţurilor şi bugetelor. Îi erau complet străine.
– Din câine slănină nu se face... oftă LaRaine cu voce tare. Nu-mi mai rămâne decât să mă mărit cu un om cu bani. Şi cât mai repede!

Peste câteva zile, uitase cu totul de criză. Dificultăţile financiare îi mai trecură prin minte o dată, fugar, când îşi cumpără o rochie pentru petrecere. Îşi justifică achiziţia covingându-se că putea fi ultima rochie nouă pe care şi-o putea permite, pentru multă vreme.
Era roşie şi elegantă, cu decolteu accentuat şi mâneci lungi. Materialul, uşor ca fulgul, i se drapa graţios pe trup. Acea nuanţă stacojie se asorta perfect cu părul ei brunet şi ochii sclipitori. LaRaine îşi aplică pe buze un ruj potrivit, cu pensula, conturând atentă curbele şi apoi umplând interiorul.
Se auzi o bătaie în uşă. LaRaine lăsă

jos pensula de buze şi se duse să răspundă.
Pe culoar aştepta Travis. Purta un sacou sport crem, mulat pe umerii laţi şi croit în talie, arătând dezinvolt, cu un farmec colţuros.
– Sunt gata într-un minut, îl anunţă LaRaine. Intră şi ia loc.
Privirea lui neguroasă o studie din cap până-n picioare şi înapoi.
– Arăţi foarte bine.
– Aşteaptăă-mă câteva momente, şi-am s-arăt şi mai bine, îi promise ea.
Îi plăcea felul cum i se înfoia rochia în jurul picioarelor, fără zgomot, când se întoarse să meargă înapoi la oglindă.
– Îmi pare rău că aici nu e şi bar în cameră, altfel ţi-aş fi oferit ceva de băut, cât mă aşteptai.
– E-n regulă.
În loc de a se aşeza pe singurul scaun din cameră, Travis o urmă spre oglindă. Descheindu-şi sacoul, îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor maro, rezemându-se cu un umăr de perete.
De obicei, LaRaine era indiferentă faţă de privirile pe care i le aruncau oamenii, inclusiv bărbaţii, dar Travis o neliniştea. După ce îşi aplică rujul pe toată suprafaţa buzelor, adăugă pudră, o tamponă cu un burete cosmetic umed şi aşternu deasupra atractiv. Mâna îi tremura uşor, în timp ce-şi

desena cu dermatograful câteva linii scurte şi abia vizibile, pentru a-şi accentua sprânenele arcuite natural.
Studie în oglindă rezoltatul, apoi îl privi pe Travis.
– Cum arăt? întrebă ea, ştiind că răspunul nu putea fi decât pozitiv.
Pe gura lui puternic definită se aşternu încet un zâmbt.
– Bine.
La fel spusese şi prima dată.
Avea în expresie ceva ce lui LaRaine nu-i plăcea deloc.
– De ce zâmbeşti? întrebă ea, cu un uşor hohot de râs.
– Încerc să stabilesc dacă mă uit la o fetiţă care se joacă de-a oamenii mari cu rujul lui mămica, sau cu o femeie în toată firea care se ascunde sub o mască, răspunse Travis, continuând să-i urmărească reacţiile cu un interes indiferent.
Cuvintele lui o făcură pe LaRaine să-şi cerceteze iar imaginea din oglindă. Reieşea că ceva era în neregulă. Dar nu putea găsi nici un cusur.
– Unde-am greşit? întrebă ea, cu ochii mari şi nedumeriţi. Nu găseşti că arăt frumoasă?
– Ba da, eşti foarte frumoasă, confirmă Travis, dar imediat adăugă: ca un fotomodel din revistele de modă. Atât de perfectă, încât parcă nici n-ai fi adevărată. Toată lumea are aluniţe, numai modelele au "semne de

frumuseţe".
LaRaine începea să se enerveze.
– Tipic pentru bărbaţi! comentă ea, în gol. Eu pierd ore-ntregi pregătindu-mă, aranjându-mi părul şi fardându-mă numai ca să mă găseşti frumoasă, şi cu ce mă aleg? Mă acuzi că arăt falsă, sau că mă joc cu rujul ca o fetiţă.
– De ce ai omis femeia ascunsă sub mască? se interesă el, cu perspicacitate. Îţi aplici tot machiajul ăsta pentru ca lumea să nu observe cât de speriată eşti în sinea ta?
LaRaine se ridică de la masa de toaletă.
– În viaţa mea n-am mai auzit ceva atât de ridicol! Mă fardez din acelaşi motiv ca toate femeile – fiindcă vreau să arăt cât mai bine.
Ridicându-se în picioare, se duse la uşă, unde se opri văzând că Travis n-o urma.
– Eşti gata? întrebă ea, nerăbdătoare.
Travis se desprinse de perete.
– Credeam că vrei să mai aştepţi puţin, până-ţi faci intrarea la petrecere.
– Încă un minut dac-o mai ţii aşa, s-ar putea să mă răzgândesc şi să nu mă mai duc deloc! îl repezi ea, ajunsă la capătul răbdării.
– Aşa ceva nu se poate, replică Travis, străbătând camera cu paşi întinşi şi elastici, pentru a-i

deschide uşa. Toată lumea ar crede că ai minţit când ai spus că vin cu tine. LaRaine strânse din buze, abţinându-se de la orice comentariu.
Cu mâna pe spatele ei, Travis o conduse spre ieşirea din hotel. Căldura ce emana din atingerea lui părea s-o ardă prin materialul subţire al rochiei. LaRaine era conştientă de constituţia lui musculoasă, aspră, de statura înaltă, de felul cum îşi scurta paşii pentru a şi-i potrivi după ai ei. Se simţea măruntă, şi nu numai în comparaţie cu înălţimea lui Travis.
Cum se întâmplase aşa ceva? se întrebă ea, în timp ce ieşeau în parcare. Îl manipulase atât de uşor în ziua când se întâlniseră la călărie. Totul mersese strună. De ce o tachina acum, spunând toate acele lucruri?
Când ajunseră în apropierea sălii private ce fusese închiriată pentru petrecere, LaRaine simţi că Travis o privea, dar refuză să se uite la el. Avea să-i arate ea lui. Nu permitea nimănui să se poarte aşa cu ea.
– Ai de gând să stai bosumflată toată noaptea? o sâcâi glasul lui scăzut, făcând-o să fie conştientă de felul cum îşi scosese în afară buza de jos.
– Nu sunt bosumflată, replică ea.
– Ţi-am rănit orgoliul, nu-i aşa?
În întrebare se amestecau curiozitatea şi amuzamentul.

– Nimic din ceea ce spui nu m-ar putea atinge! i-o întoarse LaRaine, pentru a-i da de înţeles cât de neînsemnat îl considera.
Gura lui Travis se arcui într-un zâmbet îngăduitor, pe când LaRaine continua să fiarbă în sinea ei. Dar nu era momentul să se ia la ceartă. În timp ce invitaţii se uitau să vadă cine sosise, LaRaine îl luă pe Travis de braţ, zâmbind ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă.
La bar stăteau adunaţi câţiva oameni. Majoritatea îşi luaseră de băut şi conversau, cu maharele în mâini.
– Ce-ai vrea să bei? o întrebă Travis.
– Ce bei şi tu, iubitule, răspunse LaRaine, destul de tare ca s-o audă toată lumea.
Travis se întoarse spre un recuziter care făcea oficiile de barman, cerându-i:
– Două beri.
Un actor stătea rezemat de bar. Când auzi comanda, hohoti:
– Bere! Credeam că nu bei decât cocteiluri de şampanie, LaRaine!
Toţi ceilalţi izbucniră în râs. LaRaine, care nu putea suferi berea, râse şi ea, minţind:
– Cine ţi-a spus una ca asta, Mike? Îmi place berea.
– Dacă voiai altceva, trebuia să ceri, îi spuse încet Travis, în timp ce-i punea în mână o cutie de bere rece.

– E foarte bine aşa, insistă ea cu falsă voie bună, încercând să nu se strâmbe când luă prima înghiţitură.
Era infectă; ştia că n-avea s-o poată bea pe toată. Trebuia să găsească o diversiune.
Începu o nouă melodie. LaRaine puse cutia pe bar şi luă mâna lui Travis:
– Hai să dansăm.
– Nu, eu nu dansez, refuză el.
– E foarte uşor! Te învăţ eu.
Înclinându-şi capul într-o parte, îl privi pe sub genele lungi, cu un zâmbet ademenitor.
– Nu, rămase Travis neafectat de fermecătoarea ei încercare de a-l convinge. Dacă vrei să dansezi, trebuie să-ţi găseşti alt partener.
Indiferenţa lui absolută faţă de situaţia penibilă în care o punea refuzându-i invitaţia la dans în văzul tuturor o înfuria cumplit. LaRaine îşi lepădă pe loc masca veselă.
– Crezi că nu-s în stare? şuieră ea, numai de el auzită.
Sprâncenele negre ale lui Travis se arcuiră scurt, cu indiferenţă. Îi întoarse spatele, cu rochia înfoindu-i-se ca un nor roşu sclipitor, şi-şi aţinti privirea asupra celui mai apropiat dintre bărbaţi.
– Dansează cu mine, Mike, îi ordonă ea, luându-i paharul din mână, pentru a-l pune pe bar, lângă cutia ei de bere.

Mike încercă să protesteze, dar LaRaine îl trase cu forţa în zona din mijlocul încăperii unde dansau ceilalţi. Acolo, fu nevoit să cedeze, începând să se mişte în ritmul muzicii. LaRaine aruncă o privire înfumurată spre Travis, dar acesta nu-i dădea atenţie. Enervată din nou, se concentră asupra partenerului de dans, zâmbindu-i şi flirtând cu neruşinare, pentru a se răzbuna.
La sfârşitul melodiei, Mike se declară obosit. LaRaine porni cu el spre bar. La vederea lui Travis, care îşi ţinea capul aplecat atent spre o costumieră înaltă şi blondă, schimbă direcţia. Înhăţă alt actor fără parteneră şi îl trase pe ring, pentru dansul următor.
După acest dans, Travis continua să converseze cu blonca. Li se alăturase şi Susan, altă costumieră şi un cascador. LaRaine îşi găsi un nou partener.
Şi o ţinură tot aşa. Îl aştepta încontinuu pe Travis s-o cheme la el, între dansuri, dar fermierul părea s-o fi uitat cu totul, ca şi cum nici n-ar fi existat. Pe sub valurile de furie, LaRaine era în pragul lacrimilor.
Nervii îi mai rezistară încă trei dansuri. În sfârşit, rămasă fără parteneri, fu nevoită să părăsească ringul. Îl căută pe Travis din priviri, cu gândul să se laude cât de bine se distra, pentru a-i sugera

subtil că puţin îi păsa de indiferenţa lui.
Nu-l văzu nicăieri. Se mai uită o dată, întrebându-se unde dispăruse. Nici a doua oară nu avu mai mult succes. Începea s-o sâcâie o bănuială dureroasă.
– Cauţi pe cineva? o întrebă Sam Hardesty, apărând lângă ea.
LaRaine îşi impuse să se înseninеze, cu un zâmbet strălucitor:
– Pe Travis. L-ai văzut cumva?
– S-a dus acasă, la ranch, răspunse şeful de producţie, clătinându-se pe picioare, în timp ce-şi ducea paharul la gură.
– Termină cu glumele, Sam! râse LaRaine. L-ai văzut sau nu?
– Nu glumesc, LaRaine, clătină el din cap, zâmbind, încântat de tulburarea pe care i-o zărea în ochi. M-a rugat să-ţi transmit că se săturase.
– Adică a plecat şi m-a lăsat aici?
Umilinţa îi ardea prin vene, înroşindu-i pielea ivorie.
– Nu poate să facă una ca asta!
– A şi făcut-o. S-a dus! continuă Sam să zâmbească, satisfăcut. Uită-te în jur. Sau, de fapt, ai şi făcut-o, nu? întrebă el, ironic.
LaRaine tremura toată, cuprinsă de indignare.
– N-o să scape el cu una cu două!
Strânse din dinţi, pentru a-şi împiedica bărbia să mai tremure.

– Împrumută-mi şi mie maşina ta, Sam. Te rog, insistă ea, văzându-l că ezita.
– Bine...
Sam se căută prin buzunare şi îi dădu cheile.
– E un Continental roşu, parcat la colţ.
O secundă, LaRaine fu nedumerită.
– Un Continental?
Din câte ştia, Sam avea un Ford, model recent.
– Mda, nou-nouţ, răspunse el, cu un licăr nefiresc în ochi. Poate nu trebuia să te pripeşti atâta cu refuzul.
LaRaine ezită, apoi răspunse:
– Cred că pe tine te-aş fi refuzat şi dacă aveai un milion de dolari.
Şi probabil că spunea adevărul. Într-o situaţie mai raţională, descoperirea ar fi putut s-o şocheze, dar acum era prea obsedată să se ducă după Travis.

Capitolul 6

Puternica maşina ieşi în viteză din oraş, pe şoseaua principală. Luna plină scălda în lumină argintie peisajul. LaRaine apăsa cu putere pe accelerator, gonind prin noapte. Fu cât pe ce să nu observe poarta fără însemne şi drumul desfundat care ducea

la ranch.
Păru să treacă o veşnicie până când ajunse pe culmea movilei, de unde văzu conturul întunecat al ranchului profilându-se în noapte. În casă ardea o lumină. Cauciucurile derapară, când LaRaine frântă în faţa uşii.
Din hambar se repezi afară un câine, lătrând. LaRaine nu-l luă în seamă. Fără a se osteni să ciocănească, deschise uşa şi intră.
Travis tocmai trecea prin living, cu aceiaşi pantaloni maro pe el. Avea cămaşa crem complet descheiată. La vederea lui LaRaine, îşi îngustă ochii, oprindu-se din mers.
– Cum îţi permiţi să mă tratezi aşa! se opri ea în faţa lui, cu pumnii strânşi pe lângă trup. Cum ţi-ai permis să pleci de-acolo şi să mă laşi mască? Nimeni nu se poate purta aşa cu mine!
– Poate că era timpul s-o facă cineva, răspunse Travis, pe un ton calm şi rezonabil.
Mâna ei se repezi să-l pălmuiască. Fulgerător, Travis i-o apucă de încheietură, încercuind-o complet cu degetele lui puternice. LaRaine făcu un efort să-şi smulgă mâna, dar zadarnic.
– În viaţa mea n-am fost aşa de umilită! strigă ea. A trebuit să aflu de la Sam că plecaseşi – nici măcar n-ai avut bunul simţ să mi-o spui tu

însuţi.
– Te-am avertizat că nu mă las folosit, replică el, îngustându-şi ochii ca două mici fante negre precum cărbunele. Mi-ai cerut să te însoţesc la petrecere ca să-ţi salvezi orgoliul. Am făcut-o. La cinci minute după ce am intrat pe uşă, ai plecat să te distrezi cu prietenii.
– Nici tu nu te-ai prea plictisit în lipsa mea, îl acuză LaRaine. Te-am văzut stând de vorbă cu Karen, de la costume, şi cu Susan. Nu te interesa nici unde eram, nici ce făceam.
– Şi ce te-ai fi aşteptat, să mă retrag bosumflat într-un colţ fiindcă nu stăteai cu mine?
Linia sardonică a gurii lui se arcui, demonstrând cât de ridicolă era o asemenea idee.
– Nici să pleci şi să mă laşi singură acolo nu m-am aşteptat! se burzului ea. Am crezut că eşti un gentleman. Evident, m-am înşelat.
– Ciudat, că ai făcut o asemenea greşeală.
În ochii lui Travis se zărea o licărire amuzată.
– Eu am ghicit de la început că nu eşti o lady.
Jignită, LaRaine îşi ridică mâna liberă, cu degetele încârligate, ca să-l zgârie pe faţă. Îi fu capturată la fel de uşor ca prima. Când încercă să se zbată, Travis o trase brutal la

pieptul lui, cu braţele răsucite la spate, imobilizând-o. Părul ei negru ca pana corbului se revărsă în jurul umerilor, în timp ce-şi lăsa capul pe spate, privindu-l furioasă.
– Nesimţit împu...
Gura lui se prăvăli peste buzele ei, făcând-o să-şi înghită insultele. Ajunsese să stea lipită de pieptul lui gol. Firele negre de păr sârmos îi zgâriau pielea, deasupra decolteului. Fierbinţeala lui părea s-o ardă prin materialul subţire, învăluind-o într-o căldură dogoritoare.
Sufocată, LaRaine abia mai putea să-şi tragă respiraţia. Toate păreau să se clatine în jurul ei. Forţa zdrobitoare a sărutului îi aplecase atât de mult capul înapoi, încât se temea că avea să i se rupă gâtul. Fusese absorbită în vâltoarea mâniei lui şi-şi dădea seama că nu era deloc dornică să scape din braţele ce-o strângeau nebuneşte.
O serie de bubuituri se făcură cu greu auzite. La început, LaRaine crezu că erau bătăile propriei ei inimi. Când uşa cu plasă se zgâlţâi, îşi dădu seama că auzise nişte paşi pe podeaua verandei. Gura lui se desprinse de a ei, în timp ce braţele îi erau lăsate să se destindă, dar Travis continuă s-o ţină strâns. LaRaine inspiră tremurător, încercând să se elibereze din ceaţa care-i învăluia simţurile.
Uşa se zgudui din nou.

– Travis? strigă glasul unui tânăr. S-a-ntâmplat ceva? Am auzit maşina şi...
– Nici o problemă, Joe, răspunse Travis.
LaRaine fu uimită să vadă cât de repede îşi putea stăpâni furia, pentru a părea calm şi netulburat. Desigur, sărutul acela zdrobitor îi risipise şi ei mânia, aşa că putuse avea acelaşi efect şi asupra lui, ajutându-l să se descarce.
Paşii de pe verandă se îndepărtară. Bătăile inimii lui LaRaine încă nu se calmaseră. Privi firele cârlionaţte de păr de pe pieptul lui Travis, încă nepregătită să-i susţină privirea.
– Cine-a fost? murmură ea.
– Argatul meu.
– Unde era?
I se părea mai uşor să vorbească despre el.
– Doarme în magazie, răspunse Travis.
– În magazie? Şandramaua aia veche de lângă hambar?
Lui LaRaine nu-i venea să creadă.
– E mai solidă decât pare, o informă el sec, răsucind-o în loc, pentru a o îndrepta cu faţa spre uşă.
– Ce faci? protestă LaRaine.
– Te trimit acasă, declară Travis, împingând-o către ieşire.
– Şi dacă nu sunt gata să plec?
– Întâmplător, asta-i casa mea.
Şi, deschizând uşa, o scoase pe LaRaine pe verandă.

– Nu te-am invitat aici. Ai dat buzna nepoftită.
– Iar acum mă dai afară, conchise ea, crispată.
– Se poate spune şi aşa, încuviinţă Travis, conducând-o spre maşină.
– De ce nu vii cu mine până la şosea? îl întrebă LaRaine, sarcastică. Aşa, poţi să te asiguri că am plecat de pe proprietatea ta.
Travis îi deschise portiera şi o aşeză cu forţa la volan.
– Eşti o puştoaică răsfăţată şi egoistă, spuse el sec. Vrei ca toate să iasă după placul tău şi nu-ţi pasă cui faci rău ca să le obţii. În viaţă nu merge aşa şi e timpul să înveţi şi tu. Sper că lecţia din seara asta a fost prima dintr-un lung şir.
Şi trânti portiera în urma ei, fără a-i da timp să răspundă.
Dispreţul din glasul lui o făcea pe LaRaine să se cutremure. Ochii îi înotau în lacrimi, dar şi le stăpâni când răsuci cheia de contact. Bara din faţă fu cât pe ce să şteargă maşina lui Travis, când coti spre drumul desfundat. În sfârşit, după ce-l lăsă în urmă, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

Când coborî din maşină, observă că de ea se apropia un poliţist. Era convinsă că nu comisese nici o faptă ilegală – cel puţin, nu în apropierea

lui. Fără a-l lua în seamă, porni spre hotel.
– Staţi un moment, domnişoară.
LaRaine ezită, apoi se opri şi se întoarse, încercând să se calmeze.
– Ce este, domnule ofiţer? întrebă ea.
În urma poliţistului alerga, gâfâind, un personaj rotofei. Când o recunoscu pe LaRaine, se opri sub un felinar, înroşindu-se la faţă.
– Dumneata! izbucni el. Dumneata mi-ai furat maşina?
– Maşina dumneavoastră? întrebă LaRaine, privindu-l pe Andrew Behr, cu un gol în stomac. Dar cre...
– O cunoaşteţi? îl întrebă poliţistul.
– Din păcate, da, răspunse Behr, cu un oftat furios. E actriţă, o actriţă proastă.
LaRaine avu senzaţia că prindea rădăcini în asfalt. Nu fusese maşina lui Sam. Şi totuşi, acesta îi dăduse cheile. Iar acum, era acuzată de furt.
– Nu ştiaţi că dumneaei v-a luat maşina? se interesă poliţistul.
– Nu, răspunse Andy Pandy, privind-o încruntat. Când am venit aici, dispăruse. Dacă a luat-o, a făcut-o fără permisiunea mea.
– Dar... începu LaRaine cu voce slabă, numai pentru a fi întreruptă de poliţist.
– Vă lăsaserăţi cheile în maşină?
– Nu mai ţin minte! răspunse nervos Behr. Poate.

O uşă din spatele celor doi se deschise un moment, apoi se închise la loc, iar în umbra streşinii se opri un om. LaRaine îl recunoscu pe Sam. Făcu un pas spre el pentru a-i cere să le explice celor doi totul, apoi îşi dădu seama că avea să nege. O făcuse intenţionat, cu speranţa de a-i crea probleme. Şi reuşise.
– Doriţi să depuneţi o plângere? întrebă poliţistul. Aţi primit maşina înapoi. Nu pare să fi suferit avarii.
– N-am furat-o, se apără LaRaine. Am împrumutat-o.
Behr făcu o pauză înainte de a-i răspunde poliţistului, parcă anume pentru a o ţine pe LaRaine în tensiune.
– Nu, spuse el în cele din urmă, cu glasul scăzut, ameninţător. Nu depun nici o plângere. Am s-o rezolv cum ştiu eu. Scuzaţi-mă că v-am deranjat.
– Pentru asta sunt plătit.
Poliţistul îşi atinse chipiul cu un deget, în semn de salut, înainte de a se întoarce la maşina lui.
Andrew Behr porni spre mijlocul străzii, unde stătea LaRaine. Când ajunse lângă ea, porniră unul lângă altul spre trotuarul opus. LaRaine nu-i dădu nici o explicaţie. Ştia că şi-ar fi răcit gura de pomană.
– Mai e nevoie s-o spun? întrebă el, când păşiră pe bordură.
– De ce nu? răspunse LaRaine, cu

îndrăzneală. Măcar ca s-o aud oficial.
– S-a terminat cu dumneata! se răsti Behr. Nu vreau să te mai văd, nici să mai aud de dumneata. Până diminaţă, îţi faci bagajele şi dispari de-aici.
– Până dimineaţă? zâmbi ea suav. Mă mir că-mi acordaţi atâta timp.
– Mai ţine-o mult aşa, şi s-ar putea să mă răzgândesc, o ameninţă el.
– Mă scuzaţi. Am multe de împachetat.
Şi, întorcându-i spatele, porni spre hotel, fără a se opri până în camera ei, unde îşi luă poşeta şi-şi numără banii. Şocată, se aşeză pe pat. Unde dispăruseră? Mai avea în portofel doar douăzeci de dolari şi ceva. Îşi dădu seama că cea mai mare parte se duseseră pe notele de plată şi acoperirea deficitului bancar, iar pe ceilalţi îi tocase pe rochia roşie.
Auzi o bătaie în uşă, dar nu-i dădu atenţie. Cum, însă, omul insista, îşi trecu o mână peste părul negru ca noaptea şi se duse să deschidă.
Sam stătea rezemat de tocul uşii, cu un zâmbet complice pe faţă.
– Bună, LaRaine. Mă aşteptam să te găsesc aici.
Vorbea destul de greoi, dar arăta mai treaz decât la petrecere. Un moment, LaRaine cochetă cu ideea de a-i cere ajutorul, dar ceva din expresia lui îi spuse că tocmai asta aştepta. Voia să se poată răzbuna refuzând-o, aşa cum îl refuzase şi ea pe el. Ei bine, n-

avea să-i dea această satisfacţie.
– Ce vrei, Sam? întrebă ea, în schimb.
– Bătrânul te-a dat afară, este? întrebă Sam, cu gura arcuită într-un zâmbet crud.
– Dacă ai venit să te umfli în pene, îţi pierzi timpul, răspunse LaRaine, plecând de la uşă. Mă săturasem. Îmi pare bine că nu mai trebuie să stau pe-aici.
Sam o urmă în cameră, închizând uşa.
– Acum două luni, mureai să primeşti rolul ăsta, îi aminti el.
– Se mai schimbă oamenii, ridică din umeri LaRaine. Uită-te la tine – Sam cel bun, blând şi generos. Anume mi-ai făcut-o. Mi-ai dat cheile, ca şi cum ar fi fost maşina ta, după care probabil că tot tu i-ai spus lui Behr că dispăruse.
– Te-am prevenit să nu-l iriţi.
– Şi pe urmă, ai avut grijă ca tocmai asta să se întâmple, nu?
– Aşa se pare.
– Ştiu că regreţi că mi-ai obţinut rolul, dar te-aş fi respectat mult mai mult, Sam, dacă aveai curaj să mă concediezi chiar tu, nu să manevrezi pe altcineva ca să-ţi plătească poliţele în locul tău. N-ai făcut decât să-mi dai încă un motiv de a mă bucura că n-am acceptat să mă mărit cu tine.
– Chiar aşa? replică el, fără să pară deloc tulburat de această acuzaţie.

– Da, chiar aşa.
Răsucindu-se pe călcâie, LaRaine se duse la masa de toaletă, unde începu să-şi perie părul.
– Deci, crezi că ţi-am jucat o farsă murdară? continuă Sam.
Sub perie, părul trosnea de electricitate statică. LaRaine se simţea la fel de încărcată.
– Da, se răsti ea.
– Tu ai făcut din-astea toată viaţa, o acuză şeful de producţie. Ţi-ai păcălit verişoara ca să apară în locul tău, pentru a juca în primul film fără ca Montgomery să afle. Mai târziu, am auzit cum ai încecat să-i dai de înţeles prieteni lui Corbett că era ceva între voi doi. I-ai înşelat şi pe alţii, cu mai mult succes – printre care, şi pe mine.
– Nu ştii să pierzi, Sam.
LaRaine puse peria jos şi-şi înfoie părul cu degetele, prefăcându-se complet indiferentă.
– Ba ştiu, şi încă foarte bine. Sper numai ca după noaptea asta să înţelegi şi tu cum e să fii victima unei minciuni neruşinate. Doare, nu-i aşa, ca în timp ce mergi înainte cineva să-ţi tragă covorul de sub picioare când nu eşti atentă?
Tenul ei ca ivoriul deveni şi mai alb, auzind explicaţia lui Sam.
– Sper că te doare, LaRaine, urmă el. Întotdeauna ai vrut să crezi că locul

tău e pe un piedestal. Ei bine, nu este.
Se duse la uşă, o deschise, apoi se opri.
– Nu-ţi urez succes. Las asta în seama următorului fraier pe care îl vei găsi.
Odată cu închiderea uşii, în sufletul lui LaRaine se frânse ceva. Câteva momente, privi pe urmele lui. Apoi, cu mişcări mecanice, începu să se îmbrace, luându-şi cămaşa de noapte. Cuvintele lui Sam se amestecau cu cele ale lui Travis, care-i spusese că spera ca acea noapte să fie prima lecţie dintr-o lungă serie. Trecu mult, mult timp, până să adoarmă.

A doua zi dimineaţă, o trezi o bătaie în uşă. Buimacă după somnul care nu o odihnise deloc, LaRaine îşi luă un halat din aceeaşi garnitură cu cămaşa de noapte şi întredeschise uşa, pentru a vedea, cu ochii cârpiţi, un recepţioner al hotelului.
– Mi s-a spus că plecaţi în dimineaţa asta, îi explică omul. Aş vrea să ştiu la ce oră eliberaţi camera.
LaRaine îşi trecu o mână peste ochi, încercând să gândească. Dacă pleca, unde avea să se ducă? Lăsând la o parte ordinul lui Andrew Behr de a dispărea cât mai repede, nu mai avea bani pentru a plăti camera.
– Încă... încă nu mi-am făcut

bagajele, spuse ea, încercând să tragă de timp. Şi, de fapt, tocmai m-aţi trezit din somn.
Recepţionerul nu se scuză pentru asta. LaRaine îşi imagina ce-i spusese Behr despre ea.
– Până la douăsprezece cred că aveţi timp suficient ca să vă strângeţi lucrurile, îi spuse el.
– La douăsprezece, da, e perfect.
Ce altceva ar fi putut răspunde?
Omul dădu scurt din cap şi se întoarse să pornească spre holul hotelului. Închizând uşa, LaRainese rezemă de ea. Camera era vraişte, cu hainele împrăştiate peste tot. Şi trebuia s-o evacueze până la amiază.

Trebui să facă trei drumuri, pentru a-şi duce toate bagajele în hol. O dureau braţele de efort. Se uită la ceasul de deasupra recepţiei. Era unsprezece şi jumătate trecut. Respectase termenul, îşi spuse ea, triumfătoare.
Recepţionerul se afla la centrala telefonică. Privirea lui se îndreptă spre ea, apoi spre valizele adunate lângă uşă.
– Văd că v-aţi împachetat totul, comentă el.
– Da. Mă întrebam dacă ştiţi pe cineva care m-ar putea duce cu maşina.
– Cât de departe mergeţi? Staţia de autobuz e la câţiva paşi...

– Nu iau autobuzul, îl întrerupse LaRaine.
N-avea nici măcar bani de bilet până la Los Angeles.
– Atunci, unde?
Nu exista decât un singur loc unde putea să se ducă, un singur om care s-o ajute – poate. Nimeni din echipă sau dintre actori n-ar fi mişcat un deget pentru ea. LaRaine o ştia fără să întrebe.
– La ferma McCrea, în afara oraşului, răspunse ea.

Capitolul 7

Camioneta veche se hurduca pe drumul accidentat, spre ranch. LaRaine, ţinându-se bine, se temea să se uite prin fereastra din spate, la valizele ei scumpe de piele care alunecau încoace şi-ncolo prin bena ruginită. Bătrânul cel scorţos de la volan părea decis să-şi scurteze zilele, atât de repede gonea. Nu era de mirare că suspensiile nu mai absorbeau şocurile hopurilor.
Când trecură de culmea movilei, LaRaine aproape oftă uşurată că ajunseseră întregi.
– S-ar zice că nu-i acasă, observă bătrânul, în timp ce maşina se oprea sughiţând în faţa verandei.
– Nu face nimic, răspunse LaRaine. Îl

aştept.
După ce coborî, constată că portiera nu voia să se închidă.
– Îi vin eu de hac. E cu schepsis, o informă şoferul şi, coborând, trânti portiera cu piciorul.
– Schepsisul ăsta-i forţă brută, comentă LaRaine, ridicând din umeri.
– Da, da' numa dac-o pocneşti unde trebe.
Trecând în spatele maşinii, începu să târască valizele spre a le da jos.
– Te rog, ai grijă cu ele! exclamă LaRaine, văzând cum le manevra. Deja erau zgâriate pe margini.
După ce le coborî pe toate, bătrânul se întoarse spre ea, cu mâna întinsă:
– Era vorba că face cinci dolari.
– Într-adevăr, confirmă LaRaine, scoţând o bancnotă. Mulţumesc.
– N-aveţi de ce.
Omul duse o mână la pălărie şi se întoarse spre cabină.
Cu rateuri, camioneta porni înapoi pe drumul desfundat. Găinile din curte se risipiră, într-o volbură de praf şi pene. Tuşind, LaRaine îşi agită o mână prin faţă, pentru a alunga praful.
După ce-şi duse toate valizele pe verandă, se aşeză pe cea mai rezistentă dintre ele, în aşteptarea lui Travis. Un moment, se gândise să intre în casă, la adăpost de soare şi praf, dar îşi aminti reacţia lui Travis de ultima dată când intrase

nepoftită. Avea o nevoie disperată de ajutorul lui; nu putea risca să-l jignească.
La zenit, soarele se înfierbânta din ce în ce. LaRaine ar fi dat orice pentru un pahar cu apă rece.
Apoi, sunetul unor copite în galop uşor o făcu să-şi uite setea. Ridicându-se repede în picioare, porni spre colţul verandei, unde puse mâna streaşină la ochi. Se apropiau doi călăreţi. Unul era Travis, al doilea trebuia să fie argatul.
Cu toţi nervii întinşi la limită, LaRaine îşi rezemă mâna de stâlpul verandei. Călăreţii mergeau spre partea din spate a hambarului, de unde nu puteau să vadă casa.
Apoi, Travis încetini şi schimbă direcţia. Probabil o zărise. LaRaine îi făcu cu mâna, dorind să-i vorbească între patru ochi. Ar fi fost penibil să-i povestească totul în faţa celuilalt.
Îl auzi pe Travis strigându-i ceva argatului, după care murgul intră la trap în curte, pentru a încetini în dreptul verandei.
LaRaine încercă să-i descopere reacţia la vederea ei, dar expresia lui era de nepătruns. O sfredelea cu ochii săi negri, care apoi se îndreptară spre valizele puse pe verandă.
– Ce faci aici? întrebă el, încet.
LaRaine se simţea ţintuită în loc de

privirea lui pătrunzătoare.
– Am probleme, Travis.
Fermierul îşi ridică piciorul drept pe oblâncul şeii şi se rezemă de el. LaRaine înţelese că aştepta o explicaţie. Îşi umezi buzele, uitând complet discursul pe care îl repetase, la fel cum îşi încurca şi replicile, atât de des, în faţa aparatului de filmat.
– M-au concediat, mărturisi ea. Am rămas fără slujbă şi a trebuit să evacuez camera.
– De ce?
Atât şi nimic mai mult.
– Fiindcă...
Trase adânc aer în piept.
– ...maşina cu care am venit aici azi-noapte era a regisorului. Eu am crezut că era a lui Sam. El îmi dăduse cheile, dar nu i-a spus domnului Behr. Când m-am întors în oraş, Behr anunţase poliţia că i se furase maşina. N-a pus să mă aresteze, dar m-a concediat şi mi-a dat ordin să plec.
– Şi Sam nu i-a explicat?
– Nu, râse ea scurt, fără haz. Mai ţii minte ce spuneai aseară, despre lecţiile pe care trebuie să le învăţ? Ei bine, Sam mi-a dat lecţia numărul doi. Ca să ştiu ce înseamnă să te înşele cineva.
– Toate astea nu-mi explică de ce te afli aici, replică Travis.
– Sunt falită. Nu mai aveam la mine

decât douăzeci de dolari şi a trebuit să-i dau cinci omului care m-a adus aici cu maşina. Nu cunoşteam pe nimeni altul care să mă poată ajuta.
Pe ultimul cuvânt, vocea i se frânse, biruită de disperarea situaţiei.
– Şi ce te face să crezi că eu te-aş ajuta? o privi Travis cu ochii îngustaţi, fără să-şi schimbe poziţia relaxată, cu piciorul proptit pe şa – deşi, totuşi, era iritant de atent la ea.
– Faptul că...
LaRaine ezită.
– Ţin minte ce-ai spus, cum că eşti o pradă uşoară pentru femeile ajunse la necaz.
Îl observă pe Travis râzând fără zgomot, înainte de a-şi muta privirea, clătinând din cap. În ochii lui negri lucea un amuzament sardonic. Gura i se strânsese într-o linie neînduplecată.
– Deci, te aştepţi să-ţi dau nişte bani, spuse el cu un glas tărăgănat din care nu reieşea dacă accepta sau nu.
– Da...
LaRaine îşi ţinu respiraţia.
– De cât ai nevoie?
Murgul lovi cu copita după o muscă, iar şaua scârţâi sub Travis.
Abia îndrăznind să spere, LaRaine îşi umezi buzele.
– Nu mi-ar strica o mie.
Când îl văzu cum înălţa sprânceana, se

grăbi să adauge:
– Dar aş putea să mă descurc şi cu cinci sute.
Travis privi lung frâul pe care-l ţinea cu mâna înmănuşată.
– Deci, îmi ceri cinci sute de dolari.
– Am să ţi-i achit, îi promise LaRaine.
– Nu ştiu de ce, presimt că aş avea mult de aşteptat, replică el, cu gura arcuită cinic.
– Ţi-i plătesc de îndată ce pot. Ai cuvântul meu.
Dar lucirea din ochii lui arăta cam cât preţ punea pe cuvântul ei de onoare. Lezată de atitudinea lui ironică, LaRaine insistă:
– Îmi dai banii?
– Nu.
Era un refuz scurt, fără alte explicaţii. Simţind o usturime în ochi, LaRaine se răsuci cu faţa spre întinderea pustie din jur. Clipi furioasă, pentru a-şi alunga lacrimile, nedorind ca Travis să vadă că o podidea plânsul. Acum unde-avea să se ducă? Ce putea face? Nici măcar nu avea unde dormi noaptea.
– Ştiu cum ai putea câştiga banii de care ai nevoie, continuă Travis, dacă ai accepta să munceşti.
– Unde? se întoarse LaRaine brusc, agăţându-se ca înecatul de un pai.
– Aici, la mine, răspunse el, privind-o atent.

– Şi ce trebuie să fac? Cu cât mă plăteşti?
– Îţi dau cincizeci de dolari pe săptămână, plus masă şi cazare, dacă ai grijă de casă.
– Cincizeci de dolari? repetă LaRaine, nevenindu-i să creadă.
Era o sumă derizorie, o zecime din cea de care avea ea nevoie.
– Plus casă şi masă, îi aminti sec Travis.
– Dar aş avea nevoie de zece săptămâni ca să câştig destui bani pentru a pleca de-aici, protestă ea. De ce nu-mi dai banii cu împrumut şi atât?
– Fiindcă nu-mi pot permite să plătesc fără a primi nimic în schimb.
– Dar... cincizeci de dolari? repetă LaRaine, privind în jur, înainte de a se uita din nou la el, cu ochi rugători. Nu mi-ai putea plăti o sută de dolari pe săptămână?
Travis îşi înclină capul într-o parte.
– Ai venit să-mi ceri ajutorul. Cincizeci de dolari pe săptămână e oferta mea. O primeşti sau pleci.
Cu fălvcile încleştate, LaRaine îi înfruntă privirea.
– Asta ce mai e? întrebă ea, pe un ton provocator. Altă lecţie?
– Din punctul tău de vedere, probabil că da. Dintr-al meu, continuă Travis, făcând o scurtă pauză, e leafa pentru o menajeră, ca să-mi pot dedica tot timpul fermei. Care e răspunsul?

– N-am de ales, răspunse LaRaine, privindu-l cu ostilitate. Nu am cu ce să plec, unde să dorm, şi mi-au mai rămas prea puţini bani. Primesc.
Îndreptându-se în şa, Travis îşi ridică piciorul de pe oblânc şi descălecă. Strigă, aruncând o privire spre hambar:
– Joe!
În uşă apăru un tânăr zvelt.
– Da, domnule?
– Ai tu grijă de murgul meu?
Deşi rostit pe ton interogativ, era un ordin.
Argatul se apropie în fugă. În timp ce se apropia, LaRaine constată că era într-adevăr foarte tânăr. Muşchii de pe piept şi umeri abia începeau să i se formeze. Chipul lui avea o expresie deschisă, plină de prospeţime.
– Joe, dumneaei e domnişoara Evans, o prezentă Travis. Va avea grijă de casă. El e Joe Benteen, adăugă, către LaRaine.
– Bună, Joe.
LaRaine încerca să pară binevoitoare, înăbuşindu-şi resentimentele la adresa lui Travis.
– Săru-mâna, îşi ridică scurt Joe pălăria neagră şi plină de praf, lăsând să i se vadă părul, de un blond-roşcat neobişnuit. În ochii săi căprui se vedea o undă de sfială, dar zâmbetul părea sincer. LaRaine nu-i dădea mai mult de douăzeci de ani.

– Joe, când termini în hambar, să vii în casă, îi mai spuse Travis. Am nevoie de tine.
– Sigur.
Luă căpăstrul din mâna lui Travis şi porni cu calul spre grajd.
Urcând pe verandă, Travis luă cele mai grele două valize.
– Să-ţi ducem lucrurile înăuntru.
LaRaine ridică valiza cea mai uşoară dintre cele trei rămase şi îl urmă în casă. Strâmbă din nas, dezgustată la vederea livingului mobilat atât de deplorabil. Travis deschise o uşă din partea opusă a camerei.
Dădea într-un dormitor, descoperi LaRaine, urmându-l. Încăperea conţinea un pat, un scrin şi o debara. Arăta aproape ca o chilie, fără tablouri pe pereţii de un verzui mohorât. Travis îi puse bagajele pe podea, la picioarele patului.
– Va trebui să aştepţi până-mi mut lucrurile în magazie, îi spuse el.
– În magazie?
– Da, eu acolo voi dormi.
– Dar de ce? Vreau să spun... nu trebuie. Doar sunt dormitoare sus, nu? întrebă ea, încruntată.
Travis o studie cu un amuzament răbdător.
– Ştiu că ţi se pare că suntem destul de izolaţi aici, dar zvonurile reuşesc întotdeauna să circule. Când oamenii voi afla că mi-am angajat ca menajeră

o actriţă tânără şi frumoasă, vor începe să comenteze, mai ales dacă dormim sub acelaşi acoperiş.
– Şi ce dacă? ridică ea din umeri, cu nepăsare. Sunt obişnuită ca lumea să mă bârfească. Nu mă deranjează. Puţin îmi pasă ce se spune.
– Mie, însă, îmi pasă. Sunt vecinii mei şi vreau să aibă încredere în mine şi să mă respecte. Aşa că, după cum vezi, nu reputaţia ta încerc s-o apăr, zâmbi el alene, ci pe-a mea.
Întorcându-se, adăugă peste umăr:
– Merg să-ţi aduc şi restul bagajelor.
Când reveni, puse ultimele două genţi pe podea, lângă valize.
– Astea-s toate, spuse el.
– Ascultă, începu LaRaine, cu un sentiment de vinovăţie, îmi pare său că te fac să pleci aşa din casă. Crede-mă.
– Dacă vorbeşti serios, pot rămâne aici. Joe se va muta într-un dormitor de sus, şi te culci în magazie, propuse Travis.
Stupefiată, LaRaine nu putu decât să se uite la el cu oroare. Nici nu-şi putea imagina că ar fi dormit în acea coşmelie părăginită, care probabil colcăia de şoareci şi şobolani. Apoi, îi văzu lucirea răutăcioasă din ochi şi-şi dădu seama că o tachina.
– Nu mi se pare deloc comic, mormăi ea.
Chicotind, Travis trecu în living.

LaRaine rămase în dormitor, făcând eforturi de a-şi controla nervii. Nu-i plăcea să facă obiectul glumelor lui. Îl auzi pe Travis ordonându-i lui Joe să aducă un pat de campanie dintr-un dormitor şi să-l instaleze în magazie. După aceea, înlocuiră amândoi micul scrin cu unul mai mare, de la etaj. Apoi, Travis eliberă sertarele şi debaraua, ca să facă loc pentru lucrurile lui LaRaine. În timp ce ea şi le despacheta, fermierul reveni în casă.
– Vrei să mănânci ceva de prânz? o întrebă el, din uşă.
– Nu, mulţumesc, răspunse LaRaine, care încerca să se restrângă la o singură masă principală pe zi, pentru a evita surplusul de grăsime.
Nu peste mult, auzi din bucătărie zăngănit de cratiţe, urmat curând de o aromă apetisantă. LaRaine se încăpăţână s-o ignore, continuând cu despachetatul.
Terminase de golit o valiză, când se auziră sunetele vaselor şi tacâmurilor strânse de pe masă. La scurt timp după aceea, în uşă apăru silueta masivă a lui Travis.
– Vrei să laşi bagajele câteva minute? arătă el cu capul spre a doua valiză. Să-ţi arăt unde sunt toate cele necesare.
– O.K., acceptă ea, aruncând la loc în valiză bluza pe care o scosese.

Îl urmă în bucătărie. Travis deschise un dulap.
– Aici ţin alimentele conservate. În dulapul de lângă aragaz e făina, zahărul şi altele. Vasele sunt în dulapurile de lângă chiuvetă, iar cratiţele şi tigăile, în cele de jos.
LaRaine deschise încet gură să protesteze, uluită, începând să înţeleagă motivul acestor explicaţii. Dar nu fu capabilă să scoată nici un sunet.
Travis porni spre o parte a verandei de lângă bucătărie, închisă cu geamuri.
– Pe lângă frigider, spuse el, mai am aici şi un congelator, unde ţin carnea.
– Şi vrei ca eu să gătesc? întrebă LaRaine, sufocată.
Oprindu-se, Travis se întoarse încet cu faţa spre ea, zâmbind mohorât:
– Doar nu crezi că-ţi plătesc cincizeci de dolari pe săptămână doar ca să mături pe jos, să ştergi praful şi să speli câteva haine.
– Dar nu ştiu să gătesc! protestă ea.
– Cum adică, nu ştii? Trebuie să-ţi fi făcut câte ceva de mâncare, la viaţa ta.
– Dacă pentru tine "făcut de mâncare" înseamnă să pun o fleică de friptură rece între două felii de pâine, atunci da, am făcut-o. În rest, nici măcar apă pentru ceai n-am fiert! încheie ea

ascuţit, în panică.
– Atunci, e timpul să înveţi, replică Travis, sumbru.
Felul cum o privea o făcu să se simtă ca o proastă. Întoarse capul, înroşindu-se de jenă. Instinctiv, încercă să se apere.
– Am să mă mărit cu un om destul de bogat pentru a angaja un bucătar, deci n-aveam nici un motiv să învăţ.
– Până atunci, dacă vrei să mănânci, va trebui să găteşti, declară Travis.
Evitând în continuare să-l privească, LaRaine văzu farfuriile murdare puse pe bufet, lângă chiuvetă.
– Cred că trebuie să spăl şi vasele, bombăni ea, ridicându-şi mâinile cu unghii manichiurizate impecabil. Praful se va alege de unghiile mele!
– Sunt sigur că vor supravieţui câtorva băi în apa de vase, comentă sec Travis.
– Şi hainele trebuie să le spăl?
– Maşina de spălat e pe veranda laterală, arătă el uşa din spatele lui, unde era şi congelatorul.
– Şi uscătorul de haine? se interesă LaRaine.
Gura lui Travis tresări, gata să zâmbească.
– În spatele casei sunt două prăjini cu sârme întinse între ele. Agăţi rufele pe sârme şi aştepţi să le usuce natura.
– Sârme de rufe? repetă LaRaine,

făcând ochii mari.
– A, deci ştii cum se cheamă.
– Da, ştiu cum se cheamă! se răsti ea. Tu n-ai auzit de aparate moderne, ca spălătorul de vase şi uscătorul de rufe?
Privi în jurul ei, dezgustată.
– Mă mir că ai apă curentă.
Deodată, încremeni, dându-şi seama că nu văzuse baia. Îl privi pe Travis, prudentă.
– Baie ai? Vreau să zic, în casă, nu o baracă în curte, cu butoi deasupra.
– Da, am şi baie, chicoti încet Travis. Se intră de pe verandă – are şi toaletă, cu instalaţie de apă.
– Slavă Domnului! murmură LaRaine, mai mult pentru sine.
– După ce termini de despachetat, poţi explora singură peste tot. Eu am de lucru. Vezi ca masa de cină să fie gata pe la apusul soarelui.
– Ce să pregătesc? Şi cum? întrebă ea, cu un gest de nedumerire nervoasă.
Travis trase adânc aer în piept şi se duse la frigider. Deschizând uşa, arătă înăuntru:
– Vezi pachetul ăsta de carne de pe al doilea raft? E pentru friptură.
Închise uşa, apropiindu-se de dulapul de lângă aragaz, din care scoase o tigaie lunguiaţă.
– Pui carnea aici, iar tigaia o bagi în cuptor, cu capacul pe ea, şi reglezi cam la trei-treizeci. Peste

vreo oră, cureţi nişte cartofi, morcovi şi ceapă şi le pui în aceeaşi tigaie cu carnea. Până aici ai înţeles?
– Cred... că da... dădu ea din cap, nesigură.
– Sper.
De astă dată, Travis murmurase pentru sine.
– Ne vedem pe seară, adăugă el şi ieşi pe uşa din spate.
Rămasă singură, LaRaine privi în jur, întrebându-se în ce se băgase. Dar, în fond, îl prevenise pe Travis că nu ştia să gătească. Dacă el era dispus să suporte consecinţele, era dispusă şi ea să încerce.
După ora trei, LaRaine despachetă carnea, o puse în tigaie, cu capacul, şi duse tigaia la aragaz.
Maşina de gătit părea o vechitură. Deschizând uşa cuptorului, LaRaine puse tigaia pe grătar. Apoi, îşi dădu seama că Travis nu-i spusese cum funcţiona. Studie rozetele. Una avea marcate pe ea diverse temperaturi. O răsuci şi se uită în cuptor. Nu se întâmpla nimic. Le încercă pe toate la rând – tot nimic. Simţind mirosul de gaz, se grăbi să le închidă la loc.
– Dacă-şi închipuie că am de gând să mă joc cu aragazul până sar în aer, e nebun, bodogăni ea, îndepărtându-se.
Înainte de a ajunge în dormitor, auzi camioneta intrând în curte. Îl văzu

prin plasa uşii coborând din cabină, cu două pachete ambalate festiv. Curiozitatea o făcu să-i deschidă uşa, întâmpinându-l cu cuvintele:
– Nu pot da drumul la cuptor.
– Bănuiam eu c-aveai să dai de o belea, răspunse Travis, pornind spre bucătărie. Arată-mi ce-ai făcut.
După ce îi descrise totul, LaRaine încheie:
– Am simţit miros de gaz, dar nicăieri nu ardea nici o flacără.
– Asta, fiindcă trebuie s-o aprinzi. Nu are aprinzător automat, nici pentru plită, nici pentru cuptor.
Travis puse pachetele pe bufet şi scoase chibriturile, dintr-o cutie de lângă aragaz.
– Îţi arăt cum se face.
După ce aprinse cuptorul, Travis îl stinse la loc şi-i dădu lui LaRaine un băţ de chibrit:
– Acum, încearcă tu.
Când aprinsese el focul, păruse mult mai uşor. În sfârşit, după mai multe nereuşite, LaRaine izbuti să-l aprindă. Travis controlă tigaia şi carnea dinăuntru.
– N-ai asezonat-o? întrebă el.
– Nu, ce trebuie să fac?
– Săreaz-o şi pipăreaz-o! răspunse Travis, exasperat. Şi pune nişte apă, atâta cât să acopere fundul tigăii.
– N-am ştiut, se apără LaRaine, conformându-se.

După ce carnea fu introdusă înapoi în cuptor, privirea lui LaRaine se abătu spre pachetele de pe bufet.
– Sunt pentru tine, spuse Travis, parcă citindu-i gândurile.
Încântată, LaRaine desfăcu mai întâi primul pachet, rupând panglica şi hârtia. Când deschise cutia şi văzu ce conţinea, zâmbetul i se şterse cât ai clipi.
Era o carte de bucate pentru începători.
– N-am timp să-ţi dau lecţii de artă culinară, o informă Travis. Va trebui să înveţi singură.
– Mulţumesc, răspunse ea, nu tocmai cu entuziasm.
Al doilea pachet conţinea o oală sub presiune, destinată tot gătitului. Nici unul nu corespundea cu concepţiile lui LaRaine despre cadouri.
– Asta-i o oală electrică, explică Travis. Vânzătoarea m-a asigurat că e imposibil să strici mâncarea cu ea. Are un pliant cu instrucţiuni şi câteva reţete.
– Ce drăguţ din partea ta... murmură LaRaine.
– Sper şi eu să mănânc omeneşte şi fac tot ce pot în sensul ăsta. Nu uita să pui roşiile şi restul garniturilor în tigaie, lângă carne, îi mai aminti el, înainte de a ieşi.
LaRaine scoase limba în direcţia uşii

închise.

Capitolul 8

În ceea ce-o privea pe LaRaine, cina din acea seară fu atât de reuşită, încât o surprinse chiar şi pe ea. Când Travis intră în casă, masa era pusă, cu friptura, cartofii, ceapa şi morcovii gătiţi perfect. La fiecare înghiţitură, LaRaine se felicita în sinea ei. Bucătăria era un fleac!
Joe mâncă împreună cu ei, dar vorbi foarte puţin la masă. LaRaine simţea că era cam impresionat de ea, ceea că îi ridica enorm moralul. Numai două detalii împiedicau cina să fie perfectă: uitase de cafea şi nu aveau desert. Travis le remedie, făcând cafeaua şi scoţând îngheţată din congelator.
Spălatul vaselor, conchise LaRaine, era o muncă obositoare şi ingrată – şi singura la care Travis nu se oferi s-o ajute. În timp ce le spăla şi le ştergea, el se duse în living, unde începu să lucreze la nişte hârtii. Joe dispăru undeva afară.
După ce termină, LaRaine îşi unse mâinile cu loţiune, hotărâtă să nu şi le lase distruse. Când intră în living, Travis închidea registrele şi le introducea într-un sertar.
– Ai terminat? o întrebă el.

– Da, răspunse LaRaine, încercând să nu se gândească la pielea degetelor, boţită după spălat.
Ridicându-se de pe scaun, Travis spuse:
– Şi eu. Noapte bună, LaRaine.
– Te retragi deja? E devreme.
– Nu şi după programul meu. Noapte bună.
În urma lui, casa rămase insuportabil de pustie. Noaptea, camerele erau şi mai deprimante decât la lumina zilei. Se auzeau tot felul de trosnete şi pârâituri, din diverse părţi ale casei vechi.
LaRaine îşi luă cămaşa de noapte din dantelă neagră şi se culcă. Imediat, se rostogoli în adâncitura din mijlocul patului. Perna era tare ca piatra. O lovi cu pumnul, încercând să-i facă o scobitură pentru cap. Păru să treacă o veşnicie până când adormi. Nici nu închisese bine ochii, şi i se păru că cineva încerca s-o trezească. O mână o zgâlţâia de umăr.
– Haide, e timpul să te scoli, spuse un glas.
– Dorm, mormăi LaRaine, cu faţa în pernă.
– Ba, de la ora asta, nu mai dormi, o contrazise glasul. Deşteptarea!
Travis stătea aşezat pe marginea patului, arătând dezgustător de obosit. În spatele lui, prin fereastră, se vedea lumina alburie a

zorilor.
– Nici n-a răsărit soarele, protestă LaRaine, închizând ochii la loc. Încă nu mă scol.
– Ba te scoli.
Două mâini mari i se strecurară la subsuori, ridicând-o în capul oaselor. LaRaine încercă să le dea la o parte, dar păreau făcute din fier. Dechizând încet ochii, schimbă tactica. Îşi împreună degetele pe după ceafa lui, arcuindu-se pe spate, într-o atitudine felină.
– Te rog, Travis, lasă-mă să mai dorm, se linguşi ea, bosumflându-şi copilăreşte buzele.
Aproape fără efort, Travis o trase spre el. LaRaine, buimacă de somn, nu-i ghici intenţiile decât cu întârziere, după ce gura lui începu să-i guse buzele, despărţindu-le cu o autoritate arogantă. Păru învăluită într-un nor de parfum masculin. Sărutul era un act de seducţie lentă, insidioasă, a simţurilor, prinzând-o într-un moment când era nepregătită şi vulnerabilă. LaRaine nu înţelegea acel foc dezlănţuit ce-i izbucnea prin vene, dar nici nu i se părea necesar să-l înţeleagă.
Apoi, gura lui Travis se retrase. De pe buzele ei se desprinse un oftat involuntar, în timp ce deschidea ochii să-l privească. În privirea lui mocnea o flacără nedesluşită, făcându-i inima

să bată mai repede.
– Travis, şopti LaRaine, strângându-şi şi mai tare degetele pe ceafa lui, pentru a-l trage înapoi ca să-i mai dezvăluie din vraja acelui sărut.
– Jos din pat.
Mâna lui o plesni, nu tocmai blând, pe coapsă.
Surprinsă de usturime, LaRaine slăbi strânsoarea, iar Travis se ridică brusc.
– Haide. E timpul să faci micul dejun.
– La ora asta?
LaRaine nici nu voia să se gândească la mâncare. Privirea i se tot abătea spre gura lui, întrebându-se cât din dezastrul pe care-l cauzase era real şi cât era produsul propriilor ei vise.
Împotriva propriei voinţe, se conformă, dându-se jos din pat.
– Înainte de a pleca la treburi, am să-ţi arăt cum se face cafeaua, spuse el.
LaRaine îl urmă în bucătărie, înfiorată de răceala duşumelei sub tălpile ei. Travis luă cafetiera de pe bufet şi o aduse la chiuvetă.
– Nu-ţi arăt decât o singură dată, aşa că fii atentă.
Docilă, LaRaine observă câtă apă şi câte linguriţe de cafea punea î vas.
– Ai reţinut?
Dădu din cap afirmativ. Privirea lui o examina enervant de pătrunzător,

făcând-o să-şi strânge mai bine halatul pe trup.
– În frigider sunt ouă şi şuncă. Eu în locul tău, m-aş îmbrăca înainte se pregătesc micul dejun. Joe e tânăr şi se ruşinează imediat.
Înţelegând aluzia că era obişnuită să defileze aproape goală prin faţa unor bărbaţi străini, LaRaine se burzului pe loc.
– Sunt ferm hotărâtă să mă îmbrac.
Tot somnul i se risipise.
– Tu m-ai târât aici din dormitor, ca să-mi arăţi cum să fac cafeaua. Nu eu am fost cu ideea. Iar data viitoare când vrei să mă trezeşti, bate la uşă.
– Am bătut, dar nu m-ai auzit. Aminteşte-mi să-ţi aduc un deşteptător, ca să nu se mai repede asemenea situaţii.
LaRaine dorea nu atât ca situaţia din acea dimineaţă să nu se mai repete, cât ca Travis să înceteze cu asemenea comentarii pe seama ei. Înainte de a apuca să-i răspundă, fermierul ieşi.
Revoltată pe amândoi, LaRaine reveni în dormitor. Alese o pereche de pantaloni albi şi o bluză cu modele negre, albe şi gri, după care începu să se fardeze, în oglinda mică, pătrată, de deasupra scrinului. Lumina slabă a becului din tavan o încetinea. Ajunsese abia la jumătate, când auzi nişte paşi intrând în bucătărie.
– Unde-i micul dejun? întrebă Travis.

– Încă nu l-am făcut! strigă LaRaine, încercând să vadă dacă nu-şi aplicase prea mult albastru la ochi.
– De ce? bubui glasul lui, mai aproape.
– Fiindcă n-am terminat cu îmbrăcatul!
– N-ai terminat? A ieşit acum o juma' de oră! Ce-ai făcut în tot timpul ăsta?
Travis apăru în uşă, încruntat.
– Lumina de-aici e groaznică, arătă LaRaine spre bec. Abia văd, ca să mă machiez.
Privind lung colecţia de flacoane, tuburi, periuţe şi palete cu farduri pentru ochi, Travis arătă cu degetul spre un mic cilindru, întrebând:
– Ăsta ce e?
– Ruj.
– Şi ăsta? continuă el, începând să le ia pe rând.
LaRaine i le identifică pe toate. La sfârşit, Travis puse deoparte cremele de curăţire şi împrospătare la pielii, umezitorul şi un ruj. Pe celelale le mătură dintr-o mişcare, în coşul de gunoi.
– Ce faci?!? ţipă LaRaine.
– Singurele de care ai nevoie au rămas pe scrin, replică el, cu gura strânsă aspru. Gata cu fardurile, LaRaine. Gata cu toate măştile.
– Doar n-ai să mi le-arunci! se repezi ea la coşul de gunoi, pe care Travis tocmai îl ridicase. Ai idee cât costă

toate astea? Şi-n plus, sunt ale mele!
– Le poţi lua înapoi când pleci de-aici, o informă Travis, rece. Până atunci, nu-ţi folosesc la nimic. Nu vine nimeni, ca să te vadă boită şi dichisită. Şi n-am de gând să aştept în fiecare dimineaţă micul dejun o oră şi mai bine.
– Ai de gând să mi le dai? întrebă furioasă LaRaine. Le vreau înapoi, acum, în clipa asta!
– Când pleci, repetă el.
– Atunci, plec acum!
– Du-te. Eu nu te opresc.
– Bine, am să plec.
LaRaine se răsuci pe călcâie, apoi se opri.
Unde putea să se ducă? Şi cum? Încă nu avea nici un ban.
Travis o privea din uşă.
– Lua-te-ar dracu'! exclamă ea, cu bărbia tremurându-i.
– Fă micul dejun, ordonă scurt Travis.
LaRaine ieşi abia peste câteva secunde. Travis o aştepta în bucătărie. Joe intră tocmai când LaRaine punea pe un prosop absorbant şunca aproape arsă. Fără machiaj, se simţea goală şi ruşinată.
Avu nevoie de trei zile pentru a se obişnui cu această senzaţie. În unele momente, îşi atingea obrazul nefardat cu degetele, revoltându-se contra ordinului arogant al lui Travis. Dar, în cea mai mare parte a timpului, era

ocupată cu munca. Toate îi erau atât de străine, încât se izbea mereu de obstacole enervant de mărunte.

Într-o zi, LaRaine privea lung terciul cleios dintr-un castron, recitind la nesfârşit reţeta. Travis propusese să facă o prăjitură pentru desert. Aluatul din vas nu arăta deloc a prăjitură, dar LaRaine urma pas cu pas indicaţiile din cartea de bucate.
Un ciocănit răsunător zgudui uşa din faţă. Luată prin surprindere, LaRaine scăpă lingura plină de cocă. Înjurând printre dinţi, o ridică, în timp ce bătaia în uşă se auzea din nou.
Ştergându-şi absentă mâinile pe pantaloni, se grăbi să deschidă. Ajunsă în dreptul uşii, se opri uluită, văzându-l afară pe Sam Hardesty. Expresia lui era la fel de şocată.
Sam îşi reveni primul.
– Ce-i cu tine aici?
LaRaine înghiţi în sec.
– Aici... aici locuiesc.
Apoi, ridică trufaşă capul.
– Dacă vrei să vorbeşti cu Travis, a spus că azi lucrează la nişte conducte de irigaţii.
– Credeam că te-ai întors în Los Angeles, comentă el tărăgănat.
– Nu m-am întors.
LaRaine n-avea de gând să-i explice de ce. Sam se umflase destul în pene

numai cu faptul că o lăsase fără rol.
– Dacă mă scuzi, Sam, sunt ocupată. La revedere. Am să-i spun lui Travis că l-ai căutat.
Şi plecă de la uşă, cu picioarele tremurându-i.
Neinvitat, Sam intră după ea.
– Trăieşti cu McCrea?
Lui LaRaine tare i-ar mai fi plăcut să confirme, numai pentru a-l vedea pe Sam rămânând cu gura căscată, dar îşi aminti afirmaţia lui Travis că în acea comunitate restrânsă de fermieri bârfele circulau repede, iar el dorea să le evite.
– Travis e un gentleman, declară ea, fără a încetini pasul. Se culcă în... clădirea anexă.
Această formulă suna mai bine decât "magazie".
– Iar eu mă culc aici.
– De ce? Vreau să zic, dacă nu sunteţi amanţi, ce cauţi aici? întrebă Sam, intrând în bucătărie. Doamne păzeşte! Găteşti! râse el, uimit. Să vezi şi să nu crezi – o LaRaine Evans gospodină!
– Şi ce găseşti de râs în asta? întrebă ea furioasă, răsucindu-se spre el.
Sam o privi, studiindu-i atent faţa, iar în ochi îi apăru nedumerirea. LaRaine întoarse capul, conştientă că era nemachiată.
– Arăţi altfel.. comentă el, fără să poată defini cauza; apoi, deodată,

observă. Nu eşti fardată!
– Şi de când sunt obligate femeile să se fardeze tot timpul? încercă LaRaine să riposteze, cu un tremur în voce.
– Nu cred că te-am văzut vreodată nefardată, remarcă el. Eşti,,, eşti frumoasă.
Părea surprins.
– Ce ţi-a venit?
– Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse LaRaine, introducând în cuptor tava cu aluat.
– Nu te fardezi, faci prăjituri şi pariez că deretici şi prin casă, începu Sam să înşire.
– Şi ce dacă? replică ea, simţindu-se cam înjosită de toate acele afirmaţii.
– Nu e nimic rău în asta. Numai că nu mi te pot imagina ca gospodină. Nu eşti acea LaRaine Evans pe care o cunosc eu.
– LaRaine Evans are multe feţe pe care nu i le cunoşti.
Ba chiar, şi unele pe care ea însăşi abia începea să şi le descopere.
– De ce? Vreau să zic...
Dar nici el nu ştia ce voia să zică.
– Poate că m-am săturat de toată lumea aia artificială în care trăiţi voi, sugeră ea. Poate am decis că e timpul să revin la aspectele de bază ale vieţii.
– Dumnezeule, LaRaine, nu cumva te-ai îndrăgostit de fermierul ăsta din Utah? Chiar îl iubeşti? exclamă Sam,

uimit.
– N-am spus nici un moment asta.
– Ar fi singura explicaţie. Am auzit că dragostea poate face minuni, dar până acum n-am crezut-o niciodată.
– Ei bine, nu-i adevărat. Nu lucrez aici decât fiindcă aşa vreau, insistă ea, cu tărie. E aer curat, soare... Nu te bate nimeni la cap...
– Din câte-mi amintesc, ţinutul ăsta ţi se părea un pustiu mohorât.
– Oamenii au dreptul să se răzgândească. De fapt, se presupune că e un obicei caracteristic al femeilor.
LaRaine strânse vasele, lingurile şi paharele gradate, ducându-le la chiuvetă.
– Vrei sau nu să-i laşi un mesaj lui Travis? întrebă ea, temându-se de atâtea întrebări şi comentarii.
– Nu, mai trec pe-aici diseară şi-am să vorbesc cu el personal.
– Atunci, vrei te rog să pleci? Am multă treabă.
Sam ezită, studiindu-i ţinuta rigidă, înainte de a se conforma în sfârşit.
Din acel moment, toate începură să iasă pe dos.
LaRaine uită prăjitura în cuptor până simţi miros de ars. Când o scoase, era înnegrită şi tare ca lemnul. Nici n-avea de unde să ştie dacă preparase corect sau nu compoziţia.
În timp ce pregătea cina, uită să pună apă destulă la cartofi, iar aceştia

ieşiră uscaţi şi scorojiţi. Zarzavaturile avură aceeaşi soartă. Gelatina salatei nu se închegă bine, rezultând un fel de supă groasă. Numai carnea din oala sub presiune era comestibilă.
Nici Travis şi nici Joe nu comentară nimic. La cea mai mică nemulţumire, LaRaine le-ar fi turnat mâncarea în cap.
Tremurând de furie, tocmai spăla vasele, când apăru Sam. Travis nu-l invită în casă, vorbind în schimb afară. După plecarea lui Sam, reveni.
– Ei? întrebă LaRaine, rece. Ce-a spus despre mine?
– Sam?
– Normal că Sam! se răsti ea.
– Despre tine n-a spus nimic. A venit ca să mă anunţe că vor folosi vitele în următoarele două zile, rugându-mă să le aduc pe platou.
– Înţeleg.
Nu credea o vorbă. Îi simţi privirea atentă studiindu-i fiecare mişcare şi refuză să i-o înfrunte.
– Mâine, reluă Travis, Joe şi cu mine nu mâncăm acasă. Din moment ce nu va trebui să pregăteşti prânzul, ţi-aş propune să speli rufele.
– E doar o propunere, sau un ordin? replică LaRaine, sarcastică.
Travis nu-i luă în seamă întrebarea.
– Dacă vii puţin cu mine, îţi arăt cum funcţionează maşina de spălat.

Un moment, LaRaine nu se clinti din loc. Apoi, făcu ghem prosopul de vase şi îl aruncă pe bufet, întorcându-se să-l urmeze pe Travis spre veranda din spate.
Maşina de spălat nu era modernă şi automată, ci mare, greoaie, cu storcător de tip vechi. Lângă ea, pe nişte capre, erau puse două copăi cenuşii de metal. LaRaine privi totul cu o deznădejde şi o furie crescânde.
– Eu nu folosesc drăcovenia asta, se revoltă ea, privindu-l pe Travis cu ochi scăpărători. Trebuie să angajezi pe cineva să-ţi spele rufele.
– Am angajat, răspunse el calm. Pe tine.
Şi, înainte ca LaRaine să-l mai poată contrazice, începu să-i dea explicaţii. Când termină, LaRaine era amuţită de umilinţă, înţelegând că n-avea nici un rost să protesteze. Abia reuşi să dea din cap, semn că înţelesese toate instrucţiunile.
Prima zi de spălare a rufelor fu o serie de catastrofe mărunte. Printre altele, două perechi de pantaloni de-ai ei şi un tricou intrară la apă. Alte două bluze albe fură distruse, în timp ce pantalonii roşii se decoloraseră. Lenjeria bărbaţilor nu suferi alte pagube decât dobândirea unei nuanţe albăstrui, de la apa în care fuseseră spălaţi blugii.
La sfârşit, frustrată şi frântă de

oboseală, LaRaine avea ochii plini de lacrimi.
La masa de seară, Travis şi Joe nu comentară nimic. Nici nu se referiră la noile culori ale rufăriei lor de corp. Tăcerea lor părea s-o condamne că nu era în stare nici măcar de o treabă atât de simplă ca spălatul hainelor. Dacă Travis îi spunea un singur cuvânt neplăcut, LaRaine ştia că ar fi izbucnit în plâns.

Capitolul 9

În următoarele trei zile, LaRaine duse o înverşunată luptă pentru a învăţa gospodărie. Nu era vorba numai de gătit, spălat şi făcut curăţenie. Se antrena să agaţe hainele pe umeraşe, să pună lucrurile la locurile lor când termina cu ele, să-şi organizeze timpul. Travis îi cerea liste de alimente şi materiale necesare şi o lua cu el la cumpărături. LaRaine uita întotdeauna să scrie pe listă câte un articol de care avea nevoie.
La încasarea celui de-al patrulea salariu, avea sentimentul că muncise pe brânci pentru fiecare dolar. Problema era că nu-i putea economisi pe toţi. Întrucât nu ştia cum să-şi îngrijească singură hainele, unele dintre acestea se făcuseră praf. Nu voia să şi le distrugă şi pe

celelalte, purtându-le când mătura sau făcea alte munci gospodăreşti. Aşa că îşi cumpărase nişte blugi şi bluze de bumbac rezistente. De asemenea, îşi luase reviste, pentru serile când nu avea nimic de făcut. În acest ritm, era convinsă că nici într-o viaţă nu putea economisi destui bani ca să plece.
Într-o dimineaţă, după ce spălă vasele de la micul dejun, LaRaine se duse să cureţe baia şi, văzându-se în oglindă, rămase cu privirea într-acolo. Ce se întâmplase cu femeia strălucitoare de altă dată? Faţa ei arăta ca a unei fete de la ţară. De când nu-şi mai făcuse un tratament cosmetic? Când îi atinsese ultima oară o coafează părul?
Cu o izbucnire revoltată, trânti cârpele în lavabou şi ieşi ca o furtună din casă, fără a se opri până în mijlocul curţii. Se uită după camioneta care de obicei stătea parcată lângă magazie. Nu era acolo. Travis tocmai înşeua calul rotat, priponit de o stinghie a ţarcului. LaRaine se îndreptă spre el, cu paşi mari şi furioşi.
– Am nevoie de maşină. Unde e? întrebă ea.
– A luat-o Joe, răspunse Travis, strângând chinga şeii.
O secundă, LaRaine strânse din buze, apoi întrebă:
– Şi când se-ntoarce?

– S-a dus în oraş să ia nişte ovăz pentru cai. Mai are câteva cumpărături de făcut, deci cred că vine abia după masă. Nu e nevoie să-i pregăteşti nimic.
– La naiba, mormăi ea. O rafală de vânt îi suflă părul peste faă, făcând-o să şi-l dea la o parte, enrvoasă.
– De ce ai nevoie de camionetă? se interesă Travis. Iar ai uitat ceva la magazin?
– Nu, Trebuie să ies din casa asta! explodă LaRaine, frustrată. Nu mai suport să stau în ea nici un minut. O urăsc!
Într-un fel sau altul, avea să scape.
– Înşeuează-mi un cal, îi ceru ea.
Travis se întoarse, cu un braţ rezemat de şa.
– Unde vrei să te duci?
– Până pe platou. Vreau să mă întâlnesc cu oamenii. Să schimb o vorbă cu cineva, până nu mor de plictiseală. Nu mai suport ferma asta, mă scoate din minţi!
– Acolo nu mai e nimeni.
– Unde? se încruntă LaRaine. Pe platou?
– Ultimii membri ai echipei au plecat ieri, răspunse Travis, urmărindu-i reacţia.
La auzul veştii, LaRaine inspiră adânc, mutându-şi privirea, cu ochii plini de lacrimi. Ar fi plecat şi ea cu ei, dacă... Furia îi fu risipită de

deznădejde.
– Eu mă duc să văd de vitele din partea de vest, îi spuse Travis. Vrei să vii cu mine?
Surprinsă de invitaţie, LaRaine îl privi cu ochi mari, care înotau în lacrimi.
– Da, acceptă ea nesigură, aşteptându-se ca Travis să-şi retracteze imedia oferta.
– Atunci, încalţă-te cu nişte cizme, spuse el, privindu-i pantofii de pânză. Şi ia-ţi o pălărie, ca să nu faci insolaţie.
– Îmi iau, promise ea, pornind grăbită înapoi spre casă.
Scăpa din închisoare. La gândul de a-l însoţi pe Travis, trepida de emoţie, uitând că, într-un sens, el era temnicerul ei.
Când reveni, Travis stătea călare pe rotat, ţinând în mână frâul murgului. LaRaine şovăi, nevenindu-i să creadă că Travis o lăsa să călărească murgul cel viguros.
– Ai spus odată că ai vrea să-l călăreşti, îi aminti el, cu un zâmbet strâmb. Acum ai ocazia.
Şi îi întinse căpăstru.
LaRaine nu avu nevoie de o a doua invitaţie. Dintr-un salt, ajunse în şa. Scările erau potrivite după lungimea picioarelor ei.
– Eşti gata? o privi piezişş Travis.
– Da, răspunse ea, cu un surâs.

La o uşoară atingere cu călcâiul, murgul porni în galop uşor. Rotatul îşi potrivi pasul după al lui. Scuturându-şi părul pe spate, LaRaine îşi lăsă faţa scăldată de vântul cald. Clădirile fermei rămăseseră departe, în urmă, când terenul accidentat îi sili să încetinească pasul. Învioratăde galop, LaRaine simţea din nou că trăia, pentru prima oară după săptămâni de zile. Ochii îi scânteiau, iar expresia gurii i se mai îmblânzise.
– Îţi mulţumesc că m-ai chemat cu tine, Travis, spuse ea.
– Mai avem mult de mers, iar la întoarcere vom parcurge aceeaşi distanţă, răspunse fermierul. Sper numai să te simţi la fel şi la capătul drumului.
– Nu mă tem că voi înţepeni, sau că fac febră musculară. Cred că sunt în plină formă, după cât am muncit în ultimele săptămâni.
Avau în faţa lor o vale nesfârşită, brăzdată de albiile unor râuri secate şi presărată cu moviliţe. La orizont se întindea un masiv muntos, din care se înălţa un pisc cu vârful retezat.
– În viaţa mea n-am mai văzut o asemenea pustietate, comentă LaRaine, în timp ce Travis încetinea la pas, iar murgul ei îl ajungea din urmă.
– Face parte din Marele Bazin din Utah, îi explică el. Cu mii de ani în

urmă, aici o fost o mare interioară, care acoperea o treime din suprafaţa statului. Marele Lac Sărat şi Lacul Sevier sunt tot ce-a mai rămas din ea. Mulţi oameni ai trecut pe-aici în drum spre California şi Oregon, dar primii care s-au oprit au fost mormonii. Ei au numit acest ţinut Deseret. La primirea în Uniune, Deseret a fost propus ca nume al statului, dar în schimb s-a ales numele Utah.
– Care ce înseamnă?
– Cred că provine din Cartea Mormonilor, sau din Vechiul Testament. Înseamnă "ţara albinelor". Stupul este şi acum simbolul statului.
Travis se aşeză într-o poziţie mai comodă, mişcarea lui făcând pielea şeii să scârţâie.
– Ai văzut indicatorul de pe şosea, în Delta, nu-i aşa? Cel despre situl istoric al Fortului Deseret. Acolo sunt resturile unui vechi fort construit din chirpici, în doar optsprezece zile, pentru a-i apăra pe colonişti de atacurile indienilor.
– Îmi amintesc, răspunse LaRaine, apoi privi în jur. Nu-mi dau seama de ce au vrut coloniştii să se lupte cu indienii, pentru pământurile astea.
– Ai grijă să nu te-audă localnicii spunând asta, zâmbi sec Travis.
– De ce?
– La nord de-aici e Muntele Topaz. Se spune că e acoperit cu zăcăminte de

topaz, chihlimbar şi alte pietre preţioase. Tărâmul ăsta are o frumuseţe proprie. Nu ia ochii, ca splendorile Munţilor Stâncoşi. E o frumuseţe mai subtilă, care face impresie mai încet.
LaRaine cutreieră cu privirea peisajul aspru, sălbatic, simţindu-i vigoarea în salvia şi ierburile rezistente. Peste tot creşteau ienupări noduroşi şi brazi piñon, în ciuda climei aride. Începea să înţeleagă ce voia să spună Travis.
– S-ar putea să ai dreptate, consimţi ea, deşi nu din toată inima.
– Ia stai!
Travis îşi struni calul, făcându-i semn să se oprească. Privea spre dreapta, cu ochii atenţi.
– Nu eram sigur că aveam să-i zărim, murmură el, cu un uşor surâs de satisfacţie.
– Ce să zărim? întrebă LaRaine, privind în aceeaşi direcţie.
– Un grup de mustangi.
Travis îşi întoarse calul rotat, pornind încet înainte.
– Nu ne vom putea apropia prea mult.
LaRaine abia reuşea să distingă formele cailor care păşteau, profilate pe fundalul unei coline înverzite. Când ajunseră la o sută de metri distanţă, îi putu vedea mai clar.
– Să ne oprim aici, propuse Travis.
– N-am mai văzut niciodată un cal

sălbatic, şopti ea.
– Nu sunt sălbatici în adevăratul sens al cuvântului, cum sunt cerbii şi bizonii, îi explică el. Toţi aceşti cai sunt descendenţii unora domestici, care s-au sălbăticit.
– Mă aşteptam să fie mai mari.
Dintre cei opt mustangi pe care-i numărase LaRaine, nici unul nu depăşea ca statură un poney de proporţii apreciabile.
– S-au adaptat la mediu deşertic, ca să poată supravieţui. Uite şi armăsarul.
LaRaine îl văzu imediat. Stătea într-o poziţie atentă, părând să privească drept spre ei, cu nările dilatate ca să le prindă mirosul. Într-o fracţiune de secundă, armăsarul se repezi în jocul colinei, nechezând poruncitor spre iepe. Se porni un iureş de copite şi trupuri. Cât ai clipi dispărură, alergând peste colină, cu coamele şi cozile în vânt.
– Ce spectacol, şopti LaRaine. Sunt protejaţi prin lege, nu-i aşa?
– Da. Asta a salvat mustangul de la dispariţie. Acum, problema e că guvernul trebuie să găsească o cale de a controla populaţia de mustangi, la fel ca în cazul cerbilor şi al bizonilor. Pe moment, bântuie cam pe unde-i taie capul, cel mai adesea pe proprietăţi federale arendate de fermieri pentru păşunat, aşa că are

loc o controversă între fermieri şi susţinătorii mustangilor. Până la urmă, vor ajunge la un compromis.
Îşi întoarse rotatul, pentru a-şi relua vechiul drum.
– Mergem?
LaRaine îl urmă, cu imaginea mustangilor fugind întipărită în minte. Multă vreme, călăriră în tăcere. Apoi, verdeaţa începu să fie pătată de blănurile roşcate şi creţe ale vacilor Hereford, cu feţele albe coborâte să pască iarba dintre smocurile de salvie.
– Vreau să controlez adăpătoarea, spuse Travis, arătând spre stânga.
Cotiră amândoi într-acolo. Când ajunseră, îi întâmpină un viţel care mugea, la umbra unui mic pâlc de copaci. Jumătatea de sus a adăpătorii devenise mocirloasă, iar viţelul era scufundat până la burtă în mijlocul noroiului. Se chinuia fără vlagă să scape.
– S-a blocat acolo! exclamă LaRaine, cu o privire îngrijorată spre Travis.
Acesta îşi scotea deja lassoul. Învârtindu-l o dată deasupra capului, îl aruncă, nimerind cu laţul exact peste gâtul viţelului. Legă capătul frânghiei de şa şi întoarse calul rotat în direcţia opusă. Funia se întinse, în timp ce viţelul mugea, optintindu-se împotriva tracţiunii.
– Îl sugrumi! protestă LaRaine.

Travis, însă, mergea mai departe, scoţând treptat viţelul din mocirlă. Ochii acestuia erau încercuiţi cu alb. Hotărâtă să salveze viţelul de brutalităţile lui Travis, LaRaine descălecă şi apucă frânghia.
– Opreşte-te! ordonă ea. Îl doare!
Trăgând în direcţie opusă, încercă să slăbească tensiunea funiei, pentru ca viţelul să poată respira. Aproape ajunsese pe pământ uscat. Fără a-l lua în seamă pe Travis, LaRaine îi scoase laţul. În aceeaşi clipă, cuprins de panică, viţelul se repezi înainte, izbind-o în plin. LaRaine căzu pe spate, la marginea mlaştinii, aterizând cu fundul în noroi.
După un scurt ţipăt de surpriză, rămase mută, şocată. Îşi ridică o mână, apoi şi pe cealaltă, încercând să şi le scuture de noroi. Râsul scăzut al lui Travis nu făcu decât să-i sporească enervarea.
– Numai tu eşti de vină! strigă ea, furioasă. Uită-te la mine! Sunt plină de noroi!
Încercă să se ridice, dar picioarele n-o mai ascultau. Cizmele îi alunecau mereu în mocirlă. Până la urmă, fu nevoită să-şi afunde din nou o mână în noroi, pentru a se rezema.
– Noroiul nu face nici un rău, declară Travis.
LaRaine, care era gata să se ridice în picioare, simţi apăsarea unei cizme în

spate şi căzu pe burtă. Urlă. Numai reflexul fulgerător de a întinde braţele înainte o salvă de o cădere cu faţa în mâl, dar în rest, de la piept până în vârfurile picioarelor, se umplu toată. Când în sfârşit se săltă din nou, tremura de furie.
– Asta ai să mi-o plăteşti! declară ea, pornind spre Travis, cu picioarele îngreunate de noroi.
– De ce eşti supărată? Am auzit că femeile bogate se duc anume la staţiuni pentru băi de nămol. Tu ai căpătat una pe gratis.
LaRaine dădu să-l lovească, dar Travis se feri şi o apucă de braţ. Pierzându-şi echilibrul, căzu peste el, acoperindu-i cu noroi pieptul cămăşii. Travis o cuprinse instinctiv cu un braţ pe după talie, umplându-şi şi mâneca de noroi. Înainte de a-l putea lovi din nou, gura lui se prăvăli să-i capturze buzele.
Surprinsă de acel sărut neaşteptat, LaRaine rămase nemişcată în cercul de fier al braţelor lui. Focul arzător al gurii o făcu să se topească toată, lăsându-se în voia lui. Ura oarbă deveni pasiune arzătoare. O străbăteau fiori primari, stârnindu-i reacţii pe măsura poftei devoratoare din sărutul lui brutal.
Mâinile lui Travis îi alunecau insinuant peste tot trupul, urmărind curbele delicate de sub stratul de

noroi. Atingerea lor aprindea alte şi alte focuri, până când LaRaine avu senzaţia că exploda. Privirea lui mocnită îi învălui faţa, în timp ce ea ridica încet ochii spre el. Era moleşită de dorinţă, dar aspectul feţei lui stropite cu noroi o făcu să zâmbească.
– Eşti caraghios, îi spuse ea, în timp ce ridica mâna să-l şteargă, uitând că era plină de noroi; îi lăsă pe bărbie o pată şi mai mare. Vai de mine!
Când îşi dădu seama ce făcuse, LaRaine îşi retrase mâna, acoperindu-şi gura pentru a-şi ascunde râsul.
La vederea noroiului de pe buzele ei, Travis chicoti.
– Acum suntem chitr, declară el, iar LaRaine începu să râdă de-a binelea. Clătină din cap, neîncrezătoare.
– Sunt plină de noroi din creştet până-n tălpi. De ce-oi fi aşa de fericită?
– Nu ştiu, răspunse Travis, dar având în ochi oexpresie care o tulbura în cel mai miraculos mod. Însă ne aşteaptă un drum lung până înapoi la fermă, aşa plini de noroi...
– Într-adevăr, oftă LaRaine, retrăgându-şi fără convingere braţele. Travis o ajută să încalece, întrucât piciorul îi aluneca din scară, şi-şi lăsă o clipă mâna pe coapsa ei. O secundă, ochii li se întâlniră.
– Gata? întrebă el.

– Da.
Fu cea mai incomodă partidă de călărie din viaţa lui LaRaine, dar inima ei cântă tot drumul până la ranch.
Când ajunseră la hambar, Travis spuse:
– Du-te şi fă un duş. De cai mă ocup eu.
LaRaine îi privi hainele murdărite.
– Şi tu?
– Eu mă descurc cu apă de la chiuveta din bucătărie.
După ce se spălă, LaRaine începu să se şteargă fredonând, apoi luă pe ea halatul de catifea aurie agăţat pe uşă şi-l încheie cu fermoarul. În sfârşit, intră în bucătărie.
La vederea lui Travis, se opri. Stătea la chiuvetă, cu pieptul gol şi muşchii palpitându-i, în timp ce se ştergea cu un prosop. N-o auzise intrând. O văzu abia când se întoarse să-şi ia cămaşa curată pusă pe spătarul unui scaun, iar contactul aproape fizic al privirii lui îi făcu inima să sară din piept.
– Bună, Rainey, spuse el, încet, cu un glas la fel de mângâietor ca privirea.
LaRaine clipi din ochi.
– Cum mi-ai spus?
Travis se opri, parcă fără a-şi fi dat seama că îi prescurtase numele.
– Rainey.
Îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă.
– LaRaine nu pare să ţi se mai potrivească. Ai ceva împotrivă?

– Nu... răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Doar că... niciodată n-am mai fost numită altfel.
– Nu? întrebă el, arcuindu-şi o sprânceană.
– Nu, sau cel puţin nimeni nu m-a numit altfel în faţă! râse ea cam jenată, mutându-şi privirea.
Travis, care îşi încheiase doi nasturi, porni spre ea. Îi ridică bărbia cu un deget, lăsându-şi ochii să-i cutreiere faţa. Între ei se simţeau palpitând instincte stihinice.
– Travis, şopti LaRaine, cu vocea chinuită de dor.
În secunda următoare, fu prinsă în braţele lui şi strânsă la piept. Gura lui Travis se deschise peste a ei, umedă, absorbindu-i buzele moi într-un sărut devorator. LaRaine se înălţă pe vârfuri, strecurându-şi mâinile pe sub cămaşa lui, pentru a-i explora în voie muşchii tari ai pieptului şi umerilor. Buzele i se despărţiră, lăsându-se în voia sărutului lui pătimaş. Gura arzătoare coborî apoi peste piele, spre adâncitura sensibilă a gâtului. Halatul alunecă de pe un umăr, iar Travis sărută senzual pielea ca de fildeş. Sânii lui LaRaine palpitau sub masajul lui iscusit, cu vârfurile trandafirii întărindu-se. Cuprinzând-o cu o mână de mijloc, Travis o ridică de la podea şi, cu un geamăt înăbuşit, începu să-i muşte uşor obrazul şi

lobul urechii.
– Aproape mă faci să uit, Rainey, murmură el gros.
Avu nevoie de o secundă pentru a înţelege ce voia să spună. Aproape îl făcea să uite de femeia numită Natalie. Dintr-o dată, între ei apăru o stafie, chemată de glasul lui. Mâinile care se agăţaseră de el îl împingeau acum, pentru a scăpa din îmbrăţişare. Bucuria deveni durere. Într-un târziu, Travis îi dădu drumul. LaRaine se întoarse imediat, încheindu-şi halatul cu degete tremurătoare. Fusese prea frumos. De pe gene i se desprinse o lacrimă, pe care se grăbi să şi-o şteargă.
– Doamne, e ora mesei! constată ea, cu o voce tremurătoare, artificială. Îţi fac un sandviş.
– Rainey, n-am vrut să...
Se răsuci spre el, fulgerător, rănită.
– Ba ai vrut! Nu sunt înlocuitoarea nimănui. În viaţa mea n-am fost şi nici n-am să fiu!
Pe maxilarul lui puternic palpită un muşchi.
– N-am spus nici un moment că ai fi aşa ceva.
Nu era nevoie s-o spună. Coborând privirea, LaRaine se duse la frigider.
– Am nişte friptură rece de vită. Vrei?
După o lungă tăcere, Travis răspunse:
– Merge.

Capitolul 10

Camioneta bej cu alb trecu de culme, iar în faţa ei apăru familiara clădire cenuşie. Pe LaRaine o cuprinse un sentiment de mulţumire că, după o lungă după-amiază în Delta, ajunseseră în sfârşit acasă. Alimentele erau în bena camionetei. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului aşteptând să fie reparat un motor de pompă.

Privirea i se abătu spre Travis. Vântul care sufla pe fereastra deschisă îi ciufulite şuviţele argintii de la tâmple, iar pe LaRaine o mâncau degetele să i le netezească la loc. Părea o libertate pe care şi-o putea permite, după şase săptămâni de convieţuire. Totuşi, mâinile nu i se desprindeau din poală.

Incidentul din ziua băii în noroi nu se mai repetase. Fără voie, Joe îi descurajase cu multe ocazii.

Camioneta se opri în faţa casei.

– În sfârşit, acasă, anunţă Travis, cu glas obosit.

LaRaine îşi mută privirea. Nu voia să-i ghicească gândurile. Deschizând portiera, coborî. Deodată, văzu casa aşa cum o văzuse prima oară, cu zugrăveala coşcovită lăsând să se vadă scândurile – o şandrama veche şi dărăpănată.

Probabil soarele îi afecta creierul! Chiar îşi dorise să fie măritată cu Travis şi să locuiască acolo? Viitorul ei soţ urma să aibă un conac plin cu servitori. Îşi pierduse minţile?
– De ce te încrunţi? o întrebă Travis. Ai uitat ceva?
– Da.
"Mi-am uitat minţile, nu ştiu pe unde," adăugă LaRaine în sinea ei, după care îşi dădu seama că răspunsese afirmativ şi se corectă.
– Nu, n-am uitat nimic.
Se duse spre bena camionetei, unde erau pungile de cumpărături. Travis ridică dintre ele răcitorul cu gheaţă, unde erau alimente perisabile.
– De ce nu zugrăveşti casa asta? îl acuză ea. Arată îngrozitor.
– Are mare nevoie, confirmă Travis. Am cumpărat vopsea, dar încă n-am avut timp s-o zugrăvesc.
– Fă-ţi timp.
– Când ai de ţinut o fermă, nu merge aşa, Rainey, îi explică el, cu răbdare, ducând răcitorul în casă.
LaRaine îl urmă, cu câteva pungi.
– Ai mai rămas două în maşină, îi spuse ea, în bucătărie, aruncând o privire cărnii din oala etanşă. Joe s-a întors?
– S-ar putea să fie în hambar, la muncă. Aduc eu restul.
Uşa se trânti în urma lui Travis, iar LaRaine începu să scoată cumpărăturile

din pungi.
– Rainey? o strigă Travis de afară.
– Ce?
– Vino puţin aici.
LaRaine puse pe bufet pâinea pe care o avea în mână şi trecu în living. Prin plasa de la uşă îl văzu pe Travis stând pe verandă, cu privirea spre apus.
– Ce e? întrebă ea, ieşind pe verandă.
Travis îi aruncă o scurtă privire.
– Voiam să vezi asfinţitul ăsta.
– Un apus de soare? se încruntă LaRaine. Soarele apune în fiecare zi. Un asfinţit ca oricare altul.
Şi se întoarse să intre în casă.
– Cinico! o tachină el, luând-o de mână. Un asfinţit ca ăsta n-ai mai văzut.
O trase spre capătul verandei şi îi puse ambele mâini pe umeri, întorcând-o cu faţa spre vest.
– Uită-te la el.
Puterea latentă a strânsorii lui îi străbătea cu furnicături tot trupul. Inima începu să-i bată dezordonat. Ca să se apere, LaRaine se concentră asupra priveliştii din faţa ei.
Soarele cobora după munţi, într-o văpaie portocaliu-roşiatică desfăcută în evantai. Câţiva nori cenuşii erau conturaţi de lumina reflectată, iar valea era scăldară într-o culoare gălbui-aurie.
– Spectaculos, nu-i aşa? recunoscu ea,

aproape cu uimire.
– Priveşte, răspunse încet Travis. O să se schimbe.
Într-adevăr. Ca un caleidoscop învârtindu-se încet, vâlvătaia deveni trandafirie, în timp ce culoarea norilor se închidea spre o nuanţă ca a lavandei. Evantaiul de raze începu să se strângă, lăsând urme rozacee deasupra orizontului.
De pe buzele lui LaRaine se desprinse un oftat de regret. Degetele lui Travis îi strânseră muşchii braţelor, parcă dându-i dreptate în tăcere. Luceafărul licărea după o scamă de nor. LaRaine rămase pe lic până când simţi mângâierea provocatoare a mâinilor lui Travis, frecându-i încet, parcă inconştient, braţele.
– Ei? întrebă el.
– A fost superb.
Vocea ei era încordată, iritată de senzaţiile care o străbăteau.
LaRaine se întoarse, încercând să scape de excitaţie pe care i-o provoca prezenţa lui, dar Travis nu se dădu la o parte. În schimb, îi cuprinse obrazul cu palma şi-i înălţă capul. Zâmbetul lui leneş îi făcu inima să se poticnească o clipă
– Tot am să fac eu din tine o fată de la ţară, murmură el.
Lui LaRaine i se opri respiraţia. În acel moment, Travis ar fi putut face din ea orice voia. Apoi, privirea lui

se îndepărtă, iar mâinile o eliberară.
– Salut, Joe.
LaRaine inspiră întretăiat şi se uită peste umăr, pentru a-l vedea pe tânărul argat venind dinspre hambar. Ochii lui cărui se mutară de la unul la celălalt, iar LaRaine se întrebă cât de mult văzuse. Obrajii i se înfierbântară, ceea ce o înfurie.
– Mai bine mă duc să văd de cină, murmură ea o scuză, plecând grăbită de pe verandă înainte ca Joe să ajungă acolo.

Peste trei zile, dimineaţa, LaRaine termină de întins nişte rufe la uscat şi, întorcându-se spre casă, văzu din nou, cu neplăcere, pereţii de scânduri cenuşii. Îşi aminti afirmaţia lui Travis, despre vopsea. Încercă să-şi imagineze casa zugrăvită proaspăt şi conchise că ar fi fost un progres vizibil. Forma construcţiei nu avea nimic dezagreabil, atâta doar că, fără vopsea, părea veche şi şubredă.
Luând o hotărâre, porni în căutarea vopselei. Găsi bidoanele într-o parte a magaziei unde dormeau Travis şi Joe, alături de o scăriţă din lemn. Duse scara lângă casă, iar apoi târî pe jos primul bidon. În casă, căută până găsi o bidinea. Şi astfel, înarmată cu toate cele necesare, începu să zugrăvească peretele din faţă, ale cărui scânduri însetate absorbeau

rapid lichidul alb.
Spre seară, o dureau braţele. Nu vopsise decât jumătatea de jos a faţadei; scara nu era destul de înaltă pentru a ajunge la nivelul etajului. LaRaine făcu un pas înapoi, admirându-şi opera. Liniile graţioase ale clădirii începeau deja să se distingă. Auzind un ropot de copite, zâmbi şi întoarse capul spre Travis şi Joe, care tocmai intrau în curte, cu expresii uimite.
– Ce naiba te-a apucat? întrebă Travis.
– Ce întrebare! râse LaRaine. Zugrăvesc casa. N-oi fi având tu timp, dar eu am. Şi m-am săturat să locuiesc într-o clădire care arată ca o cocioabă prăpădită.
– Şi-ţi propui s-o faci singură pe toată?
Se aşteptase să fie mulţumit de ceea ce făcuse, nu furios. La urma urmei, el avea de câştigat. Nici măcar nu primea bani pentru zugrăvit.
– Da, am de gând s-o fac singură, replică ea, pe un ton cam repezit. N-am nevoie decât de o scară mai înaltă, ca să ajung la etaj.
– Avem una în hambar, o informă Joe.
– Du-te şi ia-o, ordonă Travis. Mai avem lumină vreo două ore. Lucrând amândoi, ar trebui s-o terminăm aproape pe toată, înainte de a se întuneca.

Întoarse scurt capul spre LaRaine:
– Şi tu, treci în casă şi pregăteşte cina.
– Am spus că zugrăvesc eu. Nu e nevoie să mă ajutaţi, protestă ea.
– Să fim înţeleşi, Rainey, răspunse Travis, îngustându-şi ameninţător ochii. Nu te las să te fâţâi la douăzeci de picioare înălţime, cu bidineaua în mână, când nici nu ştii bine ce-i aia o scară. O să-ţi rupi gâtul... şi vei aştepta să ţi-l dreg eu la loc. Du-te-n casă, cum ţi-am spus.
Şi îşi mână calul spre hambar, mormăindu-i lui Joe:
– Vrem, nu vrem, avem de zugrăvit o casă.
Mai convinsă de raţionamentul decât de furia lui, LaRaine intră în bucătărie să termine pregătirile pentru cină.
A doua zi, Travis se înduplecă şi o lăsă să-i ajute, cu condiţia să stea cu ambele picioare pe pământ.
În două zile, lucrând toţi trei, terminară casa.
Rezultatul era atât de uimitor încât în dimineaţa următoare, după plecarea lui Travis, LaRaine începu să vopsească şi magazia, apoi îi spălă ferestrele şi curăţi pe dinăuntru pereţii. Când termină, arăta acceptabil. Nu mai rămânea decât hambarul – dar Travis o ameninţase cu violenţa, dacă încerca să se apropie

de el.
În loc de a fi satisfăcută, pe LaRaine o deprima acum urâţenia interiorului. Privi încruntată dalele de faianţă gri ale pereţilor din bucătărie. Încăperea aceea arăta cel mai rău – şi era cea unde trebuia să-şi petreacă mai tot timpul.
Absentă, trase cu unghia o dală pătrată. Faianţa căzu pe jos, cu un pocnet. Cea de alături se lăsă desprinsă la fel de uşor.
LaRaine se apucă de treabă. Câteva dale erau mai încăpăţânate, dar nici chiar acestea nu putură rezista unui vârf de şurubelniţă.
Peste trei ore, faianţa zăcea pe jos grămadă, lângă doi pereţi, când LaRaine auzi pe verandă paşi, urmaţi de scârţâitul uşii.
Imediat ce intră, Travis se opri brusc. Îşi plimbă încet privirea în lungul pereţilor. Când se opri spre faţa temătoare a lui LaRaine, avea gura strânsă de furie.
– N-ai putut să te abţii, aşa-i? întrebă el, sec.
– Tu ai fi putut, dacă stăteai aici nu ştiu câte ore pe zi?
– Şi găseşti că pereţii arată mai bine cu clei galben uscat pe ei?
– Nu, recunoscu ea. M-am gândit să-l lustruiesc şi pe urmă să dau cu vopsea.
– Nici o şansă. Dacă vrei să

zugrăveşti pereţii, trebuie să dai jos mai întâi tencuiala veche, iar aşa ceva nu-mi pot permite.
– Voi încerca oricum. Cel puţin, nu va mai trebui să mă uit la mizeria asta de faianţă gri.
LaRaine reveni spre pătratul de faianţă, înfigându-i sub margine vârful şurubelniţei. Mâna îi alunecă, zgâriind cu degetele cleiul uscat şi aspru, iar o unghie i se rupse. Cu un ţipăt alarmat, scăpă şurubelniţa şi-şi apucă în cealaltă mână degetul lovit.
– Ce-ai păţit? se ivi Travis lângă ea într-o clipă. Te-ai tăiat? Dă să văd.
– Mi-am rupt o unghie! se tângui LaRaine.
– Ţi-ai rupt o...
Gura lui Travis se închise brusc.
– Doamne, Dumnezeule, Rainey, crezusem că te-ai rănit, mormăi el.
LaRaine îşi privi mâinile, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.
– Întotdeauna am fost aşa de mândră cu unghiile mele! Erau atât de lungi... şi-acum, uită-te la ele!
Îşi răsfiră degetele în faţa lui. Jumătate dintre unghii erau rupte sau ciuntite.
– Rainey, îmi pare rău... încercă Travis să se arate cumpătimitor, dar în glas i se simţea amuzamentul, ca şi cum ruperea unghiei ar fi fost cel mai neserios motiv de supărare.
– Ba nu-ţi pare deloc. Tu nu înţelegi.

LaRaine îşi smulse mâinile, furioasă, trăgându-şi nasul.
– Unde e o foarfecă de unghii?
O găsi în baie şi începu să-şi taie şi unghiile lungi care-i mai rămăseseră.
Travis se încruntă:
– Doar nu le tai pe toate?!...
– Măcar să fie la aceeaşi lungime.
– Nu te înţeleg, Rainey. Ba plângi că ţi-ai rupt o unghie, ba ţi le tai pe toate...
– Nici nu ţi-am cerut să mă înţelegi.
Rainey trecu pe lângă el, revenind în bucătărie, pentru a continua demolarea dalelor de faianţă.
– Nu, dar eu vreau să te înţeleg, insistă calm Travis şi, când LaRaine apucă din nou şurubelniţa, i-o luă din mână.
O puse pe bufet, apoi o apucă pe LaRaine de umeri şi o trase spre el. Mâinile ei i se rezemară de pieptul musculos, într-un gest de împotrivire mută.
– Nu mai eşti aceeaşi femeie care a venit să lucreze pentru mine. Nu mai eşti răsfăţată şi cocoloşită. Ai rămas încăpăţânată, hotărâtă ca totul să iasă pe placul tău, continuă el, privind o clipă haosul din bucătărie, dar în acelaşi timp te-ai schimbat.
– Serios? fu singurul răspuns care-i trecu lui LaRaine prin minte.
– Ai fi făcut tu asta acum două luni? Sauai fi zugrăvit o casă?

– Nu, recunoscu ea, cu deplină sinceritate.
– Vezi? confirmă Travis, îngăduitor, arcuindu-şi o sprânceană.
Privirea îi coborî spre buzele ei, care se despărţiră tremurător, fără a scoate nici un sunet. În tumultul de simţuri, LaRaine îşi pierduse graiul. Distanţa dintre gurile lor scăzu treptat, până când buzele li se atinseră. Pe LaRaine o străbătu un val cald, în timp ce degetele i se răsfirau pe pieptul lui, simţindu-i bătăile puternice ale inimii. Sărutul acela îmbătător cerea un răspuns, iar LaRaine, care de mult devenise dependentă de sărutările lui Travis, i-l dădu de bună voie.
Înainte ca pasiunea să le scape amândurora de sub control, Travis îşi retrase capul şi o cuprinse cu braţele.
– În loc de a tencui din nou pereţii, propuse el, aş putea să pun lambriuri. Cum ţi se pare?
– Ar merge, dacă ai noroc să găseşti un lemn asortat cu culoarea oribilă a dulapurilor, replică sec LaRaine.
– Dulapuri noi nu cumpăr, Rainey, răspunse Travis, cu un mârâit ironic. Mâine am drum în oraş. Voi vedea ce se găseşte.
Strecurându-i un deget sub bărbie, îi ridică faţa spre el.
– E bine aşa?

Până şi dacă ar fi propus faianţă gri, LaRaine tot ar fi acceptat.
– Da.
Sărutul fu apăsat, dar mult prea scurt. Apoi, Travis îi înapoie şurubelniţa.
– Te las să-ţi vezi de treabă, ca să-mi văd şi eu de a mea.
Abia la câteva minute după plecarea lui, Rainey reveni cu şurubelniţa asupra dalei de faianţă, ca s-o desprindă. Ştia că era pe cale să se îndrăgostească pentru prima oară în viaţa ei – dacă nu cumva o şi făcuse deja.

În după-amiaza următoare, când Travis reveni din oraş, LaRaine se repezi în întâmpinarea lui. Văzu în bena camionetei mai multe lambriuri.
– Ai cumpărat! exclamă ea, încântată ca şi cum i-ar fi adus o haină de blană.
Travis coborî şi trânti portiera.
– Da, am găsit nişte lambriuri, dar nu ştiu ce vei spune când ai să le vezi.
– De ce?
În clipa următoare, când Travis ridică planşa de deasupra, LaRaine înţelese.
– Sunt gri! murmură ea, privind uimită furnirul cenuşiu. Era lemn de mesteacăn, atrăgător la înfăţişare – dar... cenuşiu?
– Da, ştiu, răspunse cam fără chef Travis. Abia te-ai debarasat de

faianţa gri. Dar, înainte să explodezi, dă-mi voie să-ţi explic la ce mă gândesc.
Duse lambriurile în casă, rezemându-le de un perete.
– Cu dulapurile ce ai de gând? întrebă LaRaine. Oricât de mult îi plăcea eleganţa lemnului de mesteacăn, se îndoia că s-ar fi potrivit cu esenţa de cireş a dulapurilor.
– Le vopsim în alb şi le patinăm cu gri, ca să se asorteze cu lambriurile. Aşa, atmosfera va fi mai veselă.
Ideea puse imediat imaginaţia lui LaRaine în funcţiune.
– Iar în partea de sus, putem pune un tapet cu carouri roşii, şi perdele din acelaşi material la ferestre. Masa şi scaunele se pot vopsi la fel cu dulapurile. Şi duşumeaua o putem pardosi cu dale pătrate, mari, albe şi negre.
– La pardoseală nu mă gândisem, spuse Travis, ezitând, dar cred că am putea merge până la capăt.
– Când începem? întrebă LaRaine, emoţionată.
– Diseară îţi convine? replică el, amuzându-se. La asta nu pot lucra decât seara, Rainey. În rest, munca la ranch îmi ocupă tot timpul.
– Te-ajut şi eu! îi promise ea.
Când află de proiect, Joe se oferi şi el să dea o mână de ajutor. Cu excepţia vopsitului, cei doi bărbaţi

făcută aproape totul. După o săptămână de eforturi, bucătăria era gata.
LaRaine privi în jur cu uimire. În veci n-ar fi crezut că putea arăta atât de fermecător. Până şi vechiul aragaz alb cu negru se potrivea perfect în ambianţa veselă.
– Ei? întrebă Travis. Îţi place?
– Dacă-mi place? Mor după ea!
Într-o izbucnire spontană, LaRaine îl îmbrăţişă, lăsându-şi capul pe spate.
– Ar trebui să închinăm cu şampanie, sau ceva... Ţie îţi place?
– Mor după ea! îi repetă Travis răspunsul, cu glas senzual.
LaRaine simţi un nod dureros în gât şi, dintr-o dată, îşi dori ca Travis să se fi referit la ea, nu la bucătărie. Dar inima lui era dăruită deja... acelei fete pe nume Natalie. Râzând forţat, se desprinse de el.
– Şampanie n-avem, dar mai e cafea. Vrei o ceaşcă? îl întrebă ea, pornind spre bufet.
– Nu, refuză Travis. E târziu. Mai bine trag pe dreapta.
În primul moment, LaRaine vru să obiecteze, dar se stăpâni.
– Ai dreptate. Noapte bună, Travis.
– Noapte bună, Rainey.

Capitolul 11

Pachetele erau atât de grele, încât

LaRaine abia le putea duce. Înainta grăbită pe trotuar, aproape fără să vadă pe unde mergea. Ar fi trebuit să ajungă la întâlnirea cu Travis în urmă cu douăzeci de minute – şi ar fi ajuns la timp, dacă nu se uita în magazinul de materiale textile.
Camioneta aştepta lângă bordură. La vederea ei, LaRaine oftă uşurată, ştiindcă că în sfârşit avea să scape de povară. Portiera se deschise, iar Travis coborî.
– Era şi timpul, spuse el, luându-i pachetele din braţe.
– Iartă-mă că am întârziat, se scuză LaRaine, ocolind grăbită spre portiera din dreapta.
– De data asta, pe ce ţi-ai mai cheltuit banii? întrebă Travis, în timp ce se aşeza la volan, cu o privire amuzată spre ea.
– A, nu banii mei i-am cheltuit, răspunse veselă LaRaine, ci pe-ai tăi. Îmi datorezi şaptezeci de dolari, continuă ea, scoţând o hârtie din şoşetă. Uite bonul. Aşteaptă numai să vezi ce-am cumpărat!
Travis privi încruntat hârtia, dar nu o luă.
– Cum adică, ai cheltuit banii mei? Sau poate ar trebui să întreb ce-ai cumpărat?
– Ştii ce jerpelit arată livingul, acum când am pus la punct bucătăria, începu LaRaine, neputându-şi stăpâni

emoţia. Ei bine, am trecut pe lângă un magazin de materiale şi am văzut o listă de resturi, numai pentru tapiţerie. Am găsit un cupon mare de velur. E albastru cu gri şi cu puţin negru. Ideal pentru canapea. În plus, am mai luat două bucăţi de material numai bune să acopere fotoliile – una albastră, cealaltă gri. Putem să dăm jos şi tapetul de pe pereţi şi să-i zugrăvim în sidefiu, sau să punem un tapet nou, cu modele argintii. Iar pe jos, mochetă verde, eventual înspicată cu negru ar arăta perfect.
– Rainey, declară Travis, livingul nu-l schimbăm.
– Nu va fi nici pe departe la fel de mult de lucru ca la bucătărie, îi aminti ea. Şi-n plus, ai deja materialul pentru mobilă.
– Nu eu, tu îl ai.
Deodată, LaRaine îşi dădu seama că Travis vorbea serios.
– Dar pentru tine l-am cumpărat! insistă ea.
– Nu ţi l-am cerut. Dacă ai cheltuit şaptezeci de dolari pe materialul ăla, treaba ta. Eu n-am să-l plătesc, nici nu ţi-l rambursez, încheie el, neînduplecat.
– Dar erau bani din cei pe care-i economisesc ca să mă întorc în California! protestă LaRaine.
– Trebuia să te gândeşti la asta înainte de a-i cheltui, răspunse

Travis, fără nici o undă de înţelegere. Acum, va trebui să restitui materialul şi să-ţi ceri banii înapoi.
– Era lichidare de stoc. Nu-l vor mai primi înapoi.
– Cu atât mai rău. Se pare că te-ai ales cu material în valoare de şaptezeci de dolari, nu-i aşa? o privi el cu o ironie arogantă.
– Eşti crud, Travis! se răsti LaRaine.
– Nu mă acuza pe mine pentru propria ta impulsivitate, replică Travis, cu un calm înnebunitor.
– Ce-i asta? Încă o lecţie?
– Cred că da. De două ori am cedat – am zugrăvit casa, am renovat bucătăria – dar de data asta nu-ţi mai merge. Poate înveţi şi tu că nu poţi hotărî în locul meu ce vreau şi ce nu.
– Şi ce să fac cu materialul? întrebă LaRaine, gata să izbucnească în plâns. Mie nu-mi foloseşte la nimic.
– Puţin îmi pasă. Poţi să tapiţezi mobila din living, dacă ţii neapărat, dar eu nu te voi ajuta cu nimic.
Şi, într-adevăr, Travis nu mişcă nici un deget, când LaRaine încercă să schimbe tapiţeria unui fotoliu. Noroc că-i veni în ajutor Joe. Nici el nu se pricepea mai mult la tapiţerie, dar mama lui avea experienţă, aşa că tânărul îi ceru ajutorul. Din mândrie, LaRaine insistă să facă ea totul, aplicând instrucţiunile doamnei

Benteen. Voia să-i dovedească lui Travis că era în stare. Când toate cele trei piese de mobilier fură gata, LaRaine aşteptă reacţia.
Toată seara, Travis nu făcu nici cea mai mică aluzie. În sfârşit, LaRaine îşi pierdu răbdarea.
– Ei? Nu recunoşti că e un progres enorm, faţă de monstruozităţile alea maro?
– Categoric, răspunse el, cu o veselie răutăcioasă în ochi. Şi ai făcut o trreabă excelentă.
– Graţie doamnei Benteen. Dar, evident, mobila va arăta şi mai bine după ce zugrăvit pereţii şi tavanul, şi facem ceva şi cu podeaua.
– Într-adevăr, îi dădu dreptate Travis, dar fără să mai continue.
Exasperată, LaRaine oftă.
– Dacă o ştii, de ce nu mă laşi să smulg de pe pereţi tapetul ăsta îngălbenit şi să-i zugrăvesc?
– Ce-ţi pasă ţie cum arată casa asta? o privi curios Travis, cu capul înclinat într-o parte. Peste două săptămâni ai să pleci.
Aşa era. Încă două salarii, şi se adunau aproape cinci sute de dolari. Revelaţia îi provocă un adevărat şoc. În California n-o aştepta nimic. În schimb, exista un motiv de a rămâne pe loc – Travis, dacă i-o cerea.
– Îmi pasă, fiindcă... aşa, am o ocupaţie interesantă şi creatoare,

răspunse ea.
– Atunci, dă-i bătaie.
LaRaine clipi din ochi. Nu se aşteptase să cedeze, cel puţin nu înaintea unor discuţii prelungite.
– Vorbeşti serios?
– Da, cu condiţia ca tavanul să-l zugrăvesc eu,
Pe ultimele cuvinte ale lui Travis, Joe intră în casă. Privind-o pe LaRaine, zâmbi.
– L-ai convins să zugrăvească în living?
– Păi, n-a prea fost nevoie să-l conving, recunoscu ea, încă surprinsă de uşurinţa cu care Travis acceptase. A fost de acord şi atât.
– Când începem? întrebă Joe.
– Nu e nevoie să ne ajuţi. Travis va zugrăvi tavanul, iar eu, pereţii.
– Nu mă deranjează – ba chiar, îmi place să vă ajut, insistă tânărul. Şi-n plus, nu va fi uşor să scoateţi tapetul de pe pereţi.

Dezlipirea tapetului vechi de dovedi a fi cea mai dificilă sarcină. Zugrăvitul se termină în două zile. Pentru moment, podeaua avea să rămână aşa cum era, până alegeau o mochetă. Chiar şi fără mochetă, camera începea să sugereze eleganţa rustică discretă pe care şi-o imaginase LaRaine. Se plimba de colo-colo, trecându-şi mâna peste spătarele fotoliilor şi al

canapelei. La biroul unei lucra Travis seara se opri, aşezându-se pe scaunul cu spătar drept, şi privi curioasă prin hârtiile puse deasupra.
N-o făcea cu intenţii iscoditoare. O îndemna curiozitatea de a şti mai multe despre fermă. Nu mai avea mare lucru de făcut până seara, când se întorceau Travis şi Joe.
Absentă, LaRaine deschise un sertar. Conţinea registre contabile şi cecuri anulate. Niciodată nu se pricepuse la finanţe. Închise sertarul şi îl deschise pe următorul. Printre hârtii, îi atrase atenţia o pată de culoare, făcând-o să se uite mai bine.
Era o felicitare de Crăciun. Ce neobişnuit! De ce-ar fi păstrat Travis o ilustrată de Crăciun? Şi de ce tocmai în sertar? Ştia că ar fi trebuit s-o lase unde se afla, dar curiozitatea era prea mare.
O scoase din sertar şi o deschise. Felicitările de Crăciun erau tipărite în interior, iar dedesubt sărea în ochi un nume – Natalie.
Muşchii din jurul inimii i se contractară dureros. Până şi să respire era un chin. Citi restul numelor. Urarea "Sărbători fericite!" era semnată: "Colter, Natalie, Missy, Ricky, Stephanie."
Evident, Colter era soţul lui Natalie. Probabil că numele celelalte erau ale copiilor. Natalie era căsătorită, dar

asta nu însemna neapărat că fusese măritată şi când o cunoscuse Travis. Probabil că, în locul lui, îl alesese pe acest Colter – deşi LaRaine nu avea de unde şti de ce.
Dar, oricum, nimic din toate astea nu conta. Nu conta decât că Travis păstrase ilustrata. Şi o păstrase pentru că era semnată de Natalie, în pofida faptului că purta şi numele soţului şi pe cele ale copiilor ei. Faptul că o iubea pe Natalie atât de mult era extrem de dureros.
În mod ciudat, acum nu mai simţea nimic din vechea gelozie devoratoare pe care o cunoscuse când alte femei revendicaseră atenţia foştilor ei parteneri. De astă dată, când era vorba despre un bărbat la care ţinea cu adevărat, o străpungea o durere adâncă, pe care lacrimile greu ar fi putut-o potoli.
Pe scândurile verandei bocăniră paşi. Surprinsă, LaRaine se ridică de pe scaun, cu felicitarea în mână. Când îşi aminti s-o pună la loc, era prea târziu. Abia apucă s-o ascundă la spate.
– Bună, Rainey, o salută Travis, cu un surâs destul de natural. Ce faci?
– Nimic, se grăbi ea să răspundă, scuturând rapid din cap.
Travis înălţă o sprânceană.
– Nimic? Mi se pare că ai ceva de ascuns, continuă el, mai mult amuzat

decât bănuitor.
Ilustrata ascunsă la spate îi ardea degetele. LaRaine respira iute şi neregulat, aproape tremurând de teamă.
– Nu fi prost, încercă ea să râdă, cu un sunet strident.
– Acum sunt convins. Ce urzeşti, Rainey?
Atitudinea lui Travis rămânea amuzată şi indulgentă.
– În casă n-au mai rămas prea multe camere. Care urmează?
– De fapt...
La auzul acestui comentariu, LaRaine îşi aminti de o idee care abia începuse să se contureze.
– ...Mă gândeam la dormitorul meu.
– Am bănuit.
– Nu e ceea ce crezi, continuă ea, grăbită.
– Nu?
– Nu... Mă gândeam să transform dormitorul de jos, unde stau eu, într-un cabinet.
– Un cabinet? repetă Travis, rezemându-se de perete, cu braţele încrucişate pe piept.
LaRaine îşi trecu mâna peste spătarul de lemn neted al scaunului.
– Orice bărbat trebuie să aibă un loc retras unde să lucreze. Dormitorul ar merge perfect, improviză ea în continuare. Putem să punem lambriuri, să-ţi mutăm biroul acolo şi să adăugăm câteva rafturi pentru cărţi.

– Aş avea posibilitatea să mă mai extind, eliminând din aglomeraţia asta, recunoscu Travis.
– Am putea să facem chiar şi o uşă dinspre verandă, ca să fie şi birou al fermei. Oamenii cu care ai de-a face, cumpărătorii de vite şi vânzătorii de cereale, ar intra pe-acolo.
– Vorbeşti de parcă aici ar fi un du-te-vino continuu, comentă el sec.
– Poate nu acum, dar cu timpul sunt sigură că aşa va fi. Te-am auzit când discutai cu Joe despre posibilităţile de a iriga terenuri mai întinse, pentru fâneţe şi alte culturi.
– Mamă-mamă, ce auz fin ai! remarcă tărăgănat Travis.
– Dacă nu voiai să ştiu, nu trebuia să vorbeşti de faţă cu mine, se apără LaRaine. Nu poţi nega că eşti ambiţios. Intenţionezi ca, în timp, ferma asta să devină cea mai mare şi mai bună din zonă.
– Aşa ceva n-o să se întâmple peste noapte. Va fi nevoie de multă muncă, ani de-a rândul.
Privirea lui deveni îngândurată, măsurând-o într-un fel care o tulbura.
– Îmi dau seama, răspunse LaRaine, cu ochii mari, chipurile neştiutoare. Cum ţi se pare ideea mea de a transforma dormitorul în cabinet? Sus sunt trei camere goale, deci nu vei duce lipsă de locuri pentru dormit.
– Pare o idee practică, încuviinţă

Travis, desprinzându-se de perete. Sunt doar curioasă al cui viitor îl plănuieşti.
– Nu înţeleg la ce te referi. Nu plănuiesc viitorul nimănui.
Degetele începuseră să-i tremure, ţinând strâns felicitarea de Crăciun.
– Nu? întrebă Travis, pornind spre ea.
– Dacă plănuiesc vreun viitor, insistă LaRaine, e cel al casei.
– Şi cu al tău cum rămâne?
Travis se opri în faţa ei, dominând-o cu statura lui. Nu-i mai despărţea decât un colţ al scaunului.
– Cu viitorul meu? râse nervos LaRaine. Nu înţeleg la ce te referi. Eu plec în California peste două săptămâni, sau ai uitat? Ce legătură ar putea avea cu mine transformarea dormitorului în cabinet.
Scoţându-şi pălăria, Travis o puse pe birou.
– Chiar pleci?
"Nu şi dacă tu nu vrei..." – dar LaRaine nu putea spune asta.
– Crezi că-ţi va fi dor de mine?
– Da.
Fără alte comentarii.
– Şi mie-mi va fi dor, de tine, de casa asta... recunoscu ea, după care zâmbi acru. Deşi, de spălatul vaselor nu-mi va fi dor!
În clipa următoare, îşi dori să nu fi rostit ultima frază. Îi atrăsese atenţia asupra mâinii pe care şi-o

ţinea pe spătar, iar Travis observă imediat absenţa celeilalte mâini.
– Ce ţii la spate?
Pusese întrebarea din simplă curiozitate, dar când LaRaine deveni ţeapănă, cu un aer vinovat, albindu-se la faţă, ochii lui Travis se înăspriră bănuitori.
– Ce încerci să ascunzi? continuă el, mai sever.
– Nimic.
Cel mai neinspirat răspuns posibil.
– Vreau să ştiu ce este, LaRaine.
– Travis, nu...!
Cu mişcări calculate, Travis împinse scaunul spre birou şi se apropie de ea. LaRaine se retrase până la perete. Nu mai avea scăpare. Inima i se zbătea în piept.
– Arată-mi, îi ceru Travis, oprindu-se în faţa ei, cu un calm ameninţător.
– Nu.
Îl implora din ochi să nu mai continue, dar Travis n-o luă în seamă. Ferm, dar fără brutalitate, o apucă de talie şi o dezlipi de perete. LaRaine începu să se zbată, însă era prea slabă pentru el. Ducând o mână la spatele ei, Travis îi captură încheietura şi-i trase braţul în faţă. Când văzu ilustrata coloratã, muşchii i se încordară de furie. LaRaine tresări sub privirea lui acuzatoare.
– Ce făceai cu asta? întrebă Travis, nemilos.

– Am... am găsit-o.
– Mi-ai umblat prin birou.
Constatarea suna ca o sentinţă scurtă, îngheţată, făcând s-o străbată fiori reci. Travis îi smulse felicitarea din mână, apoi îi dădu drumul.
– După ce te uitai? După declaraţiile mele bancare? Regret, dar ai greşit sertarul. Alea sunt aici, spuse el, deschizând brusc alt sertar.
– Nu scormoneam, Travis, îţi jur...
Vocea i se frânse. LaRaine încercă să-şi recapete calmul.
– Eram doar curioasă, atâta tot.
– Ce încercai să afli? Cât preţuiesc? mârâi el peste umăr, cu buzele subţiate de dispreţ.
– Nu, se grăbi ea să-l asigure, nici nu mi-a trecut prin minte. Nu te mint. Nici măcar nu ştiu ce mi-a venit să caut prin sertare.
– O făceai doar din curiozitate, spuse Travis, sarcastic.
– Da, atâta tot. Nu m-am atins de nimic.
Privirea ei coborî spre ilustrata dintre degetele lui albite.
– Până am văzut felicitarea asta. Nu-mi dădeam seama de ce păsrezi o ilustrată de Crăciun. Şi când am deschis-o, şi am văzut numele Natalie, am... am înţeles.
Travis privi ilustrata, cu o expresie incredibil de înverşunată. Cu o violenţă abia stăpânită, o aruncă la

coş. Exclamaţia involuntară de surpriză a lui LaRaine ai atrase privirea spre ea.
– Nu mai am nici un motiv s-o păstrez, spuse el răstit, răvăşindu-şi părul cu o mână.
– Colter e soţul ei? întrebă LaRaine.
– Da.
Un răspuns monosilabic, care atrăgea după sine alte întrebări.
– Te-a... te-a părăsit pentru el? continuă ea, ezitant.
Travis îşi lăsă capul pe spate, cu un chicotit acru.
– De luni de zile arzi de curiozitate să ştii povestea asta, nu-i aşa?
LaRaine înghiţi în sec. Cea mai mare nebunie era că nu voia s-o afle, n-o mai interesa. Durerea era deja prea puternică. Dar Travis îi luă tăcerea drept un răspuns afirmativ.
– Am lucrat pentru Colter, începu el, susţinându-i privirea. I-am fost şef de fermă ani în şir. Prima oară am cunoscut-o pe Natalie după ce se măritase cu Colter. La început, n-a fost fericită cu el, dar la urma urmei în casa lui Colter n-a domnit niciodată fericirea. Nu peste mult, mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de ea.
Glasul îi părea lipsit de orice emoţie.
– Ar fi trebuit să plec, dar n-am putut, atâta vreme cât credeam că

putea să aibă nevoie de mine. Când am înţeles că nu avea – mă rog, aveam de ales între a-mi da demisia sau a fi concediat.
Gura i se arcui într-un zâmbet cinic.
– Asta-i toată povestea. Acum eşti mulţumită?
– Nu, murmură LaRaine.
– Îmi pare rău că nu ţi-am putut servi detalii savuroase, dar aşa ceva n-a existat, declară sec Travis.
– Iar celelalte nume de pe felicitare sunt ale copiilor lor? întrebă LaRaine, simţindu-se fragilă ca o coajă de ou cu un ciocan deasupra, gata să cadă.
– Missy e fiica lui Colter din prima căsătorie. Ricky e nepotul lui Natalie. Iar Stephanie... e fiica lor.
– Travis, îmi pare atât de rău, spuse ea, cu inima frântă.
– Chiar aşa, Rainey? Mie nu.
LaRaine întoarse capul, cu gâtul mişcându-i-se convulsiv.
– Nici nu ştiu ce să spun.
– Nici eu, replică el cu glas crispat, plin de furie. Credeam că te schimbaseşi, dar m-am înşelat.
– C-ce...? se bâlbâi LaRaine, nedumerită.
– Cu una dintre puţinele ocazii când nu-mi încui biroul, te găsesc scotocind prin el.
În ton îi revenise acuzarea.
– Ţi-am spus că nu scotoceam, protestă

ea din nou. A fost o întâmplare. Nu căutam anume felicitarea aia.
– Vrei să-mi vezi bilanţul financiar? întrebă Travis, privind-o rece.
– Nu mă interesează banii.
– Credeam că, pe lângă propria-ţi persoană, numai banii te interesează, o ironiză el.
– Cândva, poate, dar...
– ...dar ţi-a trecut. Nu te pricepi să minţi, cum n-aveai talent nici la actorie. Poţi să-ţi faci bagajele şi să pleci în California poimâine.
– Dar...
– Am să-ţi dau restul de bani.
Oferta lui o ustura.
– N-am nevoie de banii tăi!
– Consideră-i un cadou de rămas-bun, declară Travis. Eşti obişnuită să primeşti cadouri de la bărbaţi.
Şi, luându-şi pălăria, porni spre uşă, cu paşi lungi. Când uşa cu plasă se trânti în urma lui, LaRaine tresări. Parcă ar fi fost trântită în faţa ei. Travis o plătea ca să plece. Nu voia s-o mai aibă prin preajmă.
Se simţea ca un uriaş ghem de durere. Toată situaţia era atât de ironică, dar LaRaine nu găsea nimic de râs. Numai ea era de vină. Părea să fie pedeapsa meritată pentru viaţa superficială şi nepăsătoare pe care o dusese înainte de a-l întâlni pe Travis.

Capitolul 12

O valiză era complet plină, cealaltă doar pe jumătate. LaRaine încercase să-şi împacheteze hainele toată ziua, dar găsea mereu pretexte ca să amâne. Mai întâi, şi le spălă, ca să fie toate curate. Spălă şi rufele celor doi bărbaţi, pentru a umple maşina la capacitatea maximă – sau, măcar, acesta era motivul declarat.

Evident, avusese de gătit şi de spălat vasele. Mesele se desfăşuraseră în tăcere, fără ca nici ea, nici Travis să spună mai mult de câteva vorbe. Joe le observase tăcerea îngheţată, dar nu părea să-i ştie cauza, şi nici că LaRaine pleca.

Convingându-se că nu voia să lase casa murdară, LaRaine ştersese meticulos praful în toate camerele. Acum se făcuse seară, iar ea era singură în toată casa. Nu mai avea scuze ca să nu-şi împacheteze. Privea valiza deschisă pe scaun. Cu un oftat resemnat, îşi luă cămaşa de noapte şi-şi pregăti hainele pentru a doua zi dimineaţă – un obicei pe care îl deprinsese abia în ultima vreme.

Făcând şi acest lucru, începu să scoată hainele împăturite din sertarul scrinului şi să le pună în valiză. Pe măsură ce aceasta se umplea treptat, la fel i se umpleau şi ochii de

lacrimi, până când se revărsară peste stăvilarul genelor, începând să-i curgă pe obraji. Încercările de a şi le stăpâni se transformară în suspine cu sughiţuri.
În sfârşit, renunţă la orice încercare de a stăvili potopul, trântindu-se pe pat pentru a plânge de-a binelea. Nu plângea pentru că nu i se împlinise dorinţa, nici pentru că fusese rănită în amorul propriu. Plângea fiindcă singurul om pe care-l iubea o alunga. Patul cel noduros era zguduit de suspinele ei.
– Rainey? se auzi glasul lui Travis, blând şi îngrijorat.
O mână îi atinse umărul, iar LaRaine îşi dădu seama că nu i se păruse. Tresărind, se smulse de sub atingerea lui, pentru a-l vedea, cu ochii împăienjeniţi, aşezat pe marginea patului. La vederea feţei ei înlăcrimate, pe chipul lui aspru se aşternu tulburarea. LaRaine îşi imagina cât de groaznic arăta, cu ochii roşii şi umflaţi şi şuviţele de păr negru lipite de obrajii umezi.
– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.
LaRaine se ridică în capul oaselor. Nu voia ca Travis s-o vadă aşa.
– Nimic, răspunse ea cu vocea înecată, printre suspine. Îşi şterse lacrimile cu mâinile, dar în locul lor curgeau mereu altele, proaspete.
– De ce plângi? nu se lăsă Travis

amăgit.
– Nu plâng, încercă LaRaine să râdă. Astea-s lacrimi de crocodil, ce, nu vezi?
– Nu, nu văd.
Degetele lui tari ca fierul o apucară de umeri, pentru a o întoarce cu forţa spre el. LaRaine făcu o încercare zadarnică de a-i da mâna la o parte, însă eforturile ei erau jalnic de slabe. Rămase cu bărbia îngropată în umăr, ferindu-şi faţa, ascunsă după perdeaua părului răvăşit.
Dar Travis era la fel de hotărât să vadă ce ascundea ca data trecută. Când încercă să-i dea părul la o parte din dreptul feţei, LaRaine îl evită, înlăturându-i mâna.
– Pleacă. Lasă-mă-n pace, îi ceru ea.
Petrecâdu-şi degetele prin părul ei, Travis îi cuprinse capul în mâna lui mare, silind-o să ridice faţa spre el. LaRaine rămase cu ochii strâns închişi, dar printre pleoape i se infiltrau alte şi alte lacrimi. Fiecare respiraţie îi era însoţită de câte un suspin.
– Astea sunt lacrimi adevărate, declară Travis.
– De ce-ai venit aici? Ce vrei de la mine? suspină LaRaine, încercând cu mâini tremurătoare să-i împingă la o parte braţele cu muşchi ca de oţel.
– Ştiam că-ţi făceai bagajele, aşa că am venit să-ţi dau fardurile înapoi,

îi explică el. Ţi-am promis că ţi le restiui când pleci.
– Fardurile?
Printre suspine începu să bolborosească un râs isteric.
– Doamne, Dumnezeule, nu că asta-i bună! Uitasem complet de ele.
Travis o zgâlţâi scurt şi puternic, întrerupându-i râsul, dar risipind şi ultima brumă de stăpânire pe care o mai avea asupra lacrimilor. LaRaine nu mai încercă să se zbată, ci doar îşi acoperi faţa cu mâinile, începând din nou să plângă.
Nu se opuse nici măcar simbolic, când Travis o cuprinse în braţe, apăsându-i capul la pieptul lui. Era singurul loc din lume unde voia să se afle, indiferent din ce motiv. Găsea acolo căldură, alinare şi un reazem solid de care să se sprijine.
– Rainey, ce s-a întâmplat? întrebă din nou Travis, cu glas scăzut, liniştitor.
– Ţine-mă în braţe, Travis. Te rog, ţine-mă şi atât.
O îmbrăţişă strâns, iar ea îşi îngropă faţa în cămaşa lui, plângând. Degetele i se încârligară în material, ţinându-se de el ca şi cum i-ar fi putut da drumul din clipă-n clipă. Cămaşa absorbea lacrimile sărate.
Când în sfârşit plânsul începu să-i slăbească, pierdut printre răsuflări tăcute, întretăiate, LaRaine simţi în

păr apăsarea uşoară a gurii lui. Făcu o mişcare felină, căutând atingerea consolatoare. Travis o sărută din nou, lângă tâmplă, apoi pe frunte şi peste genele umede. I le şterse de lacrimi cu buzele, după care coborî pe obraji; părea hotărât s-o sărute până îi risipea toată suferinţa. LaRaine ridică faţa spre el, pentru a-i primi mângâierile.
Nu peste mult, simţurile ei amorţite de durere începură să-şi revină. Apăsarea caldă a gurii lui pe piele nu era doar mângâietoare. Era o stimulare înceată a terminaţiilor nervoase, făcându-le să tresară, sensibilizate. Mâinile nu se mai rezumau doar s-o ţină, ci începuseră o explorare mobilă şi provocatoare a spatelui şi a umerilor.
Când gura lui Travis ajunse în apropierea buzelor ei, LaRaine îşi mişcă doar atâta capul cât să i-o întâlnească. Imediat, Travis deveni mai dur, mai posesiv, cucerind buzele tremurătoare pe care până atunci le evitase. LaRaine simţi pe gura lui gustul sărat al propriilor ei lacrimi. Acesta nu făcu decât să le sporească setea reciprocă.
Mâinile ei i se strecurară la spate, cu degetele alunecând prin părul negru ca pana corbului, des şi senzual. Mătasea lucioasă a cămăşii de noapte ajuta mâinile lui Travis să alunece

mai uşor, în explorările şi mângâierile lor aţâţătoare. Travis o ridică pe genunchi, strângând-o cu putere la piept.
Între trupurile lor, cămaşa se adunase şi se ridicase. LaRaine îi simţi docul aspru al blugilor pe pielea dezgolită a coapsei. Nasturii cămăşii lui îi apăsau abdomenul.
Gura lui Travis continuă să-i frământe buzele, apoi se apropie de ureche, stârnind cu căldura ei reacţii dogoritoare. Dinţii muşcară uşurel un lob, înainte de a trece la arcuirea gingaşă a gâtului. Toate acele mângâieri îi lichefiau oasele, străbătând-o cu valuri-valuri de delicii voluptuoase.
Breteaua cămăşii de noapte îi alunecă de pe umăr. Lăsându-şi capul pe spate, LaRaine începu să se desfete în senzaţia gurii lui care-i explora gâtul. Mirosul bărbătesc proaspăt şi curat o înconjura, ca o aromă îmbătătoare pentru simţurile deja stimulate. Părea să se fi înlăţat până în apropierea soarelui, scăldată în lumina lui aurie, arzând cu flăcări de chihlimbar şi delectându-se cu întreaga vrajă.
Îi căută chipul cu degete tremurătoare, peste trăsăturile aspre, şi îi trase capul în sus pentru a-i găsi cu buzele forma masculină a gurii. Foamea stihinică a posesiunii o

devora cu nevoile ei primare, până când inima ajunse să-i bată într-un ritm păgân. Încleştată în toridul schimb al pasiunii, LaRaine începu să-i presare pe faţă sărutări nesfârşite.
– Iubeşte-mă, Travis, îl rugă ea, într-un murmur răguşit. Fie şi numai o singură dată, acum.
– Te voi iubi.
Fără a-i da drumul, Travis începu să se aplece pe spate, trăgând-o după el până ajunseră amândoi să stea culcaţi unul lângă altul.
LaRaine îi auzise însăprirea din glas şi ştia că îl chinuiau aceleaşi dorinţe ca pe ea. Mâna lui ise strecură peste pântec, în sus, pentru a-i cuprinde sânul plin. Acesta păru să se dilate sub atingere, cu toată iubirea pe care o simţea LaRaine pentru el. Ca să-i aparţină, era dispusă să-şi jertfească mândria.
– Nu contează dacă-ţi închipui că sunt Natalie, abandonă ea complet orice urmă de orgoliu. Numai iubeşte-mă, Travis.
Gura lui îi cotropi buzele, parcă în semn de pedeapsă că deşteptase o stafie. La fel de aspru, coborî pe gât. Ţepii mărunţi ai bărbii îi zgâriau pielea. Pe şold, o mână o potrivit mai bine lângă el, ajutând-o să-i simtă toţi muşchii duri, încordaţi de dorinţă.
– Nu pot să te ţin în braţe, Rainey,

şi să-mi închipui că eşti Natalie, spuse Travis, cu buzele lipite de pielea ei.
Tremurând din pricina acestui refuz, LaRaine simţi cum i se risipeau toate speranţele. Dorise ca Travis să facă dragoste cu ea plin de simţire, chiar dacă la adresa alteia. Nu voia să fie doar un act fizic, animat de instincte.
– Când te am în braţe, când te sărut şi te ating, numai pe tine te simt.
Glasul lui părea să-i vibreze pe piele.
– Nu pot să-mi imaginez că eşti alta.
LaRaine trase aer în piept, scurt, adânc, după care nu mai putu expira. Mâna lui uriaşă începuse să-i tragă în jos breteaua, de pe umăr, în lungul braţului. Degetele puternice care-i alunecau peste piele o făceau să se înfioare cu deliciu.
– Dar Natalie...
Se întrerupse, speriată că nu-l înţelesese bine.
Travis reveni cu atenţia la buzele ei delicate, întredeschise, sâcâindu-le cu gura.
– Nu eşti înlocuitoarea ei, Rainey.
Părea o făgăduială.
Corsajul cămăşii de noapte fu coborât, cealaltă bretea înfigându-i-se în carnea braţului, pe când o mână mângâietoare explora teritoriul dezvăluit, urcând pe munţii albi cu

piscuri trandafirii. Atingerea îi sporea şi mai mult emoţia şi tulburarea.
Dorind să aibă aceeaşi libertate a atingerii fără oprelişti, LaRaine începu să-i descheie nasturii cămăşii, unul câte unul, până la ultimul. Carnea lui dură ardea fierbinte, plină de viaţă. Firele de păr cârlionţate de pe piept îi gâdilau palmele, la fel de sensibilizate ca toate părţile făpturii ei.
Ardea ca focul în îmbrăţişarea lui. În clipa următoare, Travis se ridică, rămânând aşezat. Nedumerită, LaRaine se săltă şi ea parţial, rezemându-se într-un braţ. Întinse mâna spre el, dorindu-l alături.
– Nu pleca, Travis.
Îşi dădea seama că i-o cerşea, dar nu-i mai păsa.
Privirea lui arzătoare îi cuprinse părul negru, coborând peste faţa sensibilizată de sărutări, spre corsajul pe jumătate coborât al cămăşii. Încet, reveni asupra ochilor ei rugători.
– Nu plec, îi spuse şi-şi scoase cămaşa, aruncând-o pe valiză.
Apoi se aplecă din nou spre ea, întinzând mâna să înlăture breteaua rămasă, înainte de a o îmbrăţişa. Trupul ei dezgolit fu strâns la pieptul puternic şi gol, piele contopindu-se cu piele, pentru a

aprinde o singură flacără devoratoare. Îmbrăţişarea era lipsită de grabă, pe când Travis îi închidea ochii cu sărutări. Încurajată de răspunsul lui, LaRaine nu mai simţea nici ea nevoia de a se grăbi, dornică să prelungească la maximum timpul petrecut în braţele lui.
– De ce plângeai? întrebă el, muşcându-i uşor urechea. Nu mi-âai spus.
Ştia atât de multe despre ea, în curând avea să ştie şi mai multe, încât nu părea să mai aibă nici un motiv de a-i ascunde adevărul. Ca prin ceaţă, LaRaine mai reuşi să se mire că Travis nu ghicise. Toate acţiunile ei păreau să fi exprimat motivul în felul cel mai grăitor.
– Nu vreau să plec mâine, recunoscu ea.
– Credeam că abia aştepţi să te întorci în California.
Dinţii lui o traseră de ureche, în timp ce respiraţia caldă îi excita terminaţiile nervoase.
LaRaine clătină din cap.
– Vreau să rămân aici.
– Bine, dar pentru cât timp? murmură Travis.
LaRaine voia să-i răspundă, dar apăsarea puternică a gurii lui o amuţi, cu un sărut prelungit, aţâţător, făcând-o să uite la ce se gândea. Când luă sfârşit, nu mai avu

timp să-şi revină înainte ca Travis să coboare spre a-i săruta sânii, făcând-o să se piardă într-un iureş de senzaţii strălucitoare ca aurul. Flăcări galbene i se prelingeau prin vene, sub atingerea intimă a limbii lui. Când o transformă într-un clocot tremurător de dorinţă, Travis reveni să se joace cu buzele ei.
– Te iubesc.
Era o eliberare inconştientă a bucuriei fără margini care-i umplea inima.
O clipă, gura lui rămase nemişcată. Ridicând capul, Travis îi cuprinse faţa între mâini. Chipul său aspru era încruntat, privind-o cu o expresie prudentă.
– Ce-ai spus? o întrebă.
LaRaine nu şi-ar fi retractat cuvintele indiferent cât de mare ar fi fost preţul umilinţei.
– Te iubesc, Travis.
– Îţi dai seama ce spui?
Gura lui părea să se fi crispat de furie.
Incapabilă să-i înfrunte întunecimea din ochi, LaRaine îşi îndreptă privirea spre gâtul lui bronzat. Îi cutreieră lăţimea umerilor musculoşi, spre părul negru şi sârmos ce i se răsfira pe piept, până la abdomenul dur şi plat.
– Te iubesc, repetă ea. Nu vreau să plec mâine. Vreau să rămân aici.

– Vrabia din mână, Rainey, asta e?
Înţepătura caustică a tachinăriei lui o făcu să ridice privirea spre chipul ce emana o forţă masculină covârşitoare.
– Ai ajuns la concluzia că, la urma urmei, s-ar putea să am stofă de soţ, din moment ce în California nu te-aşteaptă nici o perspectivă?
Faptul că se îndoia de adevărul iubirii ei o durea. Suferinţa îi făcu ochii să se umezească din nou.
– Te iubesc cu adevărat, Travis, repetă LaRaine, cu voce slabă.
– Suficient ca să renunţi la petreceri, bijuterii şi haine de la casele de modă? întrebă el, sceptic. Aici nu există nimic strălucitor. Numai soare fierbinte, praf şi muncă grea. Asta doreşti?
– Am avut parte de strălucire... şi de o oarecare faimă. Toate sunt destul de găunoase, Travis, şopti LaRaine, înghiţindu-şi nodul din gât. Uită-te la mâinile mele. Am unghiile tocite, chiar şi câteva bătături. Ştiu ce mă aşteaptă, când spun că vreau să rămân aici.
– Chiar ştii, Rainey? Dumnezeule, ştii într-adevăr?
Întrebarea lui avea o sonoritate aproape disperată. Îi strânse inconştient faţa în mâini, dureros.
– S-ar putea să treacă ani de zile până să-mi pot permite să-ţi dăruiesc

ceva din luxul la care visezi.
– Nu vreau să-mi dai nimic, protestă ea. Nu vreau decât să te iubesc, să te ajut şi să muncesc împreună cu tine ca să faci din ferma asta cel mai bun ranch din Utah. Ştiu că e greu de crezut, până şi mie îmi sună straniu, dar în adâncul meu ştiu că asta simt cu adevărat.
Muşchii lui încordaţi începură să se relaxeze.
– Nu urăşti viaţa aici? Munca grea? Izolarea? o întrebă în continuare.
– Munca a fost grea, dar n-am urât-o. Ba chiar, într-un fel, mi-a plăcut.
Era o mărturisire pe care cu greu ajunsese să şi-o facă. LaRaine îşi trecu uşor mâna peste umărul lui robust.
– Numai nopţile nu-mi plăceau. Singură, în casa asta, mă simţeam părăsită.
Îl privi, îndrăgindu-i forţa masculină, plină de viaţă.
– Vrei ca la noapte să te culci cu mine, Travis, ca să nu mai fiu aşa de singură în patul ăsta?
În respiraţia lui caldă aproape că se auzi un chicotit scăzut. Travis îşi coborî gura spre buzele ei, muşcându-le uşurel.
– Dacă ţie ţi s-a părut că erai singură aici, spuse el, amestecându-şi răsuflarea cu a ei, ar fi trebuit să te culci în magazie! Era iadul pe

pământ, să dorm în patul ăla de campanie, imaginându-mi că aş fi fost cu tine.
– Chiar te-a deranjat? şopti LaRaine.
– Dacă m-a deranjat? Mă deranjezi din ziua când te-am văzut prima oară, în poziţia aia provocatoare.
Travis o sărută apăsat, strivindu-i buzele peste bariera albă a dinţilor. După un moment de chin, sărutul deveni mai blând.
– De-asta m-am mutat în magazie. Ştiam că, dacă rămâneam în casă, n-ai fi dormit mult timp singură în patul ăsta.
– Serios? întrebă LaRaine, retrăgându-se să-i vadă chipul.
– Da, foarte serios.
Colţurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet.
– Dar... de ce?
Efectiv, nu înţelegea.
– M-am ars o dată, îndrăgostindu-mă de cine nu trebuia. Nu voiam să mi se mai întâmple şi a doua oară. Problema era că nu prea aveam ce face ca să mă feresc.
– Vrei să spui...
LaRaine trase aer în piept.
– Spuneai că ai iubit-o pe Natalie. Vrei să spui că aproape te-am făcut s-o uiţi?
– La început, aşa a fost. Dar n-am avut nevoie de mult timp ca să-mi dau seama că, sărutându-te pe tine, nu mă

mai gândeam la Natalie.
Şi o sărută din nou, parcă pentru a i-o dovedi. Trecu un timp până îi dădu drumul, ca să respire.
– O mai iubeşti? îl întrebă LaRaine.
Mâinile lui începuseră o serie de mângâieri excitante. Nu peste mult, răspunsul n-avea s-o mai intereseze.
– Nu la fel ca altă dată. Ţin la ea, o admir. Dacă mâine ar avea nevoie de ajutorul meu, i-aş fi alături. Am faţă de ea sentimente afectuoase şi protectoare. Pe când iubirea mea pentru tine e puternice şi fierbinte, şi n-o pot controla.
Zguduită de această mărturisire, LaRaine îl cuprinse cu braţele, prea fericită pentru a mai putea vorbi. Când încercă să-şi ascundă faţa în adâncitura gâtului lui, Travis o ridică, pentru a-i răpune buzele cu un sărut arzător, iar LaRaine se lăsă în voia îmbrăţişării voluptuoase şi a gurii dogoritoare. Ajunsese pe mâna unui experi de la care învăţa tot mai multe lecţii de artă a dăruirii.
– Putem pleca dimineaţă spre Nevada, ca să ne căsătorim în Ely, îi spuse Travis. Dacă nu cumva vrei să pornim chiar în seara asta.
– În seara asta nu vreau să merg nicăieri.
LaRaine tremura toată, sub efectul unei pasiuni pe care Travis i-o deşteptase intenţionat.

Frecându-şi obrazul aspru de al ei, o preveni:
– Nu vom avea lună de miere, Rainey. Nu-mi pot permite să lipsesc de la fermă.
Degetele ei îi urmăriră cu drag conturul cizelat aspru al chipului, atât de puternic şi viguros.
– Crez că-mi pasă? întrebă ea în şoaptă, după care zâmbi. Nici doamna Travis McCrea nu are timp de prisos.
Când Travis înălţă capul, mâna ei îi alunecă spre gură, plimbându-şi degetele peste forma bărbătească a buzelor. Înainte ca degetele să se retragă, Travis le prinse, începând să le sărute pe rând. Ochii i se aţintiră spre ai ei.
– Rainey McCrea. Numele ăsta nu va străluci pe faţada nici unui teatru. Îţi pare rău? o întrebă el.
– Deloc.
Personal, i se părea că numele avea o sonoritate vrăjită.
– Am ceva mai minunat decât a visat vreodată lumea fantasmelor. De ce mi-ar părea rău după ea?
– Voiam doar să fii cât se poate de sigură.
– Sunt, crede-mă, îl asigură LaRaine.
Travis se răsuci pe spate, trăgând-o deasupra lui. Îi acoperi coastele cu mâinile, după care şi le ridică pe sânii ei. Cămaşa de noapte alunecă şi mai jos, până când o coapsă musculoasă

îi opri coborârea. Potrivindu-şi şuviţele lungi de păr după urechi, LaRaine se aplecă să-l sărute.
Evitând-o un moment, Travis o întrebă:
– Eşti sigură că vrei să faci din camera asta un cabinet?
Lipsită de gura lui, LaRaine alese adâncitura din apropiere.
– De ce? Tu nu vrei?
– Ideea e bună, îi dădu el dreptate, cuprinzând-o de talie cu un braţ. Dar mă gândeam dacă n-ar putea dormi tot în camera asta şi copilul pe care-l vom concepe aici, până când va fi destul de mare ca să se culce sus, singur.
– Un copil? repetă LaRaine, cu o undă de panică în voce.
– Nu-ţi doreşti o familie? întrebă el, sărutându-i buzele pe care le evitase.
– Nu ştiu... Travis, nu ştiu dacă pot avea grijă de un copil. Niciodată în viaţa mea n-am ţinut unul în braţe. Dacă-l scap?
– N-ai să-l scapi, chicoti el. Va trebui să experimentăm cu primul. Apoi, în funcţie de viteza cu care înveţi, vom vedea ce putem face pentru extinderea familiei.
Totul suna atât de simplu şi lipsit de complicaţii. O credea cu adevărat în stare să se descurce cu orice. Şi, fiindcă el avea încredere, LaRaine începea să aibă şi ea. Ideea de a ţine în braţe un copilaş brunet, cu ochi

negri, nu mai părea chiar atât de înspăimântătoare. Ba chiar, gândul îi stârnea un slab fior de emoţie.
– Vrei să avem un copil imediat? îl întrebă ea.
– Natura dictează să treacă o anumită perioadă de aşteptare, o ironiză cu blândeţe Travis. De tine nu ştiu, dar eu n-am să mai întineresc, aşa că aş prefera să nu aşteptăm prea mult până la întemeierea unei familii.
LaRaine îi atinse şuviţele argintii ce-i brăzau la tâmple părul negru.
– Eşti în floarea tinereţii, Travis.
– Aşa crezi? se ivi în ochii lui o luminiţă jucăuşă.
Braţele lui puternice o cuprinseră, în timp ce-şi schimba poziţia pe pat, întorcându-se până când LaRaine ajunse cu umerii pe saltea, sub trupul lui greu. LaRaine mai apucă să se minuneze o secundă de uşurinţa cu care făptura ei măruntă se potrivea după contururile lui masculine şi aspre, dar fu o descoperire trecătoare, curând mistuită de focul pârjolitor al sărutării lui. Îşi îndreptă toată atenţia spre a deprinde reacţiile dorite de el. După Travis îi aţâţă dorinţa până la o intensitate de-a dreptul febrilă, LaRaine îi simţi greutatea slăbind.
– Travis, nu!
Degetele ei i se înfipseră în muşchii umerilor.

– Doar n-ai să procedezi ca un gentleman, culcându-te în magazie? porotestă ea, cu o voce chinuită de dor.
– Ţi-am mai spus că nu sunt un gentleman.
O cizmă căzu pe podea, cu un bocănit sonor.

– Sfârşit –